

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

✦ THE MAGNOLIA DUET ✦

CREOLE KINGPIN

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CREOLE KINGPIN

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

[Creole Kingpin](#)
[Ayrıca Meghan March](#)
[tarafından Creole Kingpin](#)
[hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Acımasız Kral'a Kısa Bir Bakış](#)

[Meghan Marchtan 'Efsanenin](#) _____

[Düşüşüne Kısa Bir Bakış](#)

[Yazar Hakkında](#)

CREOLE KINGPIN

Manolya Düetinin Birinci Kitabı Meghan

March

Telif Hakkı © 2020 Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Kurşun Geçirmez Editörlük

www.bulletedproofediting.com

Kapak tasarımı: © Regina Wamba, Mae I Design www.exclusivebookstock.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bir incelemede kısa alıntılar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder. kurgu, izinsiz kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜETİ

Creole Kingpin

Madam Temptress

(Nisan 2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

Scarlett Evi'nin

Efsane Çöküşü

Sonsuzluk Mücadelesi

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun

Beyaz Sövalye

FORGE ÜÇLEMESİ:

Seytanla Anlaşma

Seytanın Seytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günah

Günahtan Zevk

Kadar Suçlu

Almak

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında

Bu Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelerin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERISI:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

CREOLE KINGPIN HAKKINDA

***New York Times* çoksatan yazarı Meghan March, New Orleans'a ve Lachlan Mount'un dünyasına geri dönüyor. tehlikeli ve cesur yeni anti-kahraman.**

Hayaletlerle ilgili olan şey, ölü kalmaları gerektiğidir. Ben de tam olarak öyleyim ama bırakın bir yılı, bir gün daha Magnolia Marie Maison'dan uzak kalamam. Zaten aramızda on beş yıl var. Bu haliyle, beni görür görmez öldürmek isteyecektir. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bu göreve tamamen hazır. Ama ben görevdeki bir adamım ve her şeyim buna bağlı. İşte geliyorum, Magnolia. Bu hayalet senin için her şeye hazır. Sonuçta, ölüm bizi ayırana kadar bunun bitmesini istediğim tek bir yol var.

Creole Kingpin, Magnolia Düetinin ilk kitabıdır. Hikaye, başlığa tıklayarak ön sipariş verebileceğiniz [*Madam Temptress*](#)'de sona eriyor

BİR

MAGNOLIA

" Tek kart. Ne yapacağını biliyorsun. Bugün senden güçlü bir enerji geldiğini hissediyorum, Magnolia."

Saint Louis Katedrali ile Jackson Meydanı arasında yürürken Madam Celeste beni köhne kâğıt masasına doğru el sallarken duraklıyorum. Birkaç sokak ötede bir dükkânı var, ama burada yaşlı bir kadının yapması gerekenden çok daha fazlasını yapıyor. Ama yine de ben ne bilirim ki? Onu durdurabileceğimden değil zaten. İnatçı kadın. Sanırım benzerler benzerleri tanır.

"Selam vermek için durmadığım için böyle söylüyorsun. Acelem var," diyorum kaşlarım havaya kalkarak. Celeste ile geçmişimiz çok eskilere dayanıyor. Kendimi bildim bileli Mahalle'nin demirbaşısıdır.

"Gel de gör. Kartların söyleyecekleri için her zaman zaman vardır."

Masasına olan mesafeyi kapatırken topuklarım kaldırım taşlarına vuruyor. "Bir randevum var Celeste. Bugün oyalanamam." Cevap olarak onun uhrevi soluk mavi gözlerinde bir şeyler parladığında, nefesimi tutuyorum. "Peki, tamam. İki dakika. Bir kart. Ama geç kalamam."

Desteyi uzatıyor, ben de en üsttekine vurup hızla karıştırıyorum.

"Hayatın değişmek üzere, *chère*."

Kaşlarım çatılıyor. "Daha kartı çevirmedin bile," diyorum ona en iyi yan bakışımı atarak. Sözlerime ve sıcak, güneşli güne rağmen, tüylerim diken diken oluyor ve açıkta kalan tenimde bir dizi tüy yumağı oluşuyor.

Celeste gülümseyerek iki ön dişinin arasındaki boşluğu ortaya çıkarıyor. "Değişim rüzgarlarını hissetmek için kartlara ihtiyacım yok. Sen dışarıdaydın

çok uzun zamandır bir çeşit Magnolia. Evren senin enerjini ve sorduğun soruları hissediyor. Cevaplarınız geliyor. Her şey açığa çıkacak."

Başımı yana eğiyorum ve uzun bir sıkıntı nefesi daha veriyorum ama içim cehennem gibi gergin. Celeste bu saçmalığı bilmemeli. Ve gerçekten, ben de buna inanmamalıyım. Ben bir dünya kadınıyım ve hiçbir iskambil destesi bana hayatımda neler olacağını söyleyemez. Kontrol bende. Bu işler böyle yürür.

Yine de burada oturuyorum.

"Bana turist şarkısı söyleyip dans etmene gerek yok Celeste. Sadece şu lanet kartı çevir."

"Sen de hissediyorsun," diyor ve gözleri parlıyor. Aynı numarayı yapan gözlere sahip yakından gördüğüm sadece bir kişi daha var, ama onlar farklı renkteydi.

Ve biz onu düşünmüyoruz. Hem de hiç.

"Şu anda tek hissettiğim, gitmem gereken bu toplantıya geç kalmak istemediğim."

Bana göz kırpmıyor ve kartı çeviriyor.

Şeytan.

"Tanrı aşkına, Celeste." Bakışlarımı karttan ayırıp yüzüne çevirdim. "Beni durdurup sonra da Şeytan kartını mı çeviriyorsun?"

Bu andaki rahatsızlığımı saklayamıyorum. Bu güneş ışığında hissetmemem gereken lanet ürpertiye koymak için ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum.

"Desteyi karıştırdın Magnolia. Kartı sen getirdin. İstedikçe kadar inkâr edebilirsin ama sen de hissediyorsun, değil mi? Her adımına musallat olan huzursuzluğu? Başına gelen her şeyin seni canlı canlı yemesine izin veriyorsun ve buna bir son vermelisin." Kadın daha dik oturuyor ve ince omuzlarını geriye çekiyor. "Değişim zamanı geldi. Bu şekilde devam edemezsin. Bir seçim yapmalısın."

Eskiden karnımın olduğu yerdeki kıvrımlı düğüm rahatsızlık verecek kadar geriliyor. Tüm hayatım boyunca bokun ağırlığını taşıdım. Bu benim için yeni bir şey değil. Ama Celeste haklı. Son birkaç yıldır, bok gerçekten ağırlaşıyor.

Keder. İhanet. Öfke. Kalp kırıklığı.

Celeste her zamanki gibi tam on ikiden vurdu. İçimde dönüp duran tüm o duygular beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor. Benim gibi bir kız çok şey atlatabilir ama ben bile ancak bu kadarını kaldırabilirim. Benim yaptığım gibi bir adamı vurmak ve öldürmek... insanı mahveder.

Celeste'in ürkütücü gözlerine bakıyorum ve kızıla boyanmış dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Kabadayılık her zaman en değerli varlıklarından biri olmuştur, onsuz yaşayamayacağım bir yetenek.

"Bu kadar yeter, Celeste. Ben iyiyim. Sonunda her şey yoluna girer."

Türbanlı başını yavaşça iki yana sallıyor. "Sen istesen de istemesen de değişim geliyor. Şeytanla dans etmeyi sevdiğini biliyorum ama kendine dikkat et kızım. O her zaman hakkını ister."

Ayağa kalkarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Kendine iyi bak, Celeste. Sonra görüşürüz. Benim gitmem gerek."

Eli yılan gibi uzanıp parmaklarımı kavırıyor ve ben onun kemikli tutuşuyla geriliyorum.

"Tek istediğim senin huzuru bulman. Huzur *ve sevgi, canım*. Şimdi git, ama kendine dikkat et. Değişim rüzgârları çok güçlü esiyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Celeste bu son sözleriyle elimi bırakıyor ve ben de parmaklarımı bükerek onun tahminlerinden kurtuluyorum. Masadan uzaklaşıp gittiğim yöne dönüyorum ve bir tuba, bir trompet ve bir trombon çalan müzisyenlerin önünde toplanmış turist kalabalığının arasından ilerliyorum. Kulaklarıma dolan statik ses, "When the Saints Go Marching In "i çalan müzisyenlerin sesini bastırıyor.

Kollarımı ortama sımsıkı sararak ayaklarımın altındaki gri taşların üzerinde ilerliyorum, topuğumu çatlaklara kaptırmamaya dikkat ederek.

Bu da neydi böyle? İstesem de istemesem de değişim geliyor mu? Sanki yeni bir şeymiş gibi. Her zaman güvenebileceğim tek şey *-İşler değişiyor.*

Biri bana yandan çarpıyor ve çantamın askısı omzuma doğru çekiliyor.

"Bugün olmaz, orospu çocuğu," diye ısııyorum tutuşum sıkılaştığında ve kesinlikle okulda olması gereken bir çocukla göz göze geliyorum. O yaşlarda ben de okulda değildim.

Bana iyice baktığında gözleri büyüyor ve neredeyse kafasından fırlayacak gibi oluyor. Ben çekiciyim. Günah işlemek için yaratılmış bir vücudum ve buna uygun bir yüzüm var.

Başımı ona doğru eğdiğimde ipeksi siyah saçlarım esintide dalgalanıyor. "Beni duyuyor musun? Bugün olmaz."

Çocuğun kafası gösterge panelindeki oyuncaklardan biri gibi sallanıyor ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi eli çantamın askısını bırakıyor. "Özür dilerim hanımefendi. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Benimle dalga geçme" bakışıyla onu mızrakladım. "Doğru ya. Ve ben dün doğdum."

Dudaklarını yalıyor ve yavaşça geri çekilmeden önce bakışlarını göğüslerime diyor. "Çok seksisin." En azından bunu yüzüme söylüyor.

"Yaptığın onca şey için tutuklanmadan önce kıcını sokaklardan çek."

Başını sallıyor ama sözlerimin bir şeyi değiştirmesi pek mümkün değil. Küçük bir hırsız için üzgün bir mazeret, kalabalığın arasından koşarak uzaklaşmadan önce başka bir vuruştan sonra göz temasını keser. Muhtemelen masum bir kurban bulmaya gitmiştir.

En azından ben değildim.

Hepsini kurtaramazsın, Mags. Hepsini kurtaramazsın.

Beynimde yankılanan bu gerçeğe tekrar yürümeye başlıyorum, odak noktam gerçekten geç kalmadan bu toplantıya varmak. Geç kalmak Mount'ın hoş göreceği bir şey değil, karısının en yakın arkadaşının bile. Keira'yla evlenmesi hayatımı kesinlikle kolaylaştırdı ama benim ekmeğimin nerede olduğu belli ve ben de gereken saygıyı gösteriyorum. Kimse o adamın olabileceği canavarı uyandırmak istemez, özellikle de ben. Ben kendimi korumaktan yanayım.

Yayalardan kaçarak karşıdan karşıya geçmek için hareket ettiğimde, diğer taraftaki bir binanın cam penceresinden bir şey dikkatimi çekiyor. Ürkütücü yeşilimsi altın bir bakış benimkiyle çarpışıyor.

Mümkün değil. Mümkün değil.

Gözlerimi kırıştıtararak sokağın ortasında dönüyorum, sonra daha iyi görebilmek için pencereye doğru koşuyorum.

Bu o olamaz. Şimdi olamaz. Bunca zaman sonra olmaz. Bu lanet bir hayaleti çağırmak gibi olurdu.

Beş galonluk kovalara vuran üç çocuğun etrafında toplanan küçük bir turist kalabalığı önümü kesiyor ama camdan bakmak için onları atlatıyorum. Gördüğümü sandığım o unutulmaz gözler? Gitmişlerdi. Ve onları gördüğümü sandığım koltuk? *Boştu. Yine boş.*

O gözlerin ait olduğu adamı ilk kez gördüğümü sanmıyorum ama hep yanılıyorum.

Senin için geri gelmeyecek ve hiçbir zaman da gelmedi. Bunu kafana sokmak için on beş yılın vardı.

Öğreneceğimi sanıyorsun. Ama eski alışkanlıklar zor ölüyor, özellikle de gördüğüm her yüzde *onu* arama alışkanlığım.

"Değişim geliyor." Kaldırımda durup restoranda brunch yapan insanlara bakarken Madam Celeste'nin sözleri kafamdan süzülüyor.

Zengin baharatların kokusu etrafımı sarıyor ve yemin ederim onun sesini duyuyorum.

"Bazı şeyler hayatta iki kez olmaz, Magnolia. Sen de onlardan birisin."

Bu sözler geçmişten geliyor.

On beş yıl önce, kim ve ne olduğumu unutmama izin verdim ve en büyük hatayı yaptım.

Aşık oldum.

Sonra o gitti ve bir daha geri dönmedi. O zamandan beri kalbim kapkara.

Belki Celeste haklıdır. Belki de şeytan benim için geliyordur. En zayıf anlarımda hâlâ aklımda olanın bu olmaması çok kötü.

İki

MAGNOLIA

" Saatimi kontrol ederken barmene " Bir randevu için geldim," diyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki hâlâ beş dakika erken geldim.

Kadın barın arkasında asılı aynaya bakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Başını eğerek odanın arka tarafına doğru ilerlememi işaret ediyor. Yaklaşık yüz yıllık bir çınar büyüklüğünde bir adam, yaralı bar ile ofise açılan küçük bir kapı arasında duruyor.

Ona doğru yürürken ayakkabılarım beton zeminde tıkırdıyor.

Adamı selamlarken tek söylediğim "Randevu," oluyor.

İri başıyla bir işaret yapıyor ve arkasını dönüyor. Hantal gövdesiyle kapı aralığından geçebilmek için hafifçe yana dönmesi gerekiyor. Sağdaki ilk kapıyı iterek açıyor, kapı müdürün ofisi gibi görünen bir yere açılıyor ama ben daha iyi biliyorum.

Bu benim ilk seferim değil.

Dürüst olmak gerekirse, Keira'yı görmek için defalarca lanet olası evine gitmişken, bu şehrin kralıyla buluşmak için tüm bu şarkı ve dansı yapmak zorunda kalmam beni biraz kızdırıyor. Ama bu Mount'ın bana onunla olan arkadaşlığımın bana her zaman özel ayrıcalıklar vermediğini hatırlatma şekli. Ona göt herif derdim ama buradan aklımı okuyabilseydi şaşırmazdım.

Mount çok korkutucu. Ve evet, bunu onlar bir araya gelmeden önce de biliyordum. Ama Celeste'e de söylediğim gibi, sonunda her şey yoluna giriyor. *Öyle değil mi?* Keira'nın hayatını değiştiren seçimlerimden dolayı bir suçluluk ağı etrafımda dolanıyor. Bundan asla tamamen kurtulamayabilirim.

Ofise girdiğimde, Senyor Sycamore beni kontrol ederken duraklıyorum. "Silah ve bıçak çantamda," diyorum ona, çantayı önümde tutarak.

Çantayı alıp masanın üzerine koyarken başını sallıyor. "Seninle işi bittiğinde burada olacak."

"Silah ve bıçak sizde kalabilir ama çantamı geri istiyorum."

Senyor Sycamore başını sallar. "Ona ihtiyacın yok."

Daha iyi düşünmeden gözlerimi deviriyorum. Tam o sırada kitaplık yana kayıyor ve loş merdivenler ortaya çıkıyor.

Hemen hareket etmeyince, kalın, dala benzeyen işaret parmağıyla onu gösteriyor. "Onu bekletme."

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." Önceden gizlenmiş kapıdan geçmeden önce ona son bir kez bakıyorum. Eskiden bunun havalı olduğunu düşünürdüm, ama şimdi sıkıcı.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde kitaplık kayarak kapanıyor ve beni ahşap panelli duvarlardaki apliklerden gelen ışık havuzlarında yalnız bırakıyor.

Refakatçi yok mu? Bu yeni bir şey.

Yine de Mount'un benim sorun çıkaracak bir şey yapmamdan ne gibi bir endişesi olabilir ki? Sadakatimin nerede yattığını biliyor.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve yan taraftaki kapı sırasını inceliyorum.

"Şimdi nerede o?" Yürümeye devam ederken mırıldanıyorum.

Mount her şeyi değiştiriyor ve bir, iki ya da üç numaralı kapının arkasında olup olmadığını bilmiyorum.

Tahmin yürütüp düğmeleri denemeye başlamadan önce, koridorun en sonundaki kapı açılıyor ve buraya tanışmaya geldiğim uzun boylu, karanlık ve tehlikeli adam takım elbisesiyle orada duruyor.

"Geldiğiniz için minnettarım."

Düşündüklerimi söylemek yerine gülümseyerek karşılık veriyorum. *Sanki çağrıyı aldıktan sonra başka seçeneğim varmış gibi.*

Mount kolunu sallayarak odaya girdiğinde, adımlarımı ileri atıyorum ve onun meşhur kütüphanesine giriyorum. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, adamdan yayılan güç dalgalarıyla oda adeta titreşiyor.

Geçmiş deneyimlerimden, tavandan tabana kitap raflarının ortasındaki büyük şöminenin döndüğünü ve sonunda Mount ve Keira'nın özel dairelerine bağlanan bir labirent koridoruna yol açtığını hatırlıyorum, ama gittiğimiz yerin orası olmadığına dair bir his var içimde.

Şüphelerimi doğrulayan Mount, deri sandalyelerden birini işaret ediyor. "Otur. Konuşmamız gerek."

"Peki efendim." Gösterdiğim saygı korkudan kaynaklanmıyor ama yine de gerçek. Benim için yaptıklarından dolayı bu adama çok şey borçluyum.

Ben koltuğuma yerleşirken büfeye geçiyor ve bana ne istediğimi sormadan iki bardağa amber likörü dolduruyor. Sorun değil, çünkü Keira'nın son zamanlarda tattığı en iyi raf Yedi Günahkâr viskisinin onda olduğunu biliyorum.

Mount sandalyelere dönüyor ve bana içki ikram etmeden önce benimkinin yanına oturuyor. Beni koridorlarda sürükleyerek diğer ofisine, yani en ciddi işlerin döndüğü Spartalı ofisine götürmemesinin iyiye işaret olduğunu umarak içkiyi alıyorum.

"Teşekkür ederim."

Beni neden buraya çağırdığını sormak için can atıyorum ama Mount bir yudum almadan önce viskisini kadehinde döndürüyor.

"Bir şey değil," diyor ayak bileğini dizinin üzerinden geçirirken. Ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor ve eminim yutkunurken Keira'yı düşünüyordur.

Bir kadının bir erkek üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hiç görmemiştim. Bu yüzden birbirleri için mükemmel olmaları konusunda bu kadar risk aldım. Ve haklıydım. Konu böyle şeyler olduğunda nadiren yanılıyorum.

En azından diğer insanlarla ilgili olarak. Konu kendim için erkeklere gelince hiç mantıklı değilimdir. Hiç olmadı. Muhtemelen asla da olmayacak.

Mount nihayet tekrar konuştuğunda en sevdiğim düşünceyi - onlardan tamamen uzaklaşmam gerektiğini- düşünüyordum.

"Başın belada."

Zihnim düşüncelerimden kopuyor ve dönüp ona bakıyorum. "Ne tür bir bela?"

"Federaller evi gözetliyor."

Viskimi aramızdaki masaya koyuyorum ve koltuğumda kayarak ona bakıyorum. Bahsettiği evin teknik olarak artık bana ait olmadığını ikimiz de biliyoruz ama yine de içinde yaşayan kadınların benim sorumluluğumda olduğunu düşünüyorum. "Peki, lanet olsun. Neden?"

"Alberto Brandon."

Aklıma bir yüz ve bir biyografi gelene kadar zihnimdeki kara kaplı defteri karıştırıyorum. "Ellili yaşlarda. Genç sarışınları karısına tercih ediyor. Baba diye çağrılmaktan hoşlanıyor. Her zaman çok parası vardır. Federaller neden onu araştırıyor?"

Mount cevap vermeden önce viskisinin tadına bakar. "Özellikle ilgilerini çekecek şekilde çok para kaçırıyor ama onu bir türlü bulamıyorlar. Ortadan kayboldu ve şimdi parası da kayboldu. Bu yüzden eve ilgi duyuyorlar."

"Siktir," diye fısıldıyorum bu sefer. "Sence yakalarlar mı?"

Sanki söylemek istemiyormuş gibi omuzlarını kaldırarak cevap veriyor Yüksek sesle *bilmiyorum*.

Nefesim kesiliyor ve parmaklarımı saçlarımın arasına sıkıştırıyorum. "Desiree'ye söylerim. Sıcaklar geçene kadar dikkatli olması gerekecek."

Tapu senediyle evi benden satın alacak olan kızın adını söylediğimde Mount başını sallıyor.

"Sadece dikkatli değil. İfşa olmasını istemiyorsan bir süreliğine başka bir yere taşınması gerekiyor."

"Kahretsin. O kadar kötü mü?"

Mount'ın ifadesi hiç değişmiyor. "Öyle olmasaydı bunu sana söyler miydin?"

Hafifçe utanarak burnumun kenarını çimdikliyorum. "Tabii ki anlatmazdın. Zamanını boşa harcamazdın. Uyardığın için teşekkürler. Desiree'nin bununla başa çıkmasına yardım edeceğim."

"Güzel."

Mount başka bir şey söylemeyince bir süre onu inceledim. "Hepsi bu kadar mı efendim?"

Uzun bir süre bakışlarımla buluştu. "Şimdilik."

Kollarımı göbeğime dolamayı o kadar çok istesem de, omuzlarım dik ve çenem yukarıda olacak şekilde ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim. İşimiz bittiğinde kendimi dışarı atacağım."

Koyu renk gözlerinde tedirgin edici bir şey parlıyor. "Bitti mi? Çok uzak bir ihtimal değil. Ama gidebilirsin. Keira seni görmek istiyor." Elini hareket ettirir ve şömine dönerek boğa gibi yapılı, sessiz sağ kolunu ortaya çıkarır. "V seni ona götürecekt."

Ayağa kalkıyorum, keşke alt kattaki Sinyor Sycamore çantamı getirmeme izin verseydi diyorum. Ama bu düşünceye kapıldığım anda V elini kaldırıyor ve parmak uçlarından sarkan kırmızı deri kayışı görüyorum.

Lanet olası zihnimi okumaları çok ürkütücü.

Birkaç dakika önce odaya girdiğim kapı çalınıyor.

Mount bakışlarımı karşıladı. "Bu benim bir sonraki randevum. İyi günler Magnolia."

Gizli geçide doğru yürürken bütün gün peşimi bırakmayan tedirginlik yeniden artıyor. Geçide adımımı atar atmaz şömine yavaşça dönmeye başlıyor. V'ye doğru dönüyorum ama bir cümle beni durduruyor.

Hayır. Kelimeler değil. Ses.

Derin ve zengin bir Creole tadı. "Bulunması zor bir adamsın, Mount."

Her geçen saniye daralan aralıktan bakmak için dönüyorum ve on beş yıldır peşimi bırakmayan o gözleri bir an için yakalıyorum.

"Uzun zaman oldu, Moses. New Orleans'a tekrar hoş geldin. Bu zevki neye borçluyum?"

ÜÇ

MAGNOLIA

O h. Benim.

Tanrım.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Moses Gaspard arkamdan Mount'ın ofisine girmedim.

Girdi mi?

Nefesim kesiliyor ve kalp atışlarım sanki yüz kat merdiven çıkmışım gibi hızlanıyor. Şoktan ağzım açık bir şekilde V'ye bakmak için dönüyorum. "Ben az önce ... O ... muydu?"

V ne yapmak üzere olduğumdan emin değilmiş gibi beni izliyor. Sorun değil, çünkü ben de bilmiyorum.

Adam nadiren konuşsa da şömineyi gösterip soruyorum: "Az önce onu gördün mü? Sen gördün mü? Bana şu anda deli olmadığımı söyle."

V'nin bakışları şömineye ve sonra tekrar yüzüme kayıyor ve halüsinasyon görmediğime dair bir işaret vermesini bekliyorum. Çantamı bana uzatırken başıyla kısa bir selam veriyor.

"Tanrı aşkına. Tanrı aşkına burada neler oluyor?"

V bu soruya cevap vermiyor, ama daha önce bana verdiği küçük baş sallama yeterli oldu.

Moses geri döndü.

Buraya gelirken Mahalle'de gördüğümü sandığım gözlerin anısı yeniden canlanıyor. *Bu sabah uyandığımda başka bir boyuta mı girmiştin? Bu şimdi nasıl oluyor?*

Çünkü Moses Gaspard on buçuk yıl önce New Orleans'tan ayrıldı ve bir daha arkasına bakmadı. Hiç aramadı. Hiç yazmadı. Bana verdiği sözleri tutmadı.

O zaman neden şimdi burada? Ve Mount ile buluşuyor?

V odada ilerliyor, koluyla onu takip etmemi işaret ediyor ama beynim bir parti gecesinden sonra Bourbon Caddesi'ndeki oluklara bırakılmış kırık Mardi Gras boncukları gibi dağılmış durumda.

Şu anda neler oluyor?

Bana homurdanıyor, jestine karşılık vermememden sabırsızlandığı belli, ama çok kötü. Adam geçmişimin, bir Mack kamyonunun tuğla bir duvara son hızla çarpması gibi bir incelikle şimdiki zamanıma çarptığını anlamıyor.

"Bana bir dakika ver, tamam mı? Tanrım."

Ben kendimi toparlayıp lanet şömineye bakarken alçak bir hırıltı çıkarıyor. Lanet olası Mount ve onun tüm gizli delikleri ve gizli geçitleri. Onu tekrar nasıl açacağımı ve bana borçlu olunan cevapları nasıl alacağımı bulana kadar o şeyi dövmek istiyorum.

Ama gerçekten Musa'yı görmek istiyor muyum? Bunca zaman sonra?

Göğsümdeki çarpıntı bana çok etkilendiğimi söylüyor. Uzun, yavaş bir nefes alıyorum, birkaç atım tutuyorum ve bırakıyorum. V koluma dokunana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Ona bakmak için dönüyorum. "Bir şeylerle uğraştığımı görmüyor musun?"

Benim baktığım yönün tersini işaret ediyor ve sonunda konuşuyor. "Keira."

Siktir. Bu doğru. Beni Keira'yı görmeye götürüyor.

Moses'ı bilmeyen Keira'yı. Çünkü ona hiç söylemedim.

Çünkü aramızda olanları *kimseye* anlatmadım.

İlk başta bunu kendime sakladım çünkü sadece bana ait olan özel bir şeye sahip olmak istiyordum. Ve bir daha geri dönmediğinde ya da iletişime geçmediğinde, kimseye söylemeye değmeyeceğini anladım. Çünkü görünüşe göre onun için bir şey ifade etmiyordu, ben de benim için bir şey ifade etmediğine inanmaya başladım. Onun benim hayal gücümün bir ürünü olduğuna karar verdim, çünkü gerçek hayatta hiçbir şey o kadar iyi olamazdı.

Şömineye son bir kez daha bakarken, bir şeyden kesinlikle emindim.

Mount bunu bilerek yaptı. Orospu çocuğu.

Nasıl bilebilir ki? Homurdanıyorum. Bu doğru. Mount'ın her şeyi bildiğini unutuyorum.

Bir nefes daha çekiyorum ve V'ye başımı sallıyorum. "Yolu göster. Ben hazırım.

Bu küçük olayı unutacağız. Anlaştık mı?"

Çenesini kaldırıyor, bunu evet olarak kabul etmeye karar veriyorum, özellikle de benden uzaklaştığı için. Onu takip ediyorum ama omzumun üzerinden, şu anda ellerimle boğabileceğimden emin olduğum adamlar aramda duran şömineye bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bunca zaman sonra nasıl olur da hoş geldin der gibi kasabama gelmeye cüret eder?

Bir başka düşünce beni neredeyse yolumdan alıkoyuyordu.

Musa neden önce kralla görüşmek istesin ki? Bu ne anlama geliyor? Kalıyor mu? Buraya yerleşmek için izin mi istiyor?

Moses'ın son on beş yıldır ne yaptığını bilmiyorum ama onun yokluğunun ilk ayından sonra onu aramayı reddettim. Onu hafızamdan silmek ve hayalet hissini tenimden kazımak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Benim için geri gelmediğinde, mesajı açık ve netti. Ben de kendimi imparatorluğumu kurmaya adadım, böylece en çok istediğim şeye, özgürlüğe ve güce sahip olabilecektim.

Musa'ya bir daha hiçbir erkeğin bana ne yapacağını söyleyemeyeceği kadar çok para kazanacağımı söylediğimi bugün bile hatırlıyorum. Mount'un celplerine cevap vermek dışında, bunu gerçekleştirdim.

Kimse bana sahip
değil. Kimse beni
kontrol edemez.

Ama Moses neden şimdi geri gelsin ki?

V koridordan homurdanarak bana yetişmemi söylüyor. Normalde beni büyüleyen gizli girişleri umursamadan labirentte onu takip ederken çantamı yanıma alıyorum.

Sonunda siyah, beyaz ve altın rengi koridorlara ulaştığımızda Keira'ya yaklaştığımı anlıyorum.

Ona ne söyleyeceğim? Ona söyleyecek miyim?

Bir yanım istiyor, ama diğer yanım ...

Gizli utancımı nasıl paylaşacağım? Benim için geri dönecek kadar beni sevmediğini. Bir telefon görüşmesine bile değmediğimi.

ya da zaman zaman bir kontrol. Bir gangster bile bir fahişeyi ev kadını yapamayacağını anladı.

Moses bir keresinde neredeyse beni kırıyordu. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Şehrime ayak basma sebebi ne olursa olsun, kesin olan bir şey var.

-Bu sefer onun oyununu oynamayacağım.

Kalbim sıkışıyor, beni yalancı çıkarmaya çalışıyor.

Siktir et. Kalbim başımı bir kez belaya soktu ve onun dünyamı tekrar kaosa sürüklemesine izin vermeyeceğim.

V, tuğla duvarlarla kaplı, yeşillikler ve bir çeşmeyle dolu havadar bir avluya açılan kapıyı açtığında Keira, hem annesine hem de babasına benzeyen küçük, siyah saçlı bir diktatörün yanında oturduğu bir masadan başını kaldırıyor.

Aurora Mount bu kalenin prensesi. Beni gördüğünde kulakları yırtarcasına bir çığlık atıyor, tombul kollarını havada sallıyor. Koyu kumral saçları her yöne doğru uzanıyor ve uçları kıvrılıyor.

Keira onu kucağına alıyor ve beni selamlamak için ayağa kalkıyor. "Açıkçası seni gördüğümüze çok sevindik." Gülerken yeşil gözlerini parlak bir gülümseme aydınlatıyor.

"Ben de ikinizi gördüğüme her zaman çok mutlu oluyorum." Tanrı'ya şükür kelimelerim normal çıkıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onlara sarılmak için uzanıyorum. Sonra yapışkan parmaklarıyla boynuma yapışan ve annesinden bana bir maymun gibi geçiş yapan küçük hanımefendiyi çalışıyorum.

Onu kalçamda zıplatırken düşüncelerimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum ve az önce gördüğüm adamın düşüncelerini engelliyorum. "Ne yapıyordun, Rory? Annenle babanı meşgul mü ediyordun?"

Aurora uzun bir cevap veriyor ama bebekçe konuşmasının sadece yüzde onunu anlayabiliyorum.

Keira tercüme ediyor. "Atıştırmalık bir şeyler yiyor ve bunlar şimdiye kadarkilerin en iyisi, eğer sen de istersen onunla paylaşabilirsin."

Aurora'nın sağlam bedeni kucağımdayken, masanın üzerindeki küçük bir tabak çocuk ikramına ve tekrar bebeğin tombul yanaklarına bakıyorum. "Teklifin için teşekkürler prenses. Ama hepsi senin."

Bana gülümsüyor ve Mount'un krallığının koridorlarında beni takip eden kötü büyünün bir kısmı yok oluyor. Ama yeterince çabuk değil, çünkü Keira'nın yeşil bakışları bana lazer gibi odaklanıyor.

"Bir sorun mu var? Lachlan ne istedi?"

Az önce tanıştığım adama *Lachlan* dediğini duymak hâlâ tuhaf. Kulağa neredeyse insanmış gibi geliyor ama ben öyle olduğuna ikna olmuş değilim. "Yanlış bir şey yok. Sadece bazı bilgiler aktarıyordu." Ona göz kırpyorum.

Mount'ın söylediği herhangi bir şeyi ifşa etmemi istemeyeceğini iyi biliyor olmalı. Eğer bilmesini istiyorsa, ona söyleyecektir.

Konuyu değiştirerek devam ediyorum. "Kahretsin, yine de seni görmek güzel. *Kahretsin*. Bir dakika. Lanet olsun Keira, bu sevimli bebeğin önünde nasıl küfretmezsin?"

Beni incelerken dudaklarını birbirine bastırıyor, bu da bana avluya girdiğimde hissettiklerimi örtbas etmekte berbat bir iş çıkardığını söylüyor. "Bu devam eden bir çalışma. İyi olduğuna emin misin?"

Sorgulayan ses tonu düşüncemi doğruluyor. Keira en iyi arkadaşım olabilir ama biz her zaman iki farklı dünyada yaşadık. Ondan gerçeği saklamak benim için ikinci doğa. Kısacası, ona söyledığım çoğu şeyi ballandıra ballandıra anlatıyorum.

"Kollarımda bu melek varken nasıl mükemmel olabilirim ki?"

Keira'nın yüzü tamamen değişiyor ve kızına saf bir hayranlıkla gülümsüyor. "Oldukça büyülü bir kız. Ta ki çığlık atmaya başlayana kadar, o zaman da sadece babası onu durdurabiliyor."

Mount'ı Aurora'yla sadece bir kez gördüm ama New Orleans'ın acımasız kralının küçük kızının parmağında oynadığından şüphe duymamam için gereken tek şey buydu. Neredeyse kara kalbim küt küt atacaktı ki bu da bir şey ifade ediyor.

"Benden neden nefret etmediğini hâlâ anlamıyorum Ke-ke." Bunu söylemek istemezdim ama bu çok düşündüğüm bir şey. Ayrıca, son bir saat içinde olanlardan dolayı duygularım çok ham. Şeytan kartının dağıtılması. Acımasız kralla karşılaşmak. Geçmişimden bir hayaleti görmek.

Keira'nın gülümsemesi değişiyor ama solmuyor. "Nasıl yapabiliyordun ki?"

Sen olmasaydın, hayatımda en çok sevdiğim şeylere sahip olamazdım."

Gözlerimin arkasında bir şey yanıyor ama bunun gözyaşı olmasına imkân yok. Ben ağlamam. Bu yüzden geri dönen aptal yumruyu yutuyorum ve bir omuz silkiyorum. "Senin adına mutluyum, Ke-ke. Gerçekten mutluyum."

Aurora'yı boynumdan sıyrıyorum ve Keira onu benden alıyor, bebeği vücuduna yaslamadan önce yüzüne öpücükler yağıdırıyor.

"Keşke *seni* bu kadar mutlu görebilseydik Mags."

Lanet olsun. Bu konuşmayı güvenli bir zemine çekmeye çalışıp duruyorum ama böyle şeyler bana *onu* düşündürüyor.

Altın bronzluğundaki yüzüne yerleşmiş yeşilimsi altın gözlerinin görüntüsü bir kez daha beynimde yanıp sönerken kalbim sertçe çarpıyor.

O neden burada? Bunca zaman sonra?

Adam bana yaklaşabileceğini düşünmese iyi olur, çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Mags?"

Gülümsemeye zorlamadan önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bazılarımız bu tür bir mutluluk için yaratılmamışız. Ben muhteşem, zengin ve tüm hayatımın kontrolünü elimde tutuyor olmakla yetineceğim."

Bu kez Keira'nın gülümsemesi duraksıyor. "Rafe'i özlüyor musun?"

Başım kendi iradesiyle geriye doğru sarsılıyor. "Rafe'i mi? Tabii ki hayır. O orospu çocuğu sonsuza dek gitti. Eğer geri gelirse, endişelenmemiz gereken çok daha büyük sorunlarımız olacak." Küfürlerimi bastırmak için üç boyalı parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Kahretsin. *Lanet olsun.* Rory f-bombaları atmaya başlamadan ve babası bir açıklama için *bana* bakmadan önce konuşmayı keseceğim."

Yaptığım hata işe yarıyor çünkü Keira yine gülüyor.

"O da en az senin kadar suçlu. Söz veriyorum asla bilmeyecek." Ayak parmağıyla ayakkabımın topuğunu dürtüyor. "Yine de seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ne yapıyordun?"

"Tadilatım tam bir kabus gibiydi ama neredeyse bitti. Bir haftadan az kaldı ve sonunda taşınabileceğim. Her şeyin bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sonunda! Sana aldığım yeni ev hediyesini verebilirim. Sen evi kapattıktan sonraki haftadan beri onu saklıyordum."

Bu, Fransız Mahallesi'ndeki kendi evimi satın aldığım zaman, neredeyse on ay önce her neyse onu satın aldığı anlamına geliyor. İki yatak odalı küçük bir yerd, cazibesi çoktan kaybolmuş ya da üstü örtülmüştü ama gördüğüm anda benim olduğunu anlamıştım.

Başımı sallıyorum, çünkü gerçekten Keira benim için fazla iyi. "Tabii ki gidip bir şey aldın, sadece bir çukur olsa bile."

Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıyor. "Sanki benden farklı bir şey bekliyorsun da."

"Hayır, sanırım beklemiyorum. Sanırım viski de getireceksin, böylece bizim için stok yapmama gerek kalmayacak."

Bu yorum abartılı bir göz devirmeye yol açtı. "Bir şişe daha Seven Sinners almana asla gerek yok. Bunu biliyorsun."

Mount'un ofisinde içtiğim viskinin tadı hâlâ dilimde. "Çok teşekkürler." Aurora biraz mısır gevreği almak için uzanıp ağzına attığında, "Pekâlâ, seni işinin başına dönmen için yalnız bırakayım. Müteahhitle son işlerin listesi hakkında görüşmeye gitmeden önce Bernadette'e uğramam gerekiyor."

"Şimdiden mi? Ama sen daha yeni geldin." Keira, mısır gevreği kabını yere atmadan önce Aurora'nın elini tutuyor.

"Beni bilirsin. Asla uzun süre hareketsiz kalmam."

Yüzünde nazik ve sıcak bir ifade belirliyor. "Sana gerçekten olan şey her neyse . . . Bununla başa çıkabilirim, Mags. Bana anlatmaya hazır olduğunda, dinlemeye hazır olacağım."

Moses'ın parlayan gözlerinin anısı beynimde yanıp sönüyor ve ona ince bir gülümseme sunmak için her şeyimi harcıyorum. "Sana haber veririm."

"Kendine iyi bak. Seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum." Eğilip Aurora'nın vahşi saçlarına bir öpücük konduruyorum. "İkinizle sonra görüşürüz."

V'nin kapıda durduğu yere döndüğümde Aurora "Yeeee!" diye bağırıyor.

Bir özlem acısı göğsüme, kalbimin olması gereken yere saplanıyor. Buna asla sahip olamayacağım. Bu dünyaya hayat getirmenin nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim.

Yine de burası berbat bir yer ve Tanrı biliyor ki ben zaten anne olmaya uygun değilim.

V bana içeriden çıkarken girdiğimizden farklı bir yol gösteriyor. Şaşırtıcı bir Şekilde, nereye gittiğimizi gremeyeyim diye gözlerimi bağlamıyor. Buraya son gelişimden beri bir tür güven testinden geçmiş olmalıyım. Büyük metal kapıyı açmadan önce pembe tabancamı ve bıçağımı bana geri vererek bunu daha da kanıtlıyor.

Beni çıkardığı çıkış, barın bulunduğu sokaktan farklı bir sokağa açılıyor. Güneş yüzüme vuruyor ve derin bir nefes alıyorum.

Moses o binada ve umurumda değil. Umurumda olmasına izin vermeyeceğim.

Kaldırıma park etmiş parlak siyah bir Rolls Royce'un yanından geçerken kendime duygusal bir kale olduğumu hatırlatıyorum. Sadece hissetmek istediklerimi hissediyorum, daha fazlasını değil.

O adamı aklından çıkar Mags. Senin zamanını ve düşüncelerini almaya hakkı yok.

Bunun doğru olduğunu bilsem de, geriye bakmamak için mücadele ediyorum.

DÖRT

MAGNOLIA

"Neden buraya gelip duruyorsun anlamıyorum." Şirret Bernadette odanın öbür ucunda, kucağında battaniyeyle oturup televizyondaki hikâyelerini izlediği koltuğundan bana laf yetiştiriyor.

"Cezalandırılmak için obur, sanırım. Ama yine de, son uğradığımdan beri kaç tane yeni kırıksıklık oluştuğunu görmekten gerçekten keyif alıyorum. Gece kremin mi bitti Bernie Teyze?"

Tıslıyor, *gerçekten* bir yılan gibi tıslıyor. Bir yılan kadar acımasız olduğunu düşünürsek, bu beni şaşırtmadı. "Nankör bir çocuktun, şimdi de berbat bir kadın oldun. Orospu kıcını evimden çıkar."

Tüm gün boyunca ilk kez gerçek bir kahkaha attım. "Orospu, bu ev benim, yani orospu kığım istediğim gibi girip çıkabilir."

Bernadette'in yanında çalışırken ona çok kötü davrandığı eski hizmetçisi Norma, kemik torbasına öğle yemeği için bir tepsi getirmeye geldiğinde bana dişlerini gösteriyor. Ya da belki akşam yemeği. Yaşlı insanların hangi programa göre yemek yediğini kim bilebilir ki?

Bernadette önce yemeğe, sonra da Norma'ya bakarken yüzü geriliyor. "Zehir mi kattın? Bu yüzden mi burada? Sonunda ölümümü izlemek için mi? Çünkü ben hazırım. Yıllardır hazırım."

"Bugün olmaz Bernie," diyor Norma içten bir gülümsemeyle. "Belki yarın." Durum tersine döndü ve Norma da ben de bunu çok komik bulduk.

Bernadette'in lüks bir evi ve yüksek standartları vardı. O kadar yüksekti ki, on altı yaşımıdayken beni okuldan attı ve tarih öğretmenine malzeme dolabında sakso çekerken yakalandıktan sonra okuldan atıldı. Kimse bana bunu *neden* yaptığımı sormadı ya da

Belki de hatalı olan oydu. Bernadette okuldan telefon alır almaz kışımın üstüne oturdum.

Başından beri annem gibi bir fahişe olacağımı söylemişti ve ben de onu haklı çıkardım. Evsiz bir genç kız sokaklarda kendine destek olmak için başka ne yapabilirdi ki?

Yaklaşık yirmi yıl sonra Bernadette yaşlıları avlayan bir dizi telefon dolandırıcılığının içine düştü. Her şeyini kaybetti.

Beni arayıp para istemek zorunda kaldığı gün hayatının en kötü günü olmalı.

Bernadette, Norma'nın geri çekilen sırtına ters ters baktı. "Bana işkence etmeye bayılıyorsunuz. İkiniz de."

Yaşadığı evin odasına şöyle bir göz gezdiriyorum. "Evet, o kadar çok ki ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin oluyorum ve asla aç kalmıyorsun. On dört yaşındayken şişmanladığımı düşündüğünde bana yaptığın gibi yemeğini kısıtlamadığım için şanslısın."

Bir havuç çubuğu kapıyor ve ucunu sertçe eziyor. "Bunun için bana teşekkür etmelisin. Şu haline bak."

Ellerimi yanlarımda gezdirip kalçalarımın üzerinde kıvrılmalarına izin veriyorum. "Haklısın. Senin sayende değil, harika görünüyorum."

"O pis dilinle defol git buradan. Bunu dinlemek zorunda olmamalıyım. Yaşlı istismarı olmalı. Bir avukat tutacağım ve onlara her şeyi anlatacağım. Sen bekle."

Tabağından bir çeri domates koparıp ağızma atıyorum. "Evet, peki ona neyle ödeme yapacaksın? Sosyal Güvenlik çekiniz ancak ışıkları yakıyor ya da market alışverişi yapıyor."

Başını iki yana sallıyor ve daha fazlasını çalamayayım diye yemeğinin üzerine eğiliyor.

"Hâlâ ayakta olduğunu görmek güzel Bernie. Tıpkı inatçı bir katır gibi. Gelecek hafta seni kontrol etmek için geri geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Norma'ya haber ver."

Oturma odasından çıkıp Norma'nın çatal bıçakları yıkadığı küçük mutfığa girdiğimde beni görmezden geliyor.

Lafı kesip hemen konuya giriyorum. "O nasıl?"

Norma'nın zayıf omuzları inip kalkıyor. "Kabul etse de etmese de yalnız. Şikayet etmek için sebepler uyduruyor ki

bana söyleyecek bir şeyi var. Hemen hemen her zamanki gibi." Suyu kapatıyor ve son kaşığı da bulaşıklığa yerleştiriyor. "Yine de sen ziyarete geldikten sonra hep enerji dolu oluyor. Söylediklerinde ciddi değil, biliyor musun?"

Kaşlarım saç çizgime doğru kalkıyor. "Evet, öyle. Kötü doğdu ve ölene kadar da kötü kalacak."

"Siz ikiniz benim hakkımda konuşmasanız iyi olur!" Bernadette diğer odadan sesleniyor. Kalçasını kıran son düşüşünden sonra tekerlekli sandalyeye bağlı olduğu için gelip öğrenemiyor.

Kapı aralığından kafamı uzattım. "Tabii ki senden bahsediyoruz. Norma bana senin hâlâ iyi bir insan olabileceğine dair umut olduğunu söylüyor. Ben buna inanmıyorum."

"Cehenneme kadar yolun var." Büyük teyzemin ince orta parmağı bana kuş.

"Zaten oradaydım, Bernie. Boğulmamaya çalış. Eklemeye gerek yok ambulans faturalarından bakımınıza kadar."

Mutfağa geri dönüyorum ve Norma'nın kağıttan yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ona bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim. Sen bir azizesin."

"İster kabul etsin ister etmesin, ona çok iyi baktınız Bayan Magnolia." Bernadette'in bakıcısı kolumu sıktı. "Gününüz kutlu olsun."

"Size de. İkiniz de."

BEŞ

MOSES

Seni görüyorum, anne. Senin de beni gördüğünü biliyorum.

On beş yıldır aklımdan çıkaramadığım kadın, Fransız Mahallesi'ndeki sokağının çatlak kaldırımında ilerlerken, başparmağımı NOLA'ya gitmek için New York'tan aldığım Rolls Royce Phantom'un deri koltuğuna vuruyorum. Çantasından bir dizi anahtar çıkarmak için mavi panjurlu parlak sarı bir evin kapısının önünde durdu.

Eski bir gece kadınının evi için gün ışığı. Diğerleri bunun tuhaf bir seçim olduğunu düşünebilir ama onu anlamıyorlar. Magnolia Marie Maison, sıradan bir erkeğin asla çözemeyeceği karmaşık bir kadın.

Şanslıyım ki, ben sıradan olmaktan çok uzağım. Ayrıca hayatımın geri kalanını onun sırlarının her birini öğrenerek geçirmeyi planlıyorum.

Magnolia kendi mülkünü yan taraftaki tuğla duvara bağlayan siyah metal kapıya bir anahtar sokuyor. Kapı ardına kadar açılıyor ve kapı kapanırken arkasına bakarak açıklıktan içeri süzülüyor. Gözden kaybolurken onu son kez görmenin tadını çıkarıyorum; elbisesi o seksi kıvrımlarını sarıyor ve parlak saçları rüzgârda dalgalanıyor.

Beklenti içimde yükseliyor, beni *yıllardır* hissetmediğim bir amaçla dolduruyor. Ve, lanet olsun, bu doğru hissettiriyor. Onu arkamda bırakıp gittiğimden beri ilk kez nihayet hayattaymışım gibi.

Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmayı hiç planlamamıştım.

Parmaklarım elimdeki kaymaktaşı parçasının etrafında esniyor.

Daha az emin bir adam, bunu aldığında kimin gönderdiğini bilip bilmediğini merak edebilir, ama buna gerek yok. Magnolia korkunç derecede zeki bir kadın. Kimden gelirse gelsin, aklından hiçbir şüphe geçmeyecektir.

Bir sonraki adımın ne olacağını düşünöükçe kanım daha hızlı pompalanıyor. Büyük ihtimalle savaş. Ama daha önce yaptığım gibi sokaklarda değil. Bu sefer, barikatlarla çevrili bir kalp için savaşacağım.

Daha önce hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı. O benim olana kadar dinlenmeyeceğim.

Kendini hazırla, Magnolia. Bir kasırga daha geliyor.

ALTI

MAGNOLIA

Yeni evime her adım attığımda daha rahat nefes alabildiğimi hissediyorum. Büyük değil ama tamamen bana ait ve en ufak bir karışıklık belirtisi yok.

Hiçbir müşteri kapımı çalmayacak.

Hiçbir erkek bitmiş yatak odamın içini göremeyecek.

Evimi geride bırakmak, kimsenin anlayamayacağı kadar çok açıdan yeni bir başlangıç. Gerçi *artık müşteri kabul etmiyorum* fermanımı nasıl iptal ettirebilecekleri dışında kimse beni anlamaya çalışmak için fazla zaman harcamadı.

Müteahhidim, ben ona son çeki vermeden önce tamamlaması gereken işlerin listesini görüşmek üzere beş dakika içinde buluşacak olmamıza rağmen garip bir şekilde ortalıkta yok. Ama sorun değil. Bu bana mekanda yürümek ve burada yaşamının nasıl bir şey olacağına dair birkaç dakika hayal kurmak için zaman veriyor.

Fransız Mahallesi'nde bir adres. Hayatta kalmak için bir savaşçı gibi mücadele etmek zorunda kalan bir kız için hiç de fena değil.

Topuklarımın üzerinde dönerek, devasa bakır evyenin üzerindeki mutfak tezgahının beyaz fayanslarını inceliyorum. Kendimi burada durmuş, *tek kişilik* harika bir akşam yemeği pişirdikten sonra bulaşık yıkarken hayal edebiliyorum.

Huzur yayıyor ve bu, hayatımda şimdiye kadar yeterince sahip olmadığım bir şey, ama şimdi buna sahip olacağıma güveniyorum. En azından onu görene kadar öyleydim.

Musa'yla ilgili düşünceler beynimde dönüp duruyor ve dişlerimi sıkıyorum.

"Bunca zaman sonra ne halt etmeye geri döndü? Ve neden Mount ile buluşuyor?" Başımı sallayıp odaya bakıyorum ama beyaz duvarların benim için bir cevabı yok. En azından tüm sırlarımı saklayacaklar.

Üst kattayım, küçük ama lüks banyomdaki ilerlemeyi kontrol etmek için örtülerin üzerinden geçiyorum, sonunda kapıdaki zili duyduğumda.

"Zamanı gelmişti Rocco. *Geç kaldın.*"

Geç kalmak pek tahammül ettiğim bir şey değil ama müteahhidimin benim programıma göre çalışmadığını öğrendim. O kendi programına göre çalışıyor. Yine de fiyatı uygundu ve beni kazıklamaya çalışmadı.

Onun için puan.

Merdivenlerden inip dışarıdaki kapıya doğru ilerlerken topuklarım yenilenmiş parkeye vuruyor. Kapı koluna uzanıyorum, gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine girmiyorum. Keira ve Mount dışında kimse burayı satın aldığımı bilmiyor, bu da sürekli tetikte olmam gerekmediği anlamına geliyor. *Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Ne oluyor lan?" Kapıyı açtığımda bir sokak çocuğunun dışarıda durduğunu ve bir o yana bir bu yana zıpladığını görünce mırıldanıyorum.

"Bu senin için." Bana bir şey ittiriyor ve tamamen içgüdülerimle hareket ederek küçük ama ağır nesneyi ondan almak için uzanıyorum. Transferini yapar yapmaz, gitmek için döndü.

"Hey!" diye bağıriyorum ama koşarak uzaklaşıyor. Elime bıraktığı şeye bakıyorum. Saf beyaz, soğuk ve dokunulduğunda pürüzsüz.

Bekle. Bu bir *piyon* mu? *Satranç takımından mı?*

Kapıdan fırlıyorum, çocuğun peşinden giderken kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum, tasarım ayakkabılarımı ısırmamak için olabildiğince dikkatli koşuyorum. İlk köşeden sağa dönüyor, birkaç bina aşağıda.

Neden koşuyor ki? Kim gönderdi onu?

Çocuğun kaybolduğu köşeyi dönen bir adamla çarpışmadan önce üç adım atabildim.

O da irkildi. "Vay be. Özür dilerim. Sana çarpmak istememiştim."

"Merak etme," diyorum, etrafından dolanmaya çalışıyorum, ama o Aynı şekilde adım atıyoruz, sanki dans ediyormuşuz gibi. "Affedersiniz."

Diğer tarafa geçiyorum ve o da geçiyor.

"Oh, Tanrım. Özür dilerim. Gerçekten, ben-"

Yanına vardığımda çocuk gitmişti. "Siktir." Kelimeyi iç çekerek söyledim.

Adam benim baktığım yerde kendi arkasını arıyor. "Kahretsin.

Ne yaptım ben? İyi misin?"

Sonunda yüzüne baktım, şansına altın sarısı ve çok çekici biriydi. Ne büyük kayıp.

"Bir şeyim yok. Merak etme." Yüzümdeki saçları siliyorum ve nefes almaya çalışıyorum. Koşucu olmadığım kesin.

Bana bakıyor, tahmin edilebileceği gibi mavi gözlerinde endişe var. "Köşeden kaçan o çocuğu yakalamaya mı çalışıyordun? Çantayı falan mı çaldı? Peşinden gidebilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Çantam *lanet olası evimin içinde*." Uzun bir inilti daha çıkarıyorum. "Kahretsin."

Amerikan erkeğinin poster çocuğu yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Kendini dışarıda mı bıraktın?" diye sorar ve ensesini kaşır. "Kahretsin. İçeri girmene yardım etmeyi teklif ederdim ama . . . Nasıl maymuncuk kullanacağımı ya da nereden bulacağımı bilmiyorum. Belli ki eğitimim eksik, çünkü güzel kadınlara yardım etmek her zaman en önemli öncelik olmalı."

Bu yorumu da fazlasıyla tahmin edilebilir. Açıkça flört etmek neredeyse çok fazla. "Benim için endişelenme, kodaman. Ben iyi olacağım. İyi günler."

Kendi lanet evime nasıl gireceğimi düşünürken kapıya doğru dönüyorum ki kolumu tutuyor.

Olmaz. Hemen geri çekiliyorum. "Ne-"

Ben ona ters ters bakarken, elleri teslimiyetle havaya kalkıyor. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Her şeyi berbat ediyorum. Burada yeniyim ve kayboldum. Bir kafe arıyorum ama telefonumu evde bırakmışım, daha çok anın içinde olurum diye düşünmüştüm. Sanırım nereye gideceğimi söylemesi için GPS'e ne kadar ihtiyacım olduğunu unutmuşum."

Sabrim tükeniyor, gözlerimi deviriyorum. "Hangi kafe?" "Café Envie."

Başımı sallıyorum. "Çok uzakta değilsin. Bir sonraki kavşağa git ve sola dön. Bir sonraki köşede, yine solda."

"Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi. . ." Sözüünü kesiyor, belli ki ismimi bekliyor.

"Yardımsever bir yabancı," diyorum, elimdeki satranç taşını sıkarak ve bu adamın bir an önce gitmesini isteyerek.

Kaçamak cevaplarım karşısında yüzündeki sevecen ifade pek değişmiyor. Aksine gülümsemesi daha da genişliyor. "Pekâlâ, *yabancı*. Teşekkür ederim."

Göz kırparak sokağın aşağısına doğru ilerliyor, ben de köşeyi dönene kadar bekliyorum ve elimde piyonla kapıma geri dönüyorum. Kendini çekici sanan yakışıklı erkeklerin nerede yaşadığını bilmelerine ihtiyacım yok. Kapım onlara *kapalı*.

Neyse ki evimin önünde durduğumda müteahhidim Rocco beyaz pikabıyla yanaşıyor.

"Üzgünüm geciktim. Trafiğe takıldım. Bu lanet şehir."

En azından bir şey yolunda gidiyor. "İyi zamanlama. Kendimi dışarıda kilitledim."

"Ah, kahretsin. Bu hiç iyi değil. Hadi, seni içeri alayım. Etrafa baktın mı? Ne düşünüyorsun?" Bugün ne üzerinde çalışacağını ve son konuşmamızdan bu yana bitirdiği her şeyi anlatmaya başladı.

Sadece yarısını dinliyorum. Aklım elimde devirdiğim satranç taşında ve altındaki üç harfte. *M. B. G.*

Geçmişten bir görüntü beynimde patlıyor ve canlı anı zihnimde canlanırken dik durmak için tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam, kurtarmak için ölmeyi göze aldığı evin zemininde, satranç tahtasının karşısında bağdaş kurmuş oturuyor ve yüzünde en kara kalpleri bile eritmeyi garantileyen bir gülümseme var.

"Bir usta gibi satranç oynayan güzel bir kadın. Bunun bu kadar seksi ya da benim en büyük zayıflığım olacağını hiç tahmin etmezdim."

Moses.

Moses bana bir piyon gönderdi.

Bu da ne demek oluyor? Ben onun piyonu muyum? O benim piyonum mu? Hayır. Hayır.

İlk hamleyi o yapıyor.

YEDİ

MAGNOLIA

"Hepsini hallet, bir sorunumuz kalmayacak." Rocco'ya emri sert bir sesle veriyorum, şu anda tamamen işle ilgili.

Karşılığında gülümsüyor, gözlerinde ondan önce pek çok erkeğin sahip olduğu o minnettar bakışla. Ama benden hiçbir şey alamayacak. Tek bir tanesi bile.

Bana bir piyon gönderen adam bile.

Bundan emin misin, Mags? Kafamın içindeki ses, ki ben ona Her Şeyi Bilen yerine Ho-Bilen diyorum, benimle alay ediyor. Neyse ki cevabı düşünecek vaktim yok çünkü Rocco cevap veriyor.

"Yapacağımı biliyorsunuz Bayan Maison. Bana güvenebilirsiniz. Zamanında taşınacaksınız. Size söz veriyorum."

Ona elimi uzatıyorum ve elimi istediğimden biraz daha uzun tutarak sıktığımda, kendi elimi onun elinden çekip kurtarıyorum. "Karına en iyi dileklerimi ilet, Rocco. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Evli bir adam olduğunu hatırlatınca beyaz tişörtünün yakasının hemen üstünde kırmızı bir renk beliriyor. "Elbette. İyi akşamlar Bayan Maison."

Bununla birlikte, el çantamı alıp aptal piyonu içine atıyorum ve sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi yeni evimden çıkıyorum.

Ama ben gidiyorum.

Cep telefonum titreşmeden önce yarım blok bile gidemedim.

Çanta.

Yemin ederim, eğer bu Musa ise, ona bir parça Aklımdan. Sanki on beş yıldır telsiz sessizliği yokmuş gibi buraya geri dönüp hayatıma girebileceğini düşünüyorum.

Ama daha iyi bilmeliydim. O hiç aramaz.

Ekrana baktığımda tanıdığım bir numara olduğunu görüyorum.

Neden sürekli onu düşünüyorum ki? O geçmişte kaldı. Bugün yeniden ortaya çıkmasına rağmen, tıpkı bir zamanlar sahip olduğumu düşündüğüm duygular gibi, benim için öldü ve gitti.

Ama neden şimdi?

Bu soruya da cevap vermiyorum, onun yerine telefona cevap vermeyi seçiyorum. "Beni yakaladın."

"Oh, Mags. Telefonu açtığın için çok teşekkür ederim," diyor hala benim için çalışan en iyi kızlarımdan biri olan Taylor, ben cevap verir vermez telaşla. "I . . . Bir sorunum var ve ne yapacağımı bilmiyorum."

İki tarafa da bakıyorum ve sonra caddenin karşısına geçiyorum.

"Anlat bakalım kızım."

"Son müşterim, randevusunun artık repertuarıma dahil olmayan *başka hizmetlerle* birlikte gelmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi."

Uzun bir nefes alıyorum ama yürümeye devam ediyorum. *Yemin ederim, işte bu yüzden erkek müşteri kabul etmemeliyiz. Sadece kadınlar.*

"Kimdi o?"

"Baxter Frye. Seksen dakikalık bir masaj için para ödedi. Ben de ona seksen dakikalık bir masaj yaptım." Nefes nefese kaldı ve sesi sarsılmış gibi geliyor.

İstemiyorum ama sormak zorunda olduğumu biliyorum. "Peki sonra ne oldu?"

"Ona tedavisinin bittiğini ve giyinene kadar diğer odada bekleyeceğimi söylediğimde, masaj masasından atladı ve mutlu sona ulaşamadığını ve mutlu sona ulaşana kadar gitmeme izin vermeyeceğini söyleyerek bağırmaya başladı." Hikâyeyi anlatırken sesi çatlıyor.

Kısa bir süre duruyorum ve yürüdüğü yer yerine telefonuna bakan bir kadın neredeyse bana çarpıyor.

"Neredesin? Hâlâ orada mısın?" Baxter Frye'in evine doğru koşmaya başlamaya hazırım, eğer kızımı rızası dışında orada tutuyorsa çıplak ellerimle tuğla tuğla yıkmaya hazırım.

"Hayır. Ben evimdeyim. Güvendeyim."

Omuzlarım gevşedi ama çok az. Bu gün birbiri ardına boktan bir gösteri oldu. *"Lanet olsun,* kızım. Bir dahaki sefere bununla başlayabilirsin."

"Üzgünüm, Mags. Şok tabancamla onu durdurdum ve kaçtım. Bir daha onunla çalışmayacağım. Asla."

Köşeyi dönüp tuğla duvara yaslanıyorum ve mavi Ekim gökyüzüne bakıyorum. "Buna gerek kalmayacak. Baxter Frye ve belki de bu şehirdeki diğer tüm erkekler müşteri listesinden *kalıcı olarak* çıkarıldı." Kendime ekliyorum, *özellikle de kızlarımın hâlâ eskisi gibi hizmet verdiğini düşünen eski müşterilerime. Ama ben o lanet işin dışındayım.*

"Gerçekten mi?" Taylor'ın sesi o kadar genç ve umutlu geliyor ki, doğru seçimi yaptığımdan kesinlikle emin oluyorum.

"Evet, tatlım. Merak etme. Mags arkanı kollar. Baxter'ın ne bok yediğini öğrenmesini sağlayacağım ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vereceğim." Kısa süre içinde aklıma üç ya da dört intikamcı fikirden başka bir şey gelmedi.

"Teşekkür ederim Mags. Çok özür dilerim. Bende ne var bilmiyorum ama sanki erkekler-"

"Orada dur kızım." Yer değiştiriyorum ve çantamı yanıma alıyorum. "Sende yanlış olan hiçbir şey yok. Bu sadece özgürce verilmeyeni almaya çalışan bir adam ve bu lanet olası bir suç. Bu seninle ilgili değil, bebeğim. Bu onunla ilgili. Ve ben bunun icabına bakacağım."

"Sensiz ne yapardık, Mags?"

Kızlarımın bana her zaman güvenmiş olmalarından ve her zaman güvenecek olmalarından gurur duyuyorum. "Merak etmenize gerek yok," diyorum, eğilirken dirseğim sert duvara sürtünüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu sözleri düşünürken, hissetmemem gereken bir hayal kırıklığı kaplıyor içimi. *Bu da ne demek oluyor? Burayı seviyorum. NOLA benim evim. Kaldığım için üzgün olduğum bir yer değil.*

"Teşekkürler, Mags."

"İyi olmana sevindim. Sonra konuşuruz, hayatım."

Telefonu kapattım ve başımı salladım. Bugün hiç keyfim yok. Celeste bana Şeytan kartını oynadıktan sonra bunun olacağını bilmeliydim.

Kavşağı tarayarak, bugün hayatıma tekrar giren Creole hayaletinden bir iz arıyorum ama hiçbir şey yok.

Ne istiyorsun, Moses? Neden şimdi?

Başımı sallayarak onu elimden geldiğince aklımdan uzaklaştırıyorum. Sonraki durak, dairem. Sonra yaşlı Baxter Frye'ı arayıp ne kadar fena çuvaladığını anlatacağım.

Kimse bana ya da kızlarıma karşı gelemmez. Ağır bir bedel ödemedenden olmaz.

Yakında eski evime girdiğimde, kutu yığınlarını görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Sadece bir hafta sonra buradan gideceğim," diyorum odaya. Cevap vermiyor ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Eğer bu duvarlar konuşabilseydi ... ne söyleyeceklerini düşünmek bile istemiyorum. Hayatımda pek çok hata yaptım, ama bunlar beni bulduğum yere getirdi, bu yüzden çoğundan pişmanlık duymakta zorlanıyorum.

Bazılarından ise çok pişmanım.

Çantamı büfenin üzerine koyup açıyorum. Beyaz piyon, içine sıkıştığı yerden benimle alay ediyor. Viskiye uzanıyorum ve satranç taşını incelemek için çıkarmadan önce bir bardağa biraz döküyorum.

Likör boğazımdan aşağı kayıyor, tıpkı parça kadar yumuşak, ama viski çok daha hoşuma gidiyor. Bir elimde piyon, diğerinde kadehim, topuklarımı tekmeleyip fayans zeminde ilerleyerek koltuğuma geçiyorum.

O sokak çocuğu bana o aptal şeyi ittiğinden beri kendime ayıracak bir dakikam bile olmamıştı ama şimdi var. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Neden şimdi, Moses?

Hiç mantıklı değil ve kesinlikle benimle bir ilgisi yok.

Bir adam bir kadından bu kadar uzun süre uzaklaşıp, hala onunla bir şansı olduğunu düşünerek geri dönmez. Yine de Musa *sıradan* bir adam değildi. Hâlâ ölümlü olduğundan emin değilim çünkü ne daha önce ne de daha sonra tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

Ve onu düşünmeyi bırakmalıyım. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Yalancı, yalancı. Yandı gülüm keten helva. Ho-It-All devreye giriyor ve bu alaycı düşünce bana Madam Celeste'in Mount'la görüşmemden önce masanın üzerinde çevirdiği kartı düşündürüyor.

Tamam o zaman. Belki de ne söyleyeceğini bilmek istiyorum, sırf o lanet kelimeleri seksi kışının boğazına geri sokabilmek için.

Başımı kaldırıyorum ve sanki bu hareket Musa'nın düşüncelerini temizleyecekmiş gibi sallıyorum. Ama işe yaramıyor.

Ama Baxter Frye'ı hatırlamak işe yarıyor.

Piyonu sehpanın üzerine koyuyorum ve ofisime gitmeden önce telefonumu almak için odayı geçiyorum. Ön duvarda, masamın tam karşısında, denizden yükselen bir kadının çerçeveli soyut bir resmi var. Önünde duruyorum ve çerçeveyi çekiştiriyorum. Sol tarafa bağlı bir menteşe üzerinde sallanıyor ve arkasında bir kasa ortaya çıkıyor.

Düğmeyi çevirerek, ezbere bildiğim şifreyi giriyorum - 08, 29, 05 - ama Katrina'nın şehrimde karaya vurduğu tarihi seçmemin Musa ile bir ilgisi olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Kasa açıldığında, içinde ihtiyacım olan şeyi buluyorum.

Şişman siyah bir kitap. Bu kadar eğlenceli olmasaydı klişe olurdu. Onu alıyorum ve aynalı gümüş masama dönüyorum.

Kitabın F bölümünü açmadan önce masamın çekmecesini çekip açıyorum ve siyah lake bir kutunun kapağını çeviriyorum. İçinden bir çıkmak ve bir esrar çıkarıyorum. Yandıktan sonra uzun bir nefes çekip dumanın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Birkaç nefes daha çekiyorum ve güzel, yumuşak bir vızıltı beni ele geçiriyor.

Viskiye uzanıyorum ve Baxter'ın numarasını çevirirken yudumluyorum. Kırmızı mürekkeple yazılmış, bunu bir işaret olarak almalıydım ama tanınmış bir beyaz eşya mağazaları zincirinin sahibinin sorun çıkarmak için kaybedecek çok şeyi olduğunu fark edeceğini düşünmüştüm.

Belli ki onu yanlış değerlendirmişim.

Çok sık başıma gelmiyor ama söz konusu erkekler olduğunda, onları çoğu zaman kendimden daha iyi tanımama rağmen ben bile yanılabilirim.

Başka bir çekmecedan tek kullanımlık bir cep telefonu çıkardım ve numarasını tuşladım. Çalar çalmaz, beyaz yüksek arkalıklı sandalyemde arkama yaslanıyorum ve çıplak ayaklarımı masama dayıyorum.

"Alo?" diyor, üçüncü çalışta şaşkın bir ifadeyle cevap veriyor.

"Oh, Baxter," diye şarkı söylüyorum.

"Kimsiniz?"

"O küçücük beyninde, tırnak cilamı bile dökmeden senin zavallı hayatını kaç şekilde mahvedebileceğime dair bir fikrin var mı?"

Hattın diğer ucundaki adam sessizleşir.

"Şimdi utanma, Baxter. Macera anlayışın nerede? Bana mutlu sonlardan ne kadar hoşlandığını anlat." Yanlış olabilir ama onunla alay etmek hoşuma gidiyor. Zayıf adamlara diz çöktürmek kolaydır.

Ama yine de güçlü bir adam şu anda bulunduğu konumda olmazdı. Bir kadını bir şey yapmaya zorlamalarına gerek kalmazdı.

"Ne istiyorsun?"

Korkusundan bir dal telefona doğru kıvrılıyor ve ben sırtıyıyorum.

"Sana sadece bir peri masalı anlatmak istiyorum. Tamamını hatırlayamıyorum ama sorun değil. Sanırım yine de özünü anlayacaksın. Şöyle bir şey. Falan, filan, filan. . . ve falan, filan, filan . . . ve *puf*, Baxter *günlerce* bir kafeste kilitli kalıyor ve açlıktan ölmeden önce birinin onu dışarı çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyor."

O ne diyeceğini bilemez bir halde derin derin nefes alırken ben bir fırt daha çekiyorum.

"Şimdi, buradaki asıl soru, Baxter, bu peri masalının *mutlu* bir *sonu olup* olmadığı. Çünkü bir mutlu sona hakkın olduğunu düşündüğünü duydum ve bu hikayenin böyle bitip bitmeyeceğini bilmiyorum. Benimle zar atmak ve bunu öğrenmek ister misin? Çünkü bunu test etmeye çok istekliyim, böylece emin olabiliriz."

Telefonun ucundan bir ses geliyor ve konuşmadan önce birkaç kez sessizlik oluyor. "I . . . Ben bir hata yaptım. I . . . Bir daha olmayacak."

"Haklısın. Bir daha olmayacak çünkü sen kara listeye alındın, Baxter."

"Ama-"

"Kapa o *lanet çeneni* ve dinle." Cevap vermeyince gülümsüyorum. "Bu iyi bir Baxter. Kahretsin, sanki ben konuşuyormuşum gibi geliyor."

bir köpeğe. Ki bu çok mantıklı, senin de öyle olduğunu düşünürsek. Allah'ın belası hayatının geri kalanında başka bir kadını tehdit edersen *uyutulacak* lanet bir *it*. Beni anlıyor musun, *Baxter*?"

Boğuluyor ve sonra cevap veriyor, "Evet. Anlıyorum."

"Aferin oğlum Baxter," diyorum ona, az önce seslendiğim köpekmiş gibi mırıldanarak. Sonra ses tonumu çelik gibi değiştiriyorum. "Şimdi sana güzel bir akşam diliyorum ve unutma, gözüm üzerinde. Eğer yanlış bir adım atarsan, bu hikayenin nasıl bittiğini tam olarak öğreneceğiz. Ve bundan hiç hoşlanmayacağından eminim."

Telefonu kapattım. *Kendini beğenmiş pislik*. Onu öldürebilirim. Bir nefes daha çekiyorum, otun içimde kabaran öfkeyi yatıştırmasına izin veriyorum.

Sen hallettin. Duyguların seni ele geçirmesine izin verme.

Ama Taylor'ın korkusu düşüncesi, sadece birkaç dakika sürmüş olsa bile, o kadar kolay bastırılamaz. Parmaklarım telefonun etrafında kıvrılıyor ve öfke sistemimi yakıyor.

Bu hayatla işim bitti. Ne isterlerse alabileceklerini düşünen erkeklerle işim bitti. Kızları beni arayıp korkudan aklını kaçıracakları durumlara sokmaktan bıktım. Benden bu kadar.

Kendimi bırakıp telefonu elimden geldiğince sert bir şekilde karşı duvara fırlatıyorum ama paramparça olan plastik sinirlerimi yatıştırmıyor.

"Buradan çıkmam lazım." Elimde cigara, sandalyemden kalkıp üzerimi değiştirmek için yatak odama doğru ilerliyorum.

Erkeklerin canı cehenneme. Musa'nın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

Desiree'yi görmek için kulübe gideceğim ve kendi başımın çaresine bakacağım. Her zaman yaptığım gibi.

SEKİZ

MAGNOLIA

Araba beni geniş çiftlik evinin önünde indirdiğinde, bataklığın kıyısında dallarından yosunlar sarkan devasa ağaçları zar zor fark ediyorum. Kulübün yönetiminden çekildiğimden beri listeye eklenen yeni üyeler gibi hayret ve şaşkınlıkla dolmak için burada değilim.

Yine de, birkaç yıl önce düzenli hayatım meşhur odun kırma makinesinden geçtiğinde kenara çekildiğimde kimse şaşırmadı. Hiçbir şey eskisi gibi değil, özellikle de ben.

Bütün gün peşimi bırakmayan huzursuzluk duygusu beni antebellum malikanesinin büyük merdivenlerinden yukarı doğru kovalıyor. Kapıcı beni görünce maskesinin altından gülümsüyor.

"Bayan Maison. Bu akşam sizi görmek bir zevk." "Teşekkür ederim, Gerard."

"Maskeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, bakışları yüzümde geziniyor.

Kaşlarımdan biri havaya kalkıyor. "Bunun radara yakalanmamı engelleyeceğini falan mı düşünüyorsun?" Soru her şeyden çok retorik, çünkü ne yaptığımın bir önemi yok gibi görünüyor. Nereye gidersem gideyim herkes kim olduğumu biliyor.

"Kulüp kuralları," diyor eşit bir şekilde, artık yönetimin bir parçası olmadığımı hatırlatırcasına.

"Benimki içeride." Bayanlar soyunma odasında kilitli bir dolabım var ve içinde her türlü ilginç şey bulunuyor.

"İyi akşamlar hanımefendi," diyor Gerard başıyla onaylayarak.

Kapı açıldı ve içeri girmem için eliyle işaret etti. İçeri girdim, yeni avizenin parıldayan kristalini zar zor fark ettim.

Ya da üst kattan gelen müziğin zonklayan bas ritmine. Dönüp duvarlardaki aplikleri kaplayan altın yaldızlara ya da aralarında asılı duran sanat eserlerine bakmıyorum.

Buraya bunun için gelmedim.

Doğruca müdürün ofisine gidiyorum, üç köşeyi dö n ü p bir koridordan aşağı iniyorum. Kapı kapalı, bu yüzden iki kez vurup bekliyorum.

Tokmak dönüyor ve kapı bir adım açılıyor.

"Yardım edebilir miyim- Oh, Magnolia. Seni görmek çok güzel. Bu gece geleceğini bilmiyordum," diyor kulübün müdürü Paige bana.

"Planlanmamış bir ziyaret. İş için, zevk için değil, sevgilim," diyorum ona gülümseyerek. "Desiree buralarda mı?"

Paige başını sallıyor. "Evet. Onu bardaki monitörlerde gördüm. Her şey yolunda mı?"

"Benim dünyamda her şey her zaman yolundadır," diyorum, düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi gizleyen bir gülümsemeyele ona yalan söyleyerek.

"Duyduğuma sevindim. Seni görmek de güzel. Gecenin tadını çıkar."

Gülümsememin şiddetini artırıyorum. "Sen de Paige. Sen de."

Desiree'yi bulmak için tüm kulübü aramak zorunda kalmadığım için şükrederek, bayanların soyunma odasına girip maskemi takıyorum ve arka merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Barın bulunduğu büyük ve görkemli oda kulüpteki tüm faaliyetlerin merkezidir. Çoğu üyenin gecesi burada başlar ve burada biter.

Desiree'yi bulmam uzun sürmedi. Etrafını saran küçük bir erkek kalabalığı, hiç şüphesiz madamı yatağa atmak için can atıyordu. Evin dizginlerini ele geçirdikten sonra benim yaptığım gibi, Desiree de canı istemedikçe müşteri kabul etmiyor. Ve bu işlerine hiç zarar vermedi. Münhasırlık bu dünyada büyük paralar demek.

Onun çevresine dalıp, ağzının suyu akan erkeklerle konuşmaktansa, bara gidip küçük elimi uzun tahta parçasının üzerine koyuyorum.

"Sizin için ne getirebilirim, Bayan Maison?"

"Üç parmak Seven Sinners. Harika." Paul'e başımı sallıyorum ve haklı çıkmış bir şekilde kıkırdıyorum. "Gerard'a maske takmamın bir önemi olmadığını söylemiştim ve sen de beni haklı çıkardın."

Paul viski şişesine uzanırken yarı maskesinin arkasından gülümsüyor. "Senin unutulmaz olduğunu bilmeli."

İltifat çok tatlı ama Paul'ü cesaretlendirmek isteyeceğim son şey. Neredeyse otuz yaşında ama benim gibi bir kadın için hâlâ çok masum.

Peki senin için ne tür bir erkek doğru? Ho-It-All geri döndü ve düşünmesem daha iyi olacak bir soruyla beni vuruyor.

Paul viskiyi doldururken, cevabı düşünüyorum.

Üzerinde kilometrelerce yol olan bir adam. Yorgun. Savaş yaralarıyla yaralanmış. Gün batımına doğru yol almaya ve farklı bir hayat yaşamaya hazır biri. Temiz ve yepyeni.

Bu düşünceyi kısa kesiyorum.

Gün batımına doğru gitmek mi? Gerçekten mi, Mags? Şimdi peri masallarına ve sonsuza dek mutlu yaşamlara inanan bir kız gibi konuşuyorsun ve bunun zaman kaybı olduğunu biliyoruz.

Paul viskiyi bana doğru uzatırken, "Buyurun Bayan Maison," diyor.

Elim bardağın etrafında kıvrılırken, ona teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama Desiree yanımdaki bar taburesine kayıyor.

"Hey, boo."

Yan tarafıma bakıyorum. "Desi. İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sana da." Taburede arkasına yaslanıyor, sırtını dikleştirirken göğüslerini neredeyse büstiyerinden dışarı çıkarıyor.

Paul burada bolca ten görmesine rağmen neredeyse dilini yutacaktı. Desiree sarı yelesi ve eğik kedi gözleriyle muhteşemdir. Zavallı çocuğun hiç şansı yok.

Kadın buzlu votka sipariş ediyor ve adam bunu yaparken neredeyse şişeyi ve bardağı düşürüyor. Ona bir göz kırpıyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Neler oluyor hanımefendi?"

Havadan sudan konuşuyor ama benim söyleyeceklerim ne küçük ne de bu odada konuşulmaya uygun.

"Mahremiyete ihtiyacımız var."

Duruşundaki durgun zarafetin bir kısmı kayboluyor. "Sorun nedir?"

"Mahremiyet," diye tekrarlıyorum. "Bu gece için odanız var mı?"

Normalde porselen gibi pürüzsüz olan alnında endişe çizgileri belirliyor. "Tabii ki var."

"Orada konuşuruz. Yolu göster." Bar taburesinden kayıyorum ve Paul bardan uzaklaşan Desiree'nin ardından bakakalınca bir an için ona dönüyorum. "Ağzını kapat Paul. İçkilere salyanı akıtacaksın, dostum."

Dudaklarını kapatıyor ve elindeki havluyla barın yüzeyini silmekle meşgul oluyor.

Sessiz bir kıkırdamayla Desiree'yi odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum. Şu anki bir madam ve eski bir madam bir seks kulübünde özel bir odaya giderken bardaki herkesin dikkatini çekiyor. Erkeklerin bizi çıplak ve birbirimize sürtünürken hayal ettiklerine şüphe yok. Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

Üç dakikadan az bir süre sonra, şık döşenmiş odanın kapısını arkamdan kapatıyorum. İçeride, her köşe direğine kırmızı ipek kordonlar bağlanmış dört direkli bir yatak var. Koyu kahverengi deri bir sandalye duvarı çevreliyor, yanında da tecrübelerime dayanarak seks oyuncakları ve aletleriyle dolu olduğunu bildiğim bir gardirop var.

Yalnız kaldığımızda Desiree maskesini çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Neler oluyor Mags?"

Neyse ki burası böcekler ve dinleme cihazları için düzenli olarak taranıyor, bu yüzden dürüstçe cevap verebiliyorum. "Federaller."

Desiree'nin koyu kahverengi gözleri irileşir. "Nerede?"

"Evi izliyorum. Bir süre ortalıkta görünmemelisin. Kızları otel moduna geçir. Müşteri girip çıkmayacak."

"Siktir." Kendini koltuğa bırakmadan önce kelimeyi oflaya puflaya söylüyor. Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde korku okunuyordu. "Neden? Neler oluyor?"

"Görünüşe göre Alberto Brandon dikkatlerini çekmiş ve onu izliyorlarmış. Onları doğrudan sana yönlendirdi."

"Kahretsin," diye tekrarlıyor başını sallayarak. "O pis yaşlı piç zar zor bahşiş veriyor ve şimdi de Federalleri üzerimize mi salıyor? Sanki Naya'ya sırılsıklam aşık olması ve başka müşteri kabul etmesine izin vermemesi yeterince kötü değilmiş gibi." Çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyor. "Düşündüm de, zamanlama da gerçekten tuhaf. Bana bir süreliğine şehir dışına çıkması gerektiği için izne ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu bir haftadır görmedim."

Ayaklıktaki tahtaya bir çivi çakıyorum. "Brandon'ın başı belada diye endişeleniyorsa birlikte şehirden kaçabilirlerdi. Federallerin evi izlediklerine göre bir bok bilmedikleri ortada."

"Peki, ne yapmalıyım?"

"Kendinin ve kızlarının kışını kolla. Müşterileri uzak tut. Federaller Brandon'ı görmeyince sıkılacaklar. Umarım yollarına devam ederler."

Votkasını yudumluyor ve bardağı indiriyor. "Peki ya senin kızlar? Onlara farklı bir şey yaptırıyor musun?"

Taylor'ı ve bir meslek öğretiler ve bu işten kurtulsunlar diye okula gönderdiğim diğer kızları düşünüyorum. "Onlar iyi olmalı. Tüm randevuları tesis dışında. Federallerin onları tutuklayabileceği bir şey yok. Kendi dairelerini almak için para biriktirirken evde yaşamak suç değil."

"Peki ya siz? Ev teknik olarak hâlâ senin üzerine, ben de parasını ödüyorum. Federallerin kapını çalacağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım öğreneceğiz."

Desiree başını sallar. "Çok üzgünüm, Mags. Lanet olsun. Bunun olmasını istememiştim."

"Özür dilemene gerek yok, tatlım. Olur böyle şeyler." Yatağın ayakucuna yaslandım. "Onları üzerimize sen getirmedin. Brandon yaptı. Şimdi hasar kontrolü yapacağız."

Desiree ellerini saçlarının arasına sıkıştırıyor. "Erkekler tam bir pislik. Şu anda onun taşaklarını tekmeleyebilirim."

"Amin, tatlım," diye cevap veriyorum, bu karmaşadaki payımı bittiği için şükrederek. "İyi olacaksın. Şimdi kızlarınla temasa geç, onlara emir ver ve sonra gecene devam et. Ben benimkilere neyin ne olduğunu söyleyeceğim ve ortalık yatıştığında sana haber vereceğim."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun." Sesinde hayal kırıklığı var ve bana baktığında yüz ifadesi kaybolmuş küçük bir kızı andırıyor. "Eminim senin için de öyledir."

Sarılmaya ihtiyacı var ama onu şımartmak işe yaramayacak. "Senin evin. Senin kararın. Sen halledebilirsin. Biraz büyü ve kadın ol. Ayrıca, seni istemiyorlar. Brandon'ı istiyorlar."

Desiree uzun bir iç çeker. "Doğru. Sanırım gitsem iyi olacak."

"Aferin kızıma," diyorum ve odadan çıkmak için dönerken maskemi tekrar takıyorum.

"Mags?" Desiree'nin sorgulayan sesi elim kapı kolundayken beni durduruyor.

"Ne?"

"Oyundan çıkma zamanının geldiğini nereden anladın?"

Bu gece bu zor sorular da neyin nesi?

Desiree'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ona açık açık cevap veriyorum. "Bebeğim, bu sadece senin cevaplayabileceğin bir soru. Ve bunu soruyor olman, bir B planı düşünmeye başlaman gerektiği anlamına geliyor."

Özel odadan çıktığımda düzinelerce göz beni takip ediyor ama onlara aldırımıyorum. Buraya yapmam gerekeni yapmak için geldim ve şimdi siktir olup gidiyorum.

"Eğer oynamak istiyorsan, kedicik," diyor omzumun üstünden bir erkek sesi, "seni mırıldanacağım."

Ona bakmak için arkamı döndüm. "Kedicik mi? Evlat, ben lanet olası bir dişi aslanım. Geri çekil lan." Şok olmuş yüzünü görünce dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama dökülüyor ve gülümseyerek kulüpten çıkıyorum.

DOKUZ

MAGNOLIA

"Bıraktığın için teşekkürler Lionel. Bir dahaki sefere görüşürüz." "İyi geceler Bayan Maison. Kendinize iyi bakın."

Bahşiş olarak ona yirmi dolar veriyorum ve kaldırımını geçip apartmanımın ön girişine gidiyorum.

Beni altıncı kata çıkaracak asansörün düğmesine basarken, *bir hafta sonra Fransız Mahallesi'ndeki evime* gideceğimi düşünüyorum.

Buraya taşındığım için ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum, çünkü dünyada yükseliyordum. Bu benim *geldiğim* anlamına geliyordu. Şimdi ise buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorum çünkü burası artık benliğime uymuyor. Ve bir insanla ya da bir yerle işim bittiğinde, *bitmiş* demektir.

Asansörün kapıları açılıyor ve daha bir adım atmıştım ki biri bana çarparak beni tekrar arabanın içine sokuyor. Yanımda sıcak bir acı çığlık atıyor.

"Hey!" diye bağırarak protesto ediyorum ve iki avucumu da bana saldıran adama çarparak onu üzerimden itip aynalı duvara çarpıyorum.

Hay sikeyim. Maske takıyor. Kötüye işaret.

Kafası arkasındaki cama çarparken onu hafızama kaydediyorum - yaklaşık 1.80 boyunda, siyah kar maskeli, kahverengi gözlü.

"Seni lanet fahişe!"

İşte o zaman bıçağı gördüm. Asansörün floresan ışıkları altında gümüş renginde parlayan ve kanımla damlayan bıçak, ben onun ulaşamayacağı bir köşeye doğru gerilerken, hiç şüphesiz şahdamarımı hedef alarak dışarı fırlıyor. Ama eğer silahsızsam ve burada onunla kapana kısılmışsam bu bana uzun süre yardımcı olmaz. Bu sadece ölüm anlamına gelebilir.

Bugün olmaz, orospu çocuğu. Bugün olmaz.

Yana doğru dönerek sırtımın alt kısmında saklı olan ince bıçağa uzanıyorum. O ne yaptığımı anlamadan bıçağı avucuma alıp kasıklarına nişan alıyorum. Asıl hedefimi ıskalıyorum ama bıçağım üst uyluğunun etine batıyor ve bıçağı çekmeden önce döndürüyorum. Kükrüyor ve asansörün karşı köşesine doğru tökezliyor. Kan kotunu kırmızıya boyuyor ve ben olabildiğince hızlı hareket edip aşağı düğmesine basarken arabadan geri geri çıkıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, siyah eldivenleri bana uzanıyor ama kapılar o durduramadan kapanıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Kalbim göğsüme çarpıyor ama beynim hayatta kalma moduna geçiyor.

Kim olduğunu, neden burada olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var: O bıçak meraklısı orospu çocuğuyla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve buradan defolup gitmem gerekiyor.

Sol tarafımdaki kesik kan sızarken acıyla kavruluyorum. Dairemin kapısının önünde durup debriyajımı ve hala elimde tuttuğumu bile fark etmediğim bıçağı yere bırakırken elimle kapatıyorum ve anahtarlarımın dökülmesine izin veriyorum. Onları yapışkan kırmızı parmaklarımın arasına aldıktan sonra kapıyı olabildiğince çabuk açıyorum. Çantamı ve bıçağımı içeri atıp sürgüyü arkamdan kilitliyorum.

Ama burada kalmayacağım.

Önce dolabıma gidip bir spor çantası alıyorum. Zaten kaçmak için ihtiyacım olabilecek her şeyle dolu. Sonraki durak ofisim ve kasa. Kitabımı, paramı ve otumu toplayıp spor çantasının içine atıyorum. Son olarak, aceleyle banyoya girip öze/ acil durumlar için ilk yardım çantamı ve bir havlu alıyorum. Bıçağı sarıyorum ve onu da çantaya atıyorum.

Yan tarafım fena halde yanıyor ama ellerimi yıkarken, ayak bileklerimin etrafında dönen kıyafetlerimin üzerine siyah bir kaftan geçirirken ve sarkık bir şapka takarken acıyı zihnimden uzaklaştırıyorum.

Üç dakikadan kısa bir sürede dairemden çıkıyorum. Merdiven boşluğuna giderken yangın alarmını çalıştırıyorum.

Kaos iyidir.

Dakikalar sonra, dışarıya koşuşturan çılgın apartman sakinlerinin arasında merdivenlerden otoparka doğru aceleyle iniyorum.

Egzoz ve benzin dumanını içime çekerken topuklarımı kaldırıma vuruyor ama Lexus'uma doğru gitmiyorum.

İçimden gelen bir his. Açıklayamadığım bir şey. Ama asansördeki adamın benim için mi yoksa yukarı çıkan herhangi biri için mi geldiğini öğrenene kadar işimi şansa bırakmayacağım. Lexus'um çok gösterişli ve dikkat çekici ve şu anda kendimi paranoyak gibi hissediyorum. Bunun yerine, köşedeki bir noktaya gidip acil durumlar için sakladığım siyah Honda Accord'un kapısına anahtarı sokuyorum.

Çantamı ön koltuğa atıyorum ve birazdan gelecek sirenleri bile duyamadan Dodge'dan siktir olup gidiyorum.

ON

MOSES

Alarm çaldığında Magnolia'nın apartmanının her kapısından insanlar dökülüyor ve tedirginliğim yeni boyutlara ulaşıyor.

Sürücü koltuğunda oturan Jules'a "Bir terslik var," diyorum. "Bu sadece bir yangın alarmı. İçeri girip onu kontrol etmemi ister misin?

yer mi? Muhtemelen çoktan dışarı çıkmıştır."

Başımı salladım. Magnolia'nın gittiğini görmemiştik -sinsi kadın- bu yüzden birkaç dakika önce apartmanın önünde arabadan inmesi ikimizi de şaşırttı.

"Hayır, zamanlama yanlış. Bir terslik var. İkimiz de içeri giriyoruz."

Jules daha kapısını açamadan ben arabadan çıktım. İçgüdülerimi asla göz ardı etmem. İnsanlar böyle ölüyor.

İnsanlar dışarı akarken açık ön kapıyı yakalıyoruz ve lobide ilk fark ettiğim şey asansör kapısında bir kan lekesi ve hemen yanında SERVİS yazan bir kapıya doğru giden bir iz.

"Ne oluyor lan?" Onu işaret ediyorum. "Kanı takip et. Henüz çıkmadıysa onu çıkaracağım."

Jules tereddüt etmiyor ve takip moduna geçiyor. "Anladım. On "

Ben beş kat merdiveni hızla çıkarken ayrıldık. insanlar hala aşağı geliyor.

Koridorun sonunda Magnolia'ya ulaştığımda ilk fark ettiğim şey kapı kolundaki ve kapıdaki kan ve yerdeki başka bir leke oluyor.

"Lanet olsun." Şimdi içgüdülerim çılgına dönüyor. İnsanlar binadan çıkmak için koşarken kapılar çarpıyor ama yangın olmadığını biliyorum. Bu gece her ne olduysa Magnolia da işin içinde ve onu bulmalıyım.

Kapıya vuruyorum ama cevap yok. "Magnolia! Aç şu lanet kapıyı."
Hala cevap yok.

Kredi kartımı çıkardım ve birkaç saniye sonra içerideydim. Burada olmadığını anlamalıydım çünkü zincir ve sürgü takılı değildi. Ve çıkarken sürgüyü kilitlememesi? Bu bana buradan olabildiğince hızlı çıktığını söylüyor.

Daire kutularla dolu. Atılmamış. Hiçbir mobilya kırılmamış ya da lamba parçalanmamış. Yani boğuşma izi yok. *O zaman ne oldu?*

Odaları temizledikten sonra içeri girdiğim kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkıyorum, kapı kolunu, kapıyı ve zemini kandan ve parmak izlerimden temizliyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu alıyorum. Ekranda Jules olduğunu gördüm.

"Patron, bir sorunumuz var." "Onu buldun mu?"

"Hayır, ama servis koridorunda bir ceset var. Herif bacağından bıçaklanmış. Kan kaybından ölmüş."

"Femoral arter. Hay sikeyim. Parmak izlerini ve yüzünün fotoğrafını al, sonra da siktir git. Magnolia'yı bulmaya gidiyoruz."

ON BİR

MAGNOLIA

Mahalle'deki evime varmam yarım saatten fazla sürüyor, çünkü birinin beni takip etme riskini göze alamıyorum. Mount ve Keira dışında kimseye burayı satın aldığımı söylemediğim için her zamankinden daha çok mutluyum.

Ama Moses biliyor.

Onu aklımdan çıkarıyorum. *Bunun için zamanım yok. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.*

Bir blok öteye park ediyorum ve kaftanım ayaklarımda dolanırken, sarkık şapkam başımda sabitlenmiş ve spor çantam omzumda kapıma doğru yürüyorum. İçeri girdiğimde nihayet derin bir nefes alıyorum.

"*Kahretsin, acıyor.*" Beni kestiği yer yanıyor. Ama ne yazık ki bu bıçaklandığım ilk rodeom değil. Umarım bu son olur. Bu saçmalıktan iyice sıkıldım.

Dikkatlice bezlerin üzerinden geçip üst kattaki bembeyaz banyoma çıkıyorum. Asla kanla lekelenmemesi gereken banyoya.

Dileklerin hepsinin gerçekleşmemesi çok kötü.

İçeri girdiğimde, spor çantasını yere bırakıyorum ve fermuarını açmak için eğildiğimde keskin, yakıcı bir his ortaya çıkıyor.

Çantayı karıştırırken dişlerimi sıkıyorum. Önce ilk yardım çantası, viski, ot ve tüfek çıkıyor. Silahı beyaz mermer tezgahın üzerine, ulaşabileceğim bir yere koyuyorum, her ihtimale karşı o orospu çocuğu beni bulmayı başarırsa diye. Sonra kaftanı çekiştirip çıkarıyorum, üstümün eteklerini dikkatlice sıyrıyorum ve yaraya bakıyorum. Beni yüksek belli siyah eteğimin tam ortasından kesmiş.

Lanet olası pislik. Bu eteği seviyordum.

Acıdan şüphelendiğim gibi, muayenem yaraya dikiş atılması gerektiğini söyledi. Ama bu, eteğimi çıkarmadan önce aldığım viskiden büyük bir yudum aldıktan sonra geliyor.

Tanrım, kahretsin, bu yakıyor.

Ama olacağı kadar acıtmıyor. Keira'nın en iyi viskisinden biraz kesiğin üzerine döküyorum ve ateşli acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Bu saçmalıklar için çok yaşlandım," diye mırıldanıyorum boş odaya doğru, başımı sallayıp uzun bir iç çekerek.

İlk yardım çantasını karıştırdıktan sonra gazlı bezi alıp kesiğin üzerine bastırıyorum. Kan pıhtılaşıyor, yani kan kaybından öle ihtimalim yok. Bu da demek oluyor ki önceliklerimi sıraya koyup güzel bir sigara sarmak için zamanım var. Çünkü buna ihtiyacım olacak.

İşim bittiğinde yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum, doğru yanması için sertçe üflüyorum. Duman ciğerlerime doluyor ve üflemeden önce bir süre bekliyorum. Dikiş setine bakıyorum ama onun yerine tekrar viskiye uzanıyorum.

"Bu berbat olacak," diye mırıldanıyorum, sonra donup kalıyorum.

Daha o konuşmadan varlığını hissediyorum. Moses Buford Gaspard'ın lanet olası banyomun kapısında durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Başlamadan önce şişenin tamamını içersen dikişlerin yamuk yumuk olur," diyor tembel bir sırıtışla.

ON İKİ

MOSES

Magnolia banyo tezgâhındaki tüfeği kapıyor, kuruyor ve çoğu insanın çığlık atmasından daha kısa bir sürede namluyu bana doğrultuyor. Ama Mags değil. O türünün tek örneği.

Buraya en kötüsünü bekleyerek geldim ama bulduğum şey sapkın bir fanteziden fırlamış gibiydi. Kollarında tüfeği, dudaklarından sarkan esrarı ve yanında bir şişe viskisiyle Magnolia Maison hayallerimdeki lanet olası kadındı. Muhteşem. Yetenekli. Ve yan tarafındaki kanayan yaraya rağmen çok seksi.

"Burada ne halt ediyorsun, Mob-Moses?" diye tükürüyor, neredeyse bana o aptal, uzun zamandır kayıp olan lakabıyla sesleniyor.

Dudaklarında adım varken sesinin nasıl çıktığını unutmuşum. *Tanrım, bunu özlemişim.* Sonra neredeyse nefes almayı unutuyordum ama kendimi Mags'e ve onun yarasına odaklanmaya zorladım.

"Bunun için gerçek bir doktora mı ihtiyacın var?"

Kaplan gözleri kısılıyor ve yanlış bir şey söylersem tetiği çekeceğinden oldukça eminim. "Bilseydim, bir tanesine giderdim. Şimdi, sana dikemeyeceğim bir delik açmadan önce evimden defol git."

"Mags-"

"Hayır," diyor kesin bir dille. Her zamanki gibi, benden hiçbir bok almıyor. "Bu gece zaten bir adamın hayatını tehdit ettim ve bir diğerini sakat bıraktım. Seni burada delik deşik etmekten korkmuyorum. Bu yüzden sözlerini akıllıca seç *Moses*, bu odadan siktir olup giderken."

Onu test etmeye karar verdim. Muhtemelen sapkın bir orospu çocuğu olduğum içindir. "Öldürüldü. Sakat bırakmadım. Bu gece bir adam öldürdün."

Yüzünde bir gölge beliriyor ve dudakları bir an için esrarın etrafında kenetleniyor. Sonra, her zaman çok seksi bulduğum o inanılmaz otokontrolüyle rahatlıyor ve doğrudan yüzüme doğru bir duman bulutu üflüyor.

"Defol git."

"Kimdi o, Mags? Başın belada mı?"

Yutkunurken alaca boğazı çalışıyor ve bu, bu gece olanların onu huzursuz ettiğinin tek işareti. O tanıdığım en güçlü kadın, bu yüzden gözyaşlarına boğulmaması şaşırtıcı değil.

Sağ eliyle tüfeği bırakıyor ve kolunu dışarı çıkarıyor. "Sana zor durumdaki bir genç kız gibi mi görünüyorum? Kimse beni Pamuk Prenses'le karıştırmadı."

Göğüslerini ortaya çıkaran dar siyah bluzu ve kalçalarına kadar sıyrılmış eteğiyle baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Ama yine de güvende olduğunu bilmeliyim. Başka birinin planlarımı mahvetmesine izin vermek için onu almaya gelmedim.

"Rastgele miydi?"

Bakışları öyle bir sıcaklık taşıyor ki yanmayı hissediyorum. "Bana fahişe dedi, yani kim bilir."

Bakışlarım tekrar kesiğe düşüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı? İki tane sağlam elim var. Hizmetinizdeyim."

"Senin oyununun ne olduğunu bilmiyorum," diyor başını sallayarak ve tüfeği tekrar sıkıca kavrayarak. "Ama bana dokunmaya kalkarsan seni vururum. On beş yıldır yardımına ihtiyacım olmadı ve bir daha da olmayı düşünmüyorum. Bu yüzden, seni buraya getiren her neyse, kasabanın dışına doğru sürüklenip gidebilirsin."

Parmağı tetiği okşuyor ve bir yanım beni vurmadığına bahse girmeye istekli çünkü yeni evini mahvetmek istemiyor. Cesareti olmadığı için değil.

Kesinlikle var. Bundan hiç şüphem yok.

Kapı aralığından geri çekilirken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Ben gidiyorum. Sadece kendim için görmem gerekiyordu."

Tamam. Tek başına bir yerde kan kaybından ölmene izin veremezdim. Benim gözetimimde olmaz."

Bakışları nükleer bir silahın gücüne ulaşıyor. "Ben *senin gözetiminde* değilim. Öyleyse neden beni takip ediyorsun? Neden buradasın ki?"

Parmaklarımı kapının iki yanına kıvrıp sıkıyorum. Ona gerçeği söyleyerek kaybedecek bir şeyim yok ve bunca yıldan sonra bunu hak ediyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Senin için buradayım, Mags. Geri dönmemin tek sebebi bu."

Alt dudağı yarım santim düşüyor ve körük neredeyse düşüyor. Magnolia onu yakalıyor ve beni işaret etmek için kullanıyor. "O zaman git. Çünkü burada *senin için* hiçbir şey yok. Şimdi yok. O yüzden siktir git."

Olduğum yerde kalacağım. "Benimle yemeğe çık. Sana anlatayım-"

Şişko esrarı ağzına geri sokuyor. "Orospu çocuğu, hayır. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Ne? Bir kadın.

"Yarın akşam. Saat sekizde. Arnaud'da."

"Hiç şansın yok. Cehenneme kadar yolun var."

Saklamak için kendimi zor tuttuğum gülümsememe engel olamıyorum. "Onlar beni kovana kadar seni bekleyeceğim."

Elindeki esrarı alıp başını arkaya atıyor ve ipeksi siyah saçları kahkahalar atarken uçuşuyor. "On beş yıl beklemeyi dene, pislik." Neşesi başladığı gibi hızla sönüyor ve ağzını kapatıyor. Ama söylediklerini geri alamıyor.

"Beni mi bekliyordun anne? Çünkü seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi."

Derin bir nefes daha çektikten sonra, nefes verirken dudaklarını tekrar büzüyor ve duman bulutunu tekrar bana doğru gönderiyor. "Umurumda değil. Umursamıyorum. Ve sakın bana öyle deme. Ben *senin için* bir hiçim. Şimdi, seni vurmadan önce evimden defol git."

Bardaktaki viskiyle mükemmel bir uyum içinde olan kehribar rengi bakışları, onu yakalayan bıçak gibi içime saplanırken tüfeği kaldırıyor. Yeni boyanmış duvarlar olsun ya da olmasın, dalga geçmiyor.

"Bekliyor olacağım."

Tüfeği indirip dikiş setine uzanırken beni tersliyor. Banyodan geri çekiliyorum ve geldiğim gibi evden çıkıyorum.

Senin için sonsuza kadar beklerim, Magnolia . . . ama umarım beni buna zorlamazsın.

Evin sağ üst penceresinden gelen ışığa ters bir bakış atarak ona asla göremeyeceği bir öpücük gönderiyorum.

ON ÜÇ

MAGNOLIA

Kapının kapandığını duyar duymaz başımı yaslandığım duvara yaslıyorum. Kalbim sanki polislerden 10 mil kaçmışım gibi küt küt atıyor.

Aman Tanrım. Onun burada ne işi var? Burada olmamalıydı. O şeyleri söyleyerek . . .

"Senin için buradayım, Mags. Geri dönmemin tek sebebi bu."

Sözleri ben onları durduramadan üzerimden akıp gitti.

Ağzımdaki esrarı çıkarıp dişlerimi sıkıyorum. "Bu saçmalığı hayal edecek kadar sarhoş ya da uçmuş değilim, değil mi?" Boş odaya soruyorum ve cevap gelmemesi bana haklı olduğumu söylüyor.

Moses'a yalan söyledim. Ona söyleyecek çok şeyim var. Sadece bana söylemek istediklerini duymaya hazır değilim. *Hem de hiç.*

Bana söyleyebileceği hiçbir şey, on beş yıl boyunca neden söylediği gibi benim için geri dönmediğini merak etmemi telafi edemez. Beni geride bırakmanın onun için *kolay* olduğunu bilmenin on beş yılını. Onun için yeterince iyi olmadığımı bildiğim on beş yıl. *Buna değmediğimi.* Bu insanı mahveder.

"Ve bu kadar kolay düzeltebileceği bir şeymiş gibi geri dönmeye nasıl cüret eder?" Banyomun boş duvarlarına konuşmaya devam ediyorum ama keşke beni duyacak biri olsaydı. Lanet bir kedi bile olsa.

Belki de bir kedi almalıyım. Siyah bir tane. Erkeklerden nefret eden ve gerçekten keskin pençeleri olan.

Tüfeği yere bıraktım ve viski şişesine uzandım.

Uzun bir çekişten sonra aynada kendime başımı salladım.

Çok doğru. Lanet olası bir kedi alıyorum. Ama önce kendimi dikmem lazım.

Dikişlere uzandığımda ve hazırlandığımda elim sabit. Yarayı elimden geldiğince sterilize ediyorum ve işe koyuluyorum. İğne etimi delerken zihnimi başka bir yere gitmeye zorluyorum. On altı yaşında öğrendiğim bir numara, sokaklardaki hayat beni öldürmeliydi.

Ama mutlu olduğum yere gitmek yerine, doğrudan geçmişe ... ve Musa'ya gidiyor.

On beş yıl önce

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu dikiş setini çıkarırken. El feneri tezgahın üzerinde duruyordu, mümkün olduğunca çok şey görebilmem için aynada yansiyordu.

Başımı ona doğru eğdim. "Bu boku sadece eğlence olsun diye mi sakladığımı sanıyorsun? Tabii ki ne yaptığımı biliyorum."

"Pekala, anne. O zaman dik beni."

Bana *anne* dediğinde içimi bir heyecan kapladı. Neden olduğunu bilmiyordum. Garip olduğunu düşünmeliydim ama bu adamdan duymak çok seksiydi. Cehennem kadar seksiydi.

Dikiş atarken onu becermeyi düşünme. Düzgün dikişler. Daha az yara izi.

Parmaklarım alkolle ıslatılmış kağıt havlularla yaranın üzerinde gezinirken ona "Bu acıtacak," dedim.

"Bu benim ilk dürtüşüm değil."

Moses'ın da kolay bir hayatı olmadığını anlamak için ihtiyacım olan tüm kanıtları sağlayan yara izleriyle işaretlenmiş göğsünün pürüzsüz altın tenine baktım. Çoğu insanın asla anlayamayacağı bir şekilde beni anlayabildiğini hissettirdi. Kimsenin anlamak istemediği bir şekilde.

Kağıt havluyu yaraya bastırdım, dişlerinin arasından tısladı ama hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. Bu güç ve özdenetim çok ateşliydi.

"Pekâlâ. Bunu olabildiğince çabuk yapacağım."

Yeşil-altın gözleri bana doğru parladı. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Çekinmeyeceğim."

Bu orospu çocuğu daha seksi olabilir miydi?

Bu sorunun cevabının *kesinlikle hayır olduğuna* inanıyordum. Hayranlığımın muhtemelen bu gece her şeyi nasıl idare ettiğiyle çok ilgisi vardı ama o anda tüm bunlar umurumda değildi. Dürüst olmak gerekirse, Musa burada olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Tamam. Onları düzgün ve eşit yapacağım." "İyi kadın."

İltifatı içimi ısıtırken, loş ışıktaki çalışmaya başladım ve omzunda ben olmasaydım oluşmayacak bir yarayı dikerek kapattım.

Günümüz

Son dikişi bağlarken, on buçuk yıl önce, Katrina Kasırgası'ndan hemen sonra yeni miras kalan genelevimde Musa'nın görüntüsü kayboluyor.

Geçmişe takılıp kalacak vaktim yok. Artık yok. Annemin yepyeni bir evi var ve ona uygun bir gelecek için çalışıyor. Hiçbir erkek istediğim hayatı yaşamama engel olamayacak.

Moses Gaspard bile.

ON DÖRT

MAGNOLIA

Kapının kapanma sesiyle uyandım. İnleyerek, spor çantamı yastık olarak kullanarak banyonun zemininde kıvrıldığım yerden doğruluyorum. Sırtım, boynum ve yanlarım çok fena ağrıyor.

"Bu saçmalık için çok yaşlıyım," diye mırıldanıyorum başımı bir yandan diğer yana çevirirken, bu pozisyonda uyumaktan kaynaklanan sapkınlığımı serbest bırakmaya çalışıyorum. *Lanet olsun.* Her şey acıyor.

"Yukarıda biri mi var? Bayan Maison?" Rocco alt kattan sesleniyor.

Gıcık boğazımı temizleyip cevap veriyorum. "Evet, buradayım. Bir dakikaya inerim." Dudaklarımı şapırdatıyorum ve ağzımın pamuk gibi olduğunu, suya ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim," diye sesleniyor. "Etrafta kimse yok sanıyordum."

Yerden kalkarken, yan tarafımdaki dikişler çekilip sınırlarını esnetirken irkiliyorum. Yaraya bakmak için bandı ve gazlı bezi sıyrıyorum. Çok kötü değil. Düzgün dikişler. Çoğunlukla düz. Enfekte görünmüyor.

Buna bir zafer diyeceğim. Tanrı biliyor ya, bir tanesine ihtiyacım var.

Spor çantasını karıştırıp bir şort ve tişört çıkardım ve üstümü değiştirdim. Bunu dün gece de yapabilirdim ama kafam o kadar güzel olana kadar sigara içtim ki birkaç saat uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Buna da ihtiyacım vardı.

Aynaya bakınca saçlarımın bir felaket olduğunu fark ediyorum, o yüzden silkeleyip parmaklarımla tarıyorum. Rocco beni derli toplu görmekten başka bir şekilde görmemişti ama şu anda umurumda bile değil.

Tüfeği diğer her şeyle birlikte spor çantasına geri koydum ve tüm kanı temizlediğimden emin olmak için hızlıca sildim. Hayır.

zaten sahip olabileceğinden daha fazla soruya ihtiyacı var.

İşte o zaman bıçağı hatırladım. *Kahretsin*. Aceleyle yıkayıp temizliyorum ve hemen ana dolaptaki yepyeni kasaya koymaya karar veriyorum.

Spor çantasını yerleştirip bıçağı da kilitledikten sonra, çantamdan çıkardığım tenni ayakkabılarla alt kata iniyorum.

Rocco mutfakta bir parça çivi çakarken kafasını kaldırdı. Yüzündeki şaşkınlık bana düşündüğümünden daha kötü görüldüğümü söylüyor.

"İyi misin, Magnolia?" Genelde ilk adımı kullanmaz ama endişesi samimi görünüyor.

"Ben iyiyim. Geç saate kadar buradaydım, her şeyi kontrol ettim ve uyumaya karar verdim." Sesim beşte bir viski içmiş ve yarım ons *ot çekmişim* gibi çıkıyor - çünkü içtim.

Kaşları, mobilya olmadığı için neden yerde uyumayı tercih ettiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine çarpıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben harikayım. Ev de öyle." Umarım bu iltifat birazdan patlatacağım bombanın etkisini hafifletir. Daha dün kararlaştırdığımız zaman çizelgesini ayarlamam gerekiyor. "Eşyalarımı bu gece ebeveyn yatak odasına taşıyacağım. Manzara değişikliğine ihtiyacım var. Orayı ve banyoyu temizlemesi için birini çağırabilmem için orada ihtiyacın olan her şeyi bitirir misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama başını salladı. "Elbette. Zaten yapılacaklar listesinin çoğu alt kat için. Ben çalışırken burada olmanızın bir sakıncası var mı? Çok gürültülü olmamalı ama tam olarak sessiz de olmayacak."

Biraz gürültü, dayak yemekten iyidir. "Sen yapman gerekeni yap, Rocco. Gerisini ben hallederim."

Çömeldiği yeri sanki yerleşmiş gibi tokatlıyor. "Peki, hanımefendi. Nasıl isterseniz."

"Teşekkür ederim." Debriyajımı yanıma bastırarak ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Peki, ben gidiyorum. Sonra görüşürüz."

El sallıyor ve ben de dışarıya, kapıma açılan kapıya doğru bir adım atıyorum. İşte o zaman onu gördüm. Şöminenin üzerinde. Başka bir satranç taşı.

Odayı geçip küçük beyaz at başını aldım.

"Atınla oldukça hızlı ve gevşek oynuyorsun."

Moses'ın on beş yıl önceki sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Satranç taşının altında kalın beyaz bir kâğıt parçası var. Üzerinde şöyle yazıyor:

Akşam 8'de Arnaud'da. Seni bekleyeceğim.

Kağıdı buruşturup top haline getiriyorum.

Beni bekleyecek mi? *Beni* bekleyecek mi?

Beklemeye devam et, orospu çocuğu. Çünkü yapman gereken çok şey var.

ON BEŞ

MOSES

"Sence bu gece gelir mi?" Trey nadiren yanından ayrıldığı bilgisayarın arkasından soruyor.

Ona yönelttiğim şüpheli ifadeyi yakalamak için tam zamanında kafasını kaldırıyor, ama parmakları hiç durmadan hareket ederken tıktırılar gelmeye devam ediyor. "Bu gece gelmesine imkân yok," diyor Jules elini sallayarak.

Egzersiz öncesi sabah karışımımız için meyve sıkacağına bir pancar atarken kafasını salladı. "Bu kadın çetin ceviz olacak. İşi bitmeden önce yaşlı Musa'da bir delik açacağına bahse girerim."

Çok uzakta değil. Dün gece onun testereli silahıyla tanıştım. Yine de elimi havaya kaldırıp onu tersledim. "Siktir git, Jules. Seksen yaşına gelmeden o boku bitirecek misin?"

Jules başını arkaya atıp gülüyor. "Beyaz şövalye gibi kurtarmaya gelmene izin vermediği için kırgınsın. Bunu söylemekten nefret ediyorum patron, ama bu tam olarak sen değilsin."

Jules'u görmezden geliyorum ve New Orleans'taki operasyon üssümüz olarak Marigny'de kiraladığımız evde uzun, yaralı ahşap masada oturan Trey'e dönüyorum.

Üçümüzün bir sistemi var. Bir süreliğine bir yere yerleşiyoruz ve sonra karar verdiğimiz işlere gidiyoruz. İyi para kazanıp yolumuza devam ediyoruz. On yılı aşkın süredir bu şekilde yaşıyoruz ve ben farklı bir şeye hazırım.

Daha yavaş bir şeye. Daha huzurlu bir şey. Hayatında huzura en az benim kadar ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim kuzgun saçlı ateşli bir sirenle bir şeyler.

Ama hayatımda onun için geri dönebileceğim bu aşamaya gelmeden önce atlamam gereken bir sürü engel vardı. Planladığımdan daha fazla olduğu kesin.

Neyse ki, New York'ta büyük para kazandık ve Gabriel Legend ile uzun zamandır gecikmiş olan işimi hallettik - hayatın giyotininin başımın üzerinde asılı duran olası son bıçağı. Artık onunla işim bittiğine göre, kızı elde edip sonsuza dek mutlu yaşamanın zamanı geldi. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Özellikle de söz konusu kadın Magnolia Maison ise.

"Senin o kadın zaten beyaz şövalye istemez. Kendi başının çaresine bakabilir. Bir ortağa ihtiyacı var. Ya sür ya öl." Trey bana sırtıttı.

Her iki meslektaşım da kadını hakkında yıllardır bir şeyler duymuş ve Big Easy'ye geldiğimizden beri onu en az benim kadar yakından izliyorlar.

"*İşte bunu yapabilirsin,*" diye ekliyor.

"Güven oyu için teşekkürler," diye cevap veriyorum, beş bin metre karelik modern-endüstriyel kiralık evin geniş açık oturma-yemek-mutfak alanını geçerken ve Jules'un benim için doldurduğu bir bardak meyve suyunu alırken.

Trey burnunu tiksintiyle kırıştırarak, "Siz ikiniz bu boku nasıl içiyorsunuz anlamıyorum," diyor.

Bardaktaki kırmızı sıvıya bakıyorum. "Fena görünmüyor."

"Benimle oyun oynama. İçine ne koyduğunu gördüm. İğrenç."

Bir dikişte içiyorum ve etkili olması için dudaklarımı şapırdatıyorum. "Lanet olası sağlıklı. İşte bu."

Trey başını sallıyor. "Ben sağlıklı olmayan yöntemlerime sadık kalacağım. Pancar suyu içmek baş belası anasını siktiğim havasını öldürüyor."

Benim sert çocuk havamın ne içtiğimle pek ilgisi yok ve insanları ortadan kaldırma konusundaki ünlümlerle çok ilgisi var. İmajımın konuyla ilgisi yok. "Dün geceki adamı araştırmaya devam ediyorsun. Bir antrenman yapacağız, sonra da bulduğun ipuçlarını takip edeceğiz."

"Anlaşıldı patron."

Spor çantamı kaptığım gibi Trey beni selamlıyor ve peşimde Jules, aklımda Magnolia ile kapıya yöneliyorum.

Sonra tekrar, o hep aklımda. D n geceki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Büyük bir küvetin yanındaki fayansa oturmuŗ, elinde pompalı tüfek, t tt r yor ve viski içiyor.

Ne kadın ama.

Kapıdan çıkar çıkmaz Jules durakladı. "Sence bu gece gelme ihtimali var mı?"

"Magnolia'da kesin olan bir Şey var. Asla bilemezsin."

ON ALTI

MAGNOLIA

Honda'mı apartmana geri götürdüm ve garajdaki yerine çektim.

Asansör *bölümüne* yaklaştığımda gerginim, ama adımlarım tamamen *benimle dalga geçmiyor çünkü yapacak işlerim ve gidecek yerlerim var*. Gümüş renkli çift kapının önünde durduğumda, bir vagonun önünde SİPARİŞ DIŞI yazısı var ve dün gecenin anısı beynimde yanıp sönüyor.

Çok hızlı geldi. Çok hızlı. *Lanet olsun. "Seni lanet orospu!"*

Kelimeleri hala duyabiliyorum. Kişisel miydi? İçgüdülerim öyle olduğunu biliyor. New Orleans'ta böyle şeyler olur, elbette. Ama benim başıma geldiğinde, genellikle masum bir tesadüf değildir.

Bu da bugün yaptığım şeyi zorunlu kılıyor - en büyük iki valizimi önemli her şeyle doldurmak ve kimse bana nereye gittiğimi sormadan binadan çıkmak.

Bu, altıncı kata çıkana kadar sürer.

Bu sefer bıçakla üzerime gelen bir adam yerine, komşumun kapısının önünde duran ellili yaşlarında, tuzlu ve biberli saçlı bir adam görüyorum. Ucuz takım elbisesi ve tozlu mokasen ayakkabılarına kadar her şeyi *polis olduğunu haykırıyor*.

Harika.

Biri bana gris-gris mi yaptı?

Hiçbir tanıma ya da endişe belirtisi göstermeden, ona en ufak bir dikkat bile göstermeden koridorda ilerliyorum.

"Affedersiniz. Hanımefendi?" diyor ama ben onu duymamış gibi yapıyorum.

Anahtarımı çıkardım ve kilide sokmak üzereydim ki arkamda olduğunu hissettim.

Dişlerini sıkıyor ve nefes alırken burnu ısılık çalıyor. "Mükemmel bir zamanlama. Ben de tam kapını çalıyordum."

Omzumun üzerinden bakıyorum, ona başımın etrafında vızıldayan bir arıya verdiğim kadar zaman veriyorum. "Ne istiyorsun? Hiçbir şey almayacağım. İncillerinizi değil. Süpürgelerinizi değil. Saçmalıklarını da. Bugün olmaz. Bu bina satış yapmaya izin vermiyor ve geç kalıyorum."

İşte o zaman çok önemli bir hata yaptım. Boncuk *gibi* parlayan polis gözleriyle karşılaşıyorum ve gözlerinde "*hay Allah, hanımefendi, sizi rahatsız etmek istememiştim*" yok. Gözleri sert ve keskin, ama en kötü yanı bu değil. Onlarda tanıma görüyorum.

Hay sikeyim. Kim olduğumu biliyor.

Neden şaşırdım ki? Son on beş yılımı bu şehirde pek çok polisin yanlış türden dikkatini çekerek geçirdim ama bu adam tanıdık gelmiyor.

Onunla hiç karşılaştım mı? Zihinsel dosyalarımı karıştırdım ve bir şey bulamadım.

Düz gri gözlerindeki parıltı, ağzından çıkacak her şeyin duymak istediğim bir şey olmadığını söylüyor.

"Tekrar deneyelim. Ben Dedektif Cavender." Bir rozet çıkarıp bana hızlıca gösteriyor ama NOPD rozetinin tüm basit özelliklerini seçebiliyorum. Üstte hilal. Ortada yıldız. "Seninle dün gece hakkında konuşmam gerek."

"Ne olmuş dün geceye?" diye sordum.

Gür kaşları alnında birleşiyor. "Yangın alarmını duymadın mı?"

Kaşlarım havaya kalkıyor ve bir parça panikle birlikte son derece şaşırmış görünmek için hiç çaba harcamıyorum. "Yangın mı? Yangın mı çıktı? Herkes iyi mi? Hasar var mıydı?"

Bakışları daha da daralıyor. "Yani dün gece burada değil miydin?" "Yangın olduğunu bilmeseydim, kesinlikle olmazdım."

"Yangın yoktu." Yine dişlerini sıkıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, polislerle başa çıkmak için en sevdiğim kılıklardan birine bürünüyorum - aptalı oynuyorum. "Bekle. Kafam karıştı. Az önce orada

bir yangındı." Başım yana düşüyor ve bunu iyice anlamak için gözlerimi kısıyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor ve dudakları kısıtıyor. Bana sinirlendiğini hissediyorum ve içimden gülümsüyorum. *Ben senin zamanını, senin benimkini harcadığından çok daha etkili bir şekilde harcayabilirim, Dedektif.*

"Bir yangın *alarmı* vardı. Bu katta çekildi."

Yine şaşkınlığımı belli ettim. "Şimdi beni tamamen kaybettin. Yangın yokken yangın alarmını mı araştırıyorsunuz? Bu güzel şehirdeki dedektiflerin yapacak daha iyi işleri var gibi görünüyor."

Burun delikleri şişiyor ve bana karşı sabrını kaybediyor gibi görünüyor. *Güzel.*

"Hayır, olay yerini ve bulunan cesedi araştırıyorum."

Bir elimi göğsüme götürüyorum, şükrediyorum ki oyunculuk benim için her zaman ikinci doğa gibi görünmüştür. İşiniz bir fantezi yaratmak olunca bu da işin doğasında var. "Aman *Tanrım. Ciddi misin sen?* Bu binanın güvenli olması gerekiyordu! Aman Tanrım. Bu da ne böyle?" Koridorda bir aşağı bir yukarı bakarken ürpermiş ve titremiş gibi yapıyorum. "Kameralar bunu yapan kişiyi yakaladı mı?"

Beni bir bilim adamı gibi inceliyor ve ben de onun petri kabında yetiştirdiği şey oluyorum. "Bina yöneticisine göre kameralar aylardır çalışmıyormuş. Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Hiçbir şekilde dahil olmadınız mı Bayan Maison?"

Aşırı abartılı bir şaşkınlıkla irkildim. "Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?"

Cavender'ın gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor, sanki aptal herif benden üstün olduğunu düşünüyormuş gibi. Rolümü bozmasa başımı sallayacağım ama onun yerine zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum.

"Bölümdeki herkesin sizi tanıdığına eminim Bayan Maison. Biz size ilgi çekici kişi diyoruz."

Sonunda limitime ulaştım ve tüm numaraları bıraktım çünkü gerçekten yapmam gereken işler var. "Yani Dedektif Cavender, burada olmadığım ve neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığı halde, devam eden bir soruşturmayla ilgili olarak beni bir şekilde ilişkilendireceğinizi umarak profilimi çıkardığınızı söylüyorsunuz. Bu doğru mu? Eğer öyleyse, bu olayı rapor etmekten mutluluk duyarım.

Böylece bu yargı bölgesindeki polislerin seçmenlerine nasıl davrandığını tam olarak bilecektir."

Bu kez bana baktığında, kesin bir yılan izlenimi ediniyorum.

"Zamanının çoğunu okumadan sırt üstü yatarak geçiren bir kadın için çok büyük laflar bunlar."

Omuzlarım geriye düşüyor ve çenemi kaldırıyorum. "Size söyleyecek başka bir şeyim yok efendim."

Bakışları kapıma yöneldi. "Dairenizi aramam gerekiyor."

"*Benim* de bir spa gününe ihtiyacım var ama her zaman ihtiyacımız olanı alamayız."

Cavender klandı. "Devam eden bir cinayet soruşturmasında işbirliği yapmayı reddediyorsun."

Bunun üzerine başımı geriye atıyorum ve bir kahkaha patlatıyorum, ancak ona hançer gibi bakarken aynı hızla buharlaşıyor. "Elinizde geçerli bir neden olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ve hiçbir yargıç size arama izni vermez. Evet, ben bu binada yaşıyorum. Hayır, dün gece burada değildim. Neyi araştırdığınız hakkında hiçbir fikrim yok, bilmek de istemiyorum. Şimdi, önümüzdeki on beş saniye içinde sihirli bir şekilde arama emri çıkarmazsanız, sizi polis tacizinden şikayet etmek zorunda kalmadan önce beni yalnız bırakmanızı istiyorum. Aslında, bana rozetinizi tekrar gösterebilirseniz, kayıtlarım için bu numarayı not etmek isterim."

Rozet numarası isteğimi görmezden geliyor ve sorgulamaya devam ediyor. "Dün gece neredeydin?"

Gülümsemem, meraklı ve her işe burnunu sokan kolluk kuvvetlerine duyduğum nefret kadar büyük. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Yani bir mazeretin yok."

Başımı yana eğip ona bakıyorum. "Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun. Dün gece yalnız olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tek yapman gereken bana bir isim vermek, ben de seni rahat bırakayım."

Elimi refleks olarak kalçama koyduğumda, yaramı ve dikişlerimi unutarak yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Korkarım bu çok kötü. Ağzımın sıkı olmasıyla gurur duyuyorum ve bu *da yoldaşlarımdan* isimlerini paylaşmadığım anlamına geliyor."

Islık çalan burun delikleri tekrar alevleniyor ve sapığın muhtemelen şu anda ne düşündüğünü bilmek bile istemiyorum. Belki de o yoldaşlardan biri olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyordur.

Ew. İğrenç. Beş parasız ve açlıktan ölüyor olsam bile.

"Sizi izliyor olacağım Bayan Maison. Sizi bu suça bağlayan en ufak bir kanıt olursa, o zaman dibe batarsınız. Sözlerimi bir kenara yazın."

Uzun bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Keşke polisler suçları araştırırsa ve insanları suçlamadan önce kimin yaptığını bulsa."

Geri çekiliyor, bakışları çelik gibi. "Bu sadece *masumlar* için geçerli insanlar, madam."

Bu sözlerle geri çekiliyor ve komşumun kapısını yumruklamaya devam ediyor.

Hay sikeyim. Bu pek de iyi gitmedi.

İki saat sonra kafamı evden çıkarıp koridoru kontrol ettim. Neyse ki Dedektif Dangalak gitmiş, ama içimde onu son görüşüm olmadığına dair bir his var.

Koridoru hızlıca taradıktan sonra iki dev bavulu kapı aralığından geçirip kilitliyorum. Kızlar daha sonra gelip kutuların geri kalanını alacaklar ve mobilyalar Desiree'nin eski eşyalarının bir kısmını değiştirmek üzere onun evine taşıyacak.

Yeni evimde yeni bir başlangıç yapıyorum ve buraya bir daha dönmeyeceğim. Asla.

Bu binada kötü bir büyü var ve yeni hayatımda bunların hiçbirine yer yok.

Neyse ki bavullarımı çıkarırken kimseyi görmüyorum ve o müthiş arızalı kameralar bu sefer de beni çıkarken yakalayamayacak.

Dün gece kameraları düşünmediğime inanamıyorum. *Tanrım.* Ne lanet bir kabus olabilirdi.

Yine de en azından o zaman elimde net bir nefsi müdafaa vakası olurdu. Kimse beni bıçaklamak için asansöre hücum eden adamın *benim* hatam olduğunu iddia edemezdi. Yine de, Dedektif Cavender'ın tavrı göz önüne alındığında, belki de bunun bir önemi olmazdı. Polisi arayıp olayı bildirmediğim için muhtemelen kelepçelenirdim.

Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor ve birini bıçakladığımı bildirmek için polisi aradığım gün, bu kasabadan ayrıldığım ve bir daha arkama bakmadığım gün olacak. Bavulları Honda'nın arka koltuğuna yükleyip uzaklaşıyorum, bir yanım arabamı otoyola doğru çevirip tam olarak bunu yapmayı diliyor - uzaklaşıp her şeyi geride bırakmayı.

Ama yeni evimi seviyorum. Yeni bir başlangıç olacak. Hayır, gerçekten öyle olacak.

Mahalledeki ev için harcadığım onca zaman ve paradan sonra, şehirden kaçıp sahilde lüks bir hayat yaşamak için hiç param kalmadı. En azından acelem yok. Tasfiye etmem gerekir ve bu da en az bir ay ya da daha uzun sürer.

Ama ya saldırı gerçekten rastgele değilse? Ho-It-All soruyor.

"Adam öldü, yani artık endişelenecek bir şey yok," diyorum külüstür Honda'nın içine ve boş araba koltuğuna. "Ayrıca, ölmemiş olsa bile, aptalca dikişler yüzünden kimse beni kendi şehrimden kovamaz."

Ama arabayı sürdüğüm, park ettiğim ve valizleri kapıma götürdüğüm süre boyunca içimde bir huzursuzluk var.

Bir şeyler doğru gelmiyor ama ne olduğundan emin değilim.

İşte o zaman Celeste'yi tekrar ziyaret etmeye karar verdim. Belki bir okuma endişelerimi hafifletir. *Ya da onları milyonlarca kez daha kötü hale getirir.*

YEDİ

MAGNOLIA

" Bugün sizi tekrar göreceğimi hissediyordum, *chère*."

Madam Celeste'in boğuk sesi, Saint Louis Katedrali'nin önündeki kart masasında oturmadığı zamanlarda çoğu zaman bulunabileceği Okuma Odası adlı dükkânının eşliğinden geçerken beni karşılıyor.

Kapı aralığından gelen güneş ışığı havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyor ve içeri adımımı atar atmaz anında rahatladığımı hissediyorum. Tütsüsünün baharatlı kokusu. Derin renkler. Çanların ve masa üstü fısıkiyelerin çıkardığı sessiz sesler. Beni yatıştırıyorlar.

Burada ve şu anda sıkı sıkıya bağlı kaldığım için kendimle gurur duyuyorum, ancak tüm hayatımı bu şehirde yaşadıktan sonra, göremediğim güçlere çekilmekten kendimi alamıyorum. Özellikle de huzursuz enerji ve belirsizliğin beni düğüm düğüm ettiği böyle zamanlarda.

Beynimde çok fazla kaos var ve keskin ve yenilmez olmaya geri dönmem gerekiyor. Nasıl yaşayacağımı bildiğim tek yol bu. Başka türlü beni zayıf ve güçsüz hissettiriyor ve bu kabul edilemez.

"Ne zaman pas atacağımı hep biliyor gibisin."

Bana ters ters bakıyor. "Enerjin çok güçlü. Okuması kolay. Ne oldu?"

Dikişler her adımda yan tarafımı çekiştiriyor ve bir an için ona tüm gerçeği söyleyip söylememeyi düşünüyorum. Kesin olan bir şey varsa o da Celeste'in bir asansör kabinde ölüme gönderdiğim adamla hiçbir ilgisi olmadığıdır.

"Zor bir gece geçirdim." Ona ne olduğunu anlatmadan önce yüzyılın en hafif deyimini net ve sakin bir şekilde ortaya çıkıyor. Şükürler olsun,

sesimde tek bir tereddüt bile yok.

Celeste hemen tepki vermiyor ve onun soğukkanlılığına inanılmaz saygı duyuyorum. Herhangi birinin yapacağı gibi düzinelerce soru sormak yerine, sarıklı başını sallayıp yana dönüyor ve yıpranmış bir eliyle arkaya doğru ilerlememi işaret ediyor.

"En iyisi gidip oturmak. Rahatsız edilmememiz için kapıyı kilitleyeceğim. Bu okuma önemli olacak."

Bir adım atarken içimi bir titreme kaplıyor, sanki vücudum az sonra olacakların ağırlığına hazırlanıyor. Daha önce birçok kez yaptığım gibi, arka odaya doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum, kumaş, boncuk, tüy ve Celeste'in diktiği diğer şeylerden oluşan sarkan perdenin arasından eğilerek geçiyorum.

Masa küçük ve yuvarlak, bir keresinde gördüğü bir imgelemden çıkan bir tasarımla boyanmış. Yaklaşık yirmi yıl önce buraya ilk gelişimde bana bundan bahsetmişti.

Bazı insanlar tüm bunlara inanmayabilir ama ben kadife minderli koltuğa yerleşirken enerjimdeki değişime itiraz edemem. Muhtemelen inandığım *içindir*. Göremediğimiz güçler olduğuna inanıyorum. Sadece sorarsak, bizi bekleyen bilgelik ve rehberlik var. Bugün kendilerini cömert hissettiklerini ve beynimde dönüp duran bazı sorulara cevap verebileceklerini umuyorum.

Celeste tabelayı çevirip bizi içeri kilitlerken ön kapı çalıyor. Perdeyi aralayıp kumaş parçalarını tek tek düzeltirken gül ve sedir kokusu daha da güçleniyor, ardından kartlarını ve okuma için gerekli gördüğü diğer şeyleri almak için duvara dayalı bir sandığın önünde duraklıyor. Yerine oturmadan önce sunakta duraklıyor, bir mum yakıyor ve bir dua fısıldıyor. Dikkatle dinliyorum ama hızlı ve bozuk Fransızcasını anlayamıyorum.

İlk okumam olsaydı, şovmenlik yaptığını düşünürdüm ama Celeste'i bundan daha iyi tanıyorum. Bu bir ritüel. Ciddi bir iş.

Sonunda oturduğunda, kendime uzun, yavaş ve derin nefesler almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Sırada ne varsa üstesinden gelebilirim. Her zaman yaparım. Her zaman da yapacağım.

Celeste bana iyi yıpranmış desteyi uzattı. "Kapıyı çal ve karıştırırken soracağın soruyu düşün çocuğum."

Kristalleri masanın üzerine dizerken dediğini yapıyorum. Kartları parmaklarımın arasında dans ettirirken odaklanıyorum ve rehberlik edebilmeleri için dua ediyorum.

Desteyi ona geri verdiğimde Celeste bakışlarımı karşılıyor.

"Şimdi başlıyoruz."

Masadaki kartları yüzleri aşağı bakacak şekilde dağıtıyor, sonra beni temsil etmesi için ilk kartı çeviriyor. *İmparatoriçe*.

Celeste gülümseyerek bakışlarımı karşılıyor. "Sanırım ikimiz de bunun olacağını biliyorduk. Gücünüz doğrudan kadınlığınızla ilgili. Bunu biliyorsun. Bunu hissediyorsun. Bunu sakın unutma."

Devam etmesi için çenemi eğdiğimde, içimden bir parça rahatlama geçtiğini hissediyorum.

Tamam. Bu umut verici bir başlangıç.

Başka bir kart sorumu temsil ediyor, ki ben bir şey söylemesem de Celeste biliyor gibi görünüyor.

Savaş Arabası. Verilmesi gereken bir karar var. İki seçenek arasında sıkışıp kalamam. İlerlemek zorundayım.

Celeste'in soluk mavi gözlerine baktığımda, ondan yayılan gül kokusu öncekinden daha da güçlü. "Yine de bir karar verdim. Genelevi sattım ve yeni bir iş kuruyorum. Yeni bir yönüm var. Yeni bir amacım var."

Başını yana doğru eğiyor. "Bu kararı geçmişte verdin. Şimdi yeni bir karar vemen gerekiyor. Değişim rüzgârları inkâr edilemez. Bunu dün hissettim kızım ve bugün daha da güçlü hissediyorum."

Geçmişimi temsil eden birkaç kart daha çeviriyor ve bunlar bana okumanın saçma olmadığını söyleyecek kadar doğru. Burada bir şey var ve dikkatimi vermem gerekiyor. Dış güçlere geldiğinde, Pentacles Kralı'nı çeviriyor.

"Ahhh," diyor Celeste ses tonunun altında yatan merakla. "Ve burada bir erkek figürümüz var. Okumalarınızda bunlara nadiren rastlıyorsunuz." Çenesini kaldırıyor ve beni incelemek için başını eğiyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

İlk içgüdümlü davranarak geri çekilmek. "Bilmeli miyim?"

"Benimle oyun oynama, Magnolia Marie. Bu çok önemli. Onun tam olarak kim olduğunu biliyorsun, çünkü sana refah ve güvenlik sunuyor."

Durumun ciddiyetini pekiştirdiği anda boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. Yumuşak bir sesle, "Kim olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyorum.

Sallanıyor ve sol elini bir kristalin üzerinde gezdiriyor. "Direniş var. İsteddiği her şeyi yapmanın bedeli olarak hayatını özgür ve kolay hale getirmeyi teklif eden eski müşterilerinden biri mi?" Bu senaryo pek çok kez karşımıza çıktı ama şu anda olan bu değil.

"Hayır. Neden burada olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum. En azından ..." Masanın üzerindeki karta bakıp tahtındaki adama odaklanıyorum. "En azından, istediğini iddia ettiği şeyin doğru olduğuna inanmıyorum."

"Neden inanmıyorsun?"

"Çünkü ona verecek hiçbir şeyim kalmadı." Son kelimedede boğuluyorum, ağlamak üzere olduğumu fark edince şok oluyorum.

Bana neler oluyor böyle?

Boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Zayıflık göstermiyorum.

Ama yaşlı Celeste içimi görüyor. "Evladım, bu dünyada parlayacak çok fazla ışığın var, ama sadece alevini söndürmezsen. Onu koru. Onu besle. Yanmak bir risktir ama karanlıkta kalmak çok daha kötüdür."

Bir sonraki kartları çevirdiğinde, safça alacağımı umduğum neşeli, neşeli okuma tamamen yıkıldı.

Kule kartına dokunurken ağır bir iç çekiyorum. "Yüce Tanrım."

Celeste orantısız bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sadece kötüyü görmeyin. Gelmekte olan değişimi gör. Dün bunu hissettim ve gelmekte olduğundan ve yakında ortaya çıkacağından hiç şüphem yok. Zamanı geldi. Olduğunuz gibi devam edemezsiniz."

Başımı arkaya yatırıp üstümdeki tavana bakıyorum ve gözlerimin arkasındaki yanmaya karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Celeste başka biri olsaydı, masadan kalkar, dışarı çıkar ve her şeyi bir saçmalık olarak görmezden gelirdim. Ama yapamam. Ben de hissediyorum.

Moses'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyor. "*Senin için buradayım, Mags. Geri dönmemin tek sebebi bu.*"

Kabul etmek istesem de istemesem de her şeyi değiştirebilecek güce sahip. Küçük bir parçam - dün sabah beni lanet pencereye çeken, o parlayan yeşil gözleri arayan parçam - onun doğruyu söylediğine inanıyor.

Yine de amacı ne?

Bunları anlayana kadar hiçbir karar vermeyeceğim. *Hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenme.* Bu benim o kadar uzun zamandır sloganım oldu ki, değiştirmenin mümkün olduğundan emin değilim.

Celeste son kartın arkasını okşuyor, hala aşağı bakıyor. "Sonuncusu için hazır mısın?"

Ona devam et işareti yapıyorum ama kendime karşı dürüst olursam, hazır değilim. Hem de hiç.

Kartı çevirir çevirmez ayağa fırladım.

"Gerçekten mi?" Başımı iki yana sallayıp *Ölüm'ün* yüzüne bakıyorum.

"Sus kızım. Bu kartın çoğu insanın düşündüğü gibi olmadığını bilecek kadar çok şey biliyorsun. Otur ve nefes al."

Sandalyeye çöküyorum ve ata binmiş, üzerinde gül olan bir sancak taşıyan şövalyeye bakıyorum. "Bir şeylerin sonu geliyor," diyorum, neredeyse hiç düşünmeden.

"Bu doğru, *chère*. Ama yeni başlangıç daha da parlak olacak. Buradaki desenlere bak. Neler yaşadığınıza bir bakın. Mücadele ettiğinize şüphe yok. Hayatta kaldınız. Kendinize bir hayat kurdunuz. Sen gerçek güç ve kudrete sahip bir kadınsın. Ama bunu tek başına yapamazsın. Hayat yalnız bir çaba olmamalı. Seni dengeleyebilecek eşit bir ortağın hiç olmadı."

Bu mutlak gerçek karşısında bir kahkaha atıyorum ama Celeste devam ediyor.

"Her zaman kontrol ve güce saplanıp kalmışsın, *tatlım*. Bazen kontrolü bırakmalı ve evrenin kendi gizemli yöntemleriyle işlemesine izin vermelisin."

Bir sonraki nefesimi neredeyse yutkunarak alıyorum.

"Kontrolümü bırakmak mı?"

Gerçekten mi?"

Türbanlı başı başını sallıyor. "Neredeyse ölüm kadar korkutucu, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye fısıldıyorum, dikkatim hâlâ atlı şövalyenin üzerinde. Celeste'in kemikli parmakları kartları temizlemek için uzandığında, uzattığım elimle onu durduruyorum. "Bekle."

Bakışlarımla buluşuyor ve bugün onun masasında otururken ihtiyaç duyacağımı ummadığım cesareti topluyorum.

"Evet?"

"Ona güvenebileceğimi nasıl bilebilirim?"

İnce dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bırakın size göstereyim."

SEKİZ

MOSES

Çok terliyim ama iyi bir antrenmandan sonra kendimi hep daha iyi hissedirim. Daha güçlü. Daha keskin. Daha kararlı.

Spor çantamı yere, Trey'in bilgisayarının kurulu olduğu masanın yanına bırakıyorum. Ancak bilgisayarın başında değil ve ekran siyah.

"Trey! Onu bulabildin mi?" Boşluğa doğru bağıríyorum.

Bedensiz sesi birkaç oda öteden geliyor. "Bekle, sıçıyorum. Bana iki dakika ver."

"Bunu yatağa atmaya hevesli misin, dostum?" Jules protein karışımından arta kalanları çöpe atarken mutfaktan soruyor. "Zaman aldığını biliyorsun."

Kollarımı kavuşturarak itiraz ediyorum. "*Zaman mı?* Biri senin kadını bıçaklasa ve kadın kendini korumak için onu öldürmek zorunda kalsa, her şeyi bilmek istemez miydin? Zamanını boşa harcamış olur muydun?"

"Onun benim kadını olduğunu emin olsaydım belki."

Jules ve ben yıllar boyunca onlarca kez karşı karşıya geldik ama o benim niyetimin ne olduğunu çok iyi biliyor.

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum. "Benden bir günde mucizeler yaratmamı mı bekliyorsun?"

Sırıtırıyor, diğer erkekleri altına işetecek bir kaş çatma yüzünden hiç de korkmuş değil. "Sen mi? Evet. Neler yapabileceğini biliyorum."

Sinirlenmek yerine gülüyorum. "Güven oyu için teşekkürler."

"Bir adım daha ileri gideceğim patron. Akşam yemeğinde oyumu bile değiştirebilirim. Bence gelebilir."

Antrenmandan önce *hayatta olmaz* dediğini düşününce şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum. "Hiç mi?"

Jules omuz silkiyor. "Nedenini bilmiyorum. Sadece içimde bir his var."

Antrenmanımız sırasında akşam yemeğiyle ilgili düşünceleri aklımdan çıkarmayı başarmıştım ama şimdi tekrar ön plana çıktılar.

Geleceğine inanmak istiyorum. En azından ne söyleyebileceğimi ve neden döndüğümü merak ettiğine inanmak istiyorum. Ama Magnolia Maison hiçbir zaman tahmin edilebilir bir tip olmadı. O da benim kadar Makyavelist. Çoğu insanın asla tahmin edemeyeceği açıları ve güdüler var - tıpkı benim gibi. Aramızdaki tüm saçmalıkları temizlemek ve her şeyi ortaya dökmek istiyorum. Oyun yok. Yalan yok. Sadece gerçeği.

Trey banyonun kapısını açıp ellerini şortuna silerken Jules'a "Umarım haklısındır," diyorum.

"O tuvaletin bir rahibe ihtiyacı olabilir."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Tanrı aşkına, dostum. Gerçekten mi?"

Yanıma gelirken bir elini havada sallıyor. "Belki de senin pancar suyunu denemeliyim, çünkü o bok saf kötülüktü. Şimdi, siz iki et kafalı demir pompalarken ne öğrendiğimi anlatayım."

Doğrudum. "Bir adın var mı?"

Trey başını sallıyor. "Hayır."

"O zaman neyin var?"

Trey koltuğuna dönüyor, dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa dokunuyor ve bana doğru çeviriyor. "Hiçbir şey yok. O bir hayalet."

Ekrana bakmak için eğildim. "Neye bakıyorum o zaman?" "Hiçbir sistemde olmayan parmak izleri. Cüzdanındaki kimlik sahte.

Yüz taraması hâlâ devam ediyor ama size söylüyorum, bu adam gerçek değil."

"Bu ne lan?" dedim sessizce. "Yani ..." Trey'e bakıyorum ve onun başını salladığını görüyorum.

"Evet. Sanki onu ortadan kaldırmışız ve profesyoneller gibi tüm izlerimizi kapatmışız gibi, ama bunu biz yapmadık." Ensesini kaşıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Dur, dur, dur," diyor Jules mutfaktan çıkarken. "Onu başka birinin sildiğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Trey gözlerimin içine bakıyor, bakışları çok ciddi. "Bu adam her kimse, bulunmak istemedi. Bu da benim tahminime göre onu dün geceki halinden çok daha ilginç kılıyor."

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Tabii ki bu kadar basit olamaz. Magnolia ile hiçbir ilgisi yok öyle.

Masanın üstüne vurup Trey'i işaret ediyorum. "Kazmaya devam edin. Orada

Bir şeyler olmalı. İnsanların birini silerken genelde batırdıkları yerleri biliyorsun. Kimse senin kadar iyi değil, Trey. *Hiç kimse*. Onun kim olduğunu bul. Neden onun peşine düştüğünü ve daha fazlası olup olmadığını öğrenmemizin tek yolu bu."

Jules'un ifadesi kasvetli ama iyi bir nedeni var. Sahte olsun olmasın, mezarları kazmanın sonuçlarını hepimiz biliyoruz. Ölümler bulunmaktan hoşlanmazlar. Ve yaşayan ölümleri bunu engellemek için öldürürler.

"Bu konuda içimde iyi bir his yok dostum. Hem de hiç."

En azından içgüdülerimiz hâlâ aynı dalga boyunda çalışıyor. "Evet, ben de."

NINETEEN

MAGNOLIA

Okuma beni sarstı. Buna hiç şüphe yok. Ayrıca cevaplardan çok daha fazla soruyla baş başa kaldım.

Peki ya aklımın en tepesindeki? *Bu gece Musa'yla buluşacak mıyım yoksa*

Değil mi?

Yeni evime dönerken Celeste'nin sözleri beni takip ediyor.

"Bırak sana göstereyim."

Söylemesi yapmaktan daha kolay, çünkü birinin size göstermesine izin vermek başlı başına güven gerektirir ve güven, yaşam tarzımın bana sağlamadığı tek lükstür.

"Selam *yabancı*. Seni tekrar görmek ne güzel. İki gün üst üste."

Tanıdık olmayan ses beni kafamın içinden çıkarıp buraya, şimdiye ve dünkü sarışın Amerikalı adama geri götürdü.

Onu nasıl fark etmedim? Hayret bir şey. Genelde etrafımın çok daha fazla farkındayım ama Celeste'in okuması ve son yirmi dört saat beni allak bullak etti.

Ona el salladım ama yürümeye devam ettim. Ama o ipucunu almıyor ve bana yetişmek için koşuyor.

"Dünkü yol tarifi için teşekkürler. Café Envie harikaydı. Denemem gereken başka bir yer var mı?"

Duruyorum ve kesinlikle ipucu alamayan bir adama bakıyorum. "Buradan çok uzakta olmayan bir ziyaretçi merkezi var. Size yardımcı olabilirler."

"Hayır," diyor oflayarak. "Turistik şeyler istemiyorum. Ben artık buralıyım. Yerel sıcak noktaları bulmam gerek."

Dişlerimi gıcırdatarak arkama bakıyorum. "Evet, tam düşündüğüm gibi. Mahalle karşılama arabamı unutmuşum. Kusura bakmayın. Size şehri gezdirecek başka birini bulmanız gerekecek. Meşgulüm."

"Sana yemek ısmarlasam nasıl olur?"

Ona bir ipucu almak isterdim. "Ben yemeğimi hallettim. İyi şanslar."

Sonra sokağın aşağısına doğru ilerliyorum, ama içimden bir ses o gözden kaybolana kadar kapıma gitmememi söylüyor. Bu adamın her gün kapımı çalıp restoran tavsiyeleri, hangi kuru temizleyiciyi kullanacağımı ya da çiçekçi tercihim olup olmadığını sormasını istemiyorum.

"Belki gelecek hafta sana tekrar rastlarım ve fikrini değiştirim. İyi günler yabancı!" diye sesleniyor arkamdan.

Bunu kabul etmiyorum. Adamı cesaretlendirmek istemiyorum. Wonder bread'e karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim ve o da tam olarak öyle.

Temel. Sade. Sıradan. Lezzet yok. Gösteriş yok.

Fikrimi değiştirecek miyim? Rüyada görürsün, seni kendine aşırı güvenen pislik.

Köşeye yeni taşınmış olması beni aynı şekilde kızdırıyor. Duruyorum ve ayakkabımdan taş çıkarır gibi eğiliyorum ve o gözden kayboluyor. *Nihayet.*

Kapımın kilidini açarken, yeni mabedimin çoktan kirlenmiş olmasından dolayı içim sıkıntıyla doluyor. Önce dün geceki kan yüzünden, şimdi de ilgisinin tamamen istenmediğini anlamayan bir adam tarafından. Buraya harcadığım onca paradan sonra, bu durum hayal kırıklığı yaratıyor.

Rocco içeride, harıl harıl çalışıyor ve Joan Jett'in şarkısını söylüyor. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz ne yapacağımı düşünüyorum.

Giysilerimi dolaba asmaya başlayabilirdim ama Rocco'nun notalarından üst katta olduğunu ve istediğim gibi büyük yatak odasını bitirmeye çalıştığını anlıyorum.

Bitirmek üzere. Sabırlı ol, Mags. Her şey bir araya gelecek.

Okumamdaki kartlar zihnimde karışıyor. *Değişim geliyor.* Rocco'nun küvetin etrafındaki kalafat işini bitirmesinden ve eksikler listesindeki son maddeleri tamamlamasından daha büyük bir değişim.

Tekrar dışarı çıkıyorum ve geçen hafta teslim ettiğim setten bir veranda sandalyesine uzanıyorum.

Sen bundan daha güçlüsün, Magnolia. Başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebilirsin. Gelecek olanın sen olup olmadığını merak ettin mi hiç? O iri yarı Creole kası hâlâ çok lezzetli görünüyor.

Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, sanki bu düşüncenin nereden geldiğini anlamaya çalışıyormuşum gibi. Ho-It-All, belli ki. Anlaşılan aykırı iç sesimi iyi seçmişim, çünkü şu anda Musa'yı savunuyor. Ve eğer Celeste'in dün bana dağıttığı şeytan kartıysa . . . kim bilir sırada ne var.

Ölüm.

Genelde beni korkutmayan bir karttır ama son yirmi dört saatten sonra kendimde değilim. Belki de bu gece Moses'la buluşmalıyım. Söyleyeceklerini dinlemeliyim. Celeste'in önerdiği şeyi yap. *Bırak bana göstereyim.*

Kendime bir dakika ayırıp güneş ışığının altında otururken, lanet olası Savaş Arabası kartı da aklıma geliyor.

Bir karar ver. Öyle ya da böyle.

Seçmek zorundayım. Ben de öyle yaptım.

Rocco'nun burada olduğumu bilmesine bile izin vermeden, bir kez daha kapımdan sıvıştım.

Moses'la yüzleşeceksem, önce yeni ve parlak bir zırha ihtiyacım var.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu, yoksa gerçekten Magnolia Maison'un dükkânıma girdiğini mi görüyorum?" Milyarder Lucas Titan'ın eşi Yve Titan, Quarter'daki favori giyim mağazam Dirty Dog'un eşiğinden geçerken bana şöyle diyor. Son birkaç yıl içinde mağazasını genişletti ve sunduğu ürünler daha da eşsiz ve çeşitli hale geldi.

"Nasıl gidiyor, Yve?"

Genişçe gülümsüyor. "Bilirsiniz işte, cennette başka bir gün." Yve bir dansçı gibi hareket ederek çok sayıda güzel elbisenin bulunduğu demirbaşları zarıfçe işaret ediyor. "Bugünkü zevki neye borçluyum? Uzun zaman oldu."

Yve ile son birkaç yıl içinde bir tür dostluk kurduk, çünkü o burayı devraldı ve en gözde müşterilerden biri haline geldi.

New Orleans'ta butikler. O ve ben tam olarak benzer geçmişlerden gelmiyoruz, ama o aptal ya da pislik değil ve onun azmine saygı duyuyorum. Titan'la evlendiğinde hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmamıştı ama bunun hırsını değiştirmesine izin vermedi. Hatta şimdi daha da hırslı.

"Bir elbiseye ihtiyacım var. Bir şey ..." Moses'ın vermesini istediğim tepkiyi tam olarak nasıl tarif edeceğime karar vermeye çalışarak duraklıyorum. "Bir erkeğin içini *acıtacak* bir şey."

Yve'nin dudakları ilgiyle büzülüyor. "Ah, kızım. Lütfen ben sana *tam olarak* bunu bulurken sen de bana bu hikâyeyi anlatacağını söyle."

"Belki," diyorum omuz silerken, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Ama Yve'nin mükemmel biçimli kaşlarından biri kalkıyor ve içimi görüp görmediğini merak ediyorum.

"Yepyeni bir satıcıdan yeni bir sevkiyat aldım ve parçaları *ölmek üzere*. Henüz *kimse* tek bir tanesini bile görmedi. Onları arka tarafta buharda pişirmeyi neredeyse bitirdik ama ..."

Nereye gittiğini seziyorum. "Ama kimin için giydiğimi söylersem ilk benim almama izin verecek misiniz?" Doğru yolda olduğumdan emin bir şekilde soruyorum.

Suçlu suçlu sırtması onu daha da çarpıcı kılıyor. "Kahretsin, çok zekisin. En sevdiğim müşterilerimden biri olmana şaşmamalı."

"Mm-hmm. Saçmalığın kokusunu buradan alabiliyorum, Yve. Bana elbiseleri göster, ben de sana söylemeyi düşüneyim."

Bir an beni inceledi, dili dişlerine dokunuyordu. "Tamam. Sadece senden hoşlandığım için."

Yve beni arka tarafa götürüyor, orada çalışanlardan biri bir eliyle bir elbisenin eteğini düzeltirken diğer eliyle de buhar makinesinin kolunu tutuyor.

"Harika görünüyor Kayleigh," diyor Yve. "Magnolia'ya en yeni güzelliklerimizi gösterebilmem için söz almak ister misin?"

Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında olan kız, Yve adımı söylediğinde başını çeviriyor. Yüzü kolaylıkla okunabiliyor ve üzerinde benim rezilliğimin kanıtını buluyorum. Kim olduğumu kesinlikle biliyor.

Eskiden nereye gidersem gideyim ünümün benden önce gelmesini eğlenceli bulurdum, ama artık ... bu eskidi. Kayleigh bana doğru gülümserken, elimde olmadan tam bir şöhrete sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Yine anonimlik. Kimse kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmesin diye. Bu uzun zamandır aklıma gelen en hoşgörölü düşünce ama üzerinde uzun süre duramıyorum.

"Harikasin. Tanrım. Vay canına." Kayleigh gözlerini kırpiştiriyor ve elini ağzına götürüyor. "Özür dilerim, bu pek profesyonelce değildi. Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Elini uzattı, ben de sıktım. Yüzündeki şaşkın ifadeden ünlü biri olduğumu düşünebilirsiniz.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Kız Yve'ye genişçe gülümsüyor. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ayrıca, benim fikrime ihtiyacın olduğundan değil ama kemerli patlıcan rengi elbise ona çok yakışır."

"Ohhh . . ." Kayleigh mağazayı yönetmek için arka odadan çıkarken Yve heyecanlı bir ses çıkarır ve ellerini çırpar. "*Yanılmıyor*. Ve eminim sizin bedeninizde de vardır."

Birkaç aydır buraya gelmediğim halde Yve'nin bedenimi hatırlaması, onun nasıl bir esnaf olduğu hakkında çok şey söylüyor.

"Mor benim rengim değil-" Ağzımdan çıkan kelimeler, raftan en muhteşem elbiseyi çekip uzatırken kayboluyor. "Vay be. Bu bir *elbise*."

Askıda bile çarpıcı görünüyor. Koyu mor kalem elbise mükemmel bir kum saati şeklinde, kolsuz ve V yaka yerine önden bir noktaya doğru kıvrılıyor. Etek, dizlerimin hemen üzerinde durmadan önce kalçalarımı ve uyluklarımı saracak gibi görünüyor. Çok şık ama bir o kadar da seksi.

Yve'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ciddi misin? Bana bir elbise gösteriyorsun ve mükemmel mi oluyor? Sen cadı falan mısın?"

Bana göz kırpıyor. "Bunun için Kayleigh'nin hakkını vermeliyim, yine de kesinlikle sana da gösterirdim. Kırmızı bir tane daha var ..."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Kırmızı olmaz. Bu gece için olmaz. Çok çabalıyormuşum gibi görünür."

Mükemmel şekilli kaşları tekrar yukarı kalkıyor. "Bana bir ipucu bile vermeyecek misin? Çünkü bu farklı hissettiriyor."

"Öyle. Moses-" Söyleyeceklerimi yarıda kestim, adını ona açıkladığım için şok olmuşum. Keira'ya ondan bahsetmedim bile.

Peki neden Mags? Ho-It-All devreye giriyor ve ben de içimdeki sesi susturuyorum.

Yanımda, çantamdan bir mesajın sessiz çınlaması geliyor.

"Musa," diyor Yve, ses tonunun altında yatan ilgiyle ve yüzünde bir gülümsemeyle. "İşte bu bir erkek için güçlü bir isim. Bu kasabada bu isimde birini tanıdığımı söyleyemem. Yoksa tanımalı mıyım?"

Olta atıyor ve neden yemi yuttuğumu bilmiyorum ama yutuyorum. Belki de *birilerine* ondan bahsetmem gerektiği içindir.

"O buralı değil. Katrina'dan hemen sonra tanıştık. Bana yardım etti. Çok farklıydı. Dediğin gibi."

Dudakları mükemmel bir O harfi oluşturdu. "Ve o şehirde mi? Ve sen onunla buluşuyorsun? Bu elbiseyi giyerek mi?"

Omuzlarımı geriye atıyorum, safralarımın bir kısmının geri döndüğünü hissediyorum. "Eğer istersem. Hâlâ gidip gitmeyeceğimden emin değilim."

"Ah, kızım. Gideceksin. Biz hep gideriz. Nasıl gittiğini bana bildirmek zorundasın. Eğer vermezsen haber almak için ölürüm."

Başparmağım elbisenin pürüzsüz kumaşında geziniyor ve çantamdan gelen bir başka zil sesini duymazdan geliyorum. "Anlatacak bir şey olmayabilir."

"Buna inanmayı reddediyorum. Senin dikkatini çeken her erkek mutlaka kayda değer bir şeydir."

Bakışlarımı bir kez daha ona kaldırıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Yve'nin dudakları bir an için birbirine yapışıyor, sanki nasıl nazikçe cevap vereceğine karar vermeye çalışıyor. Sonunda cevap veriyor. "Çünkü çok şey gördün. Sanırım erkekler artık senin için pek de gizemli değil. Ama ilgini çekmiş gibi görünüyorsun ve bunun bir anlamı olduğuna inanmak zorundayım."

"Bir şey olabilir. Olmayabilir de. Sana haber veririm."

Otuz dakika sonra patlıcan moru elbiseyi ve altına giyeceğim yeni iç çamaşırını alıp çıkıyorum.

İç çamaşırını almamam gerektiğini bilmeliydim, çünkü şimdi tek düşünebildiğim Moses'ın aletini gördüğünde çivi çakacak kadar sertleşmesini izlemek.

Onun sikiyle hiçbir şey yapmak istemediğimi kendime hatırlatmak için her şeyimi harcıyorum.

Ayrıca kendime yalan söylüyorum.

Lanet olsun.

Neredeyse unutuyordum, başka bir sorun olmamasını umarak çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum. Kızlarımın iyi olması, Norma ve Bernadette'in bana ihtiyacı olmaması ve bu gece Mississippi'de gökyüzünün düşmemesi için sessizce dua ediyorum.

Oynamak istersen şehirdeyim. Senin için ne zaman uygun olacağını söyle.

Ayrıca, hükmetmeyi planlıyorum. O yüzden hazırlıklı olun.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. İşler ters giderse ya da geçmişimden gelen seksi hayaletle işler sarpa sararsa, en azından bir yedek planım olacak.

YİRMİ

MOSES

Garson bana üç parmak viski daha getiriyor ve ona teşekkür ediyorum. Bardaktaki likörü döndürerek saate bakıyorum. *Ona çeyrek var.* Neredeyse iki saattir buradayım, masada tek başıma oturmuş, hayatımda tattığım en iyi viskiden bardak bardak içiyorum.

Magnolia gelmiyor ve gelebileceğini düşünseydim daha iyi bilirdim.

Tanıdığım en çıldırtıcı ama aynı zamanda en büyüleyici kadın. Ve yine de ... yüzümde bir gülümseme belirliyor çünkü ben sapık bir orospu çocuğuyum. Belki mazoşist bile olabilirim.

Beni görür görmez kollarıma atlamasını bekliyor muydum gerçekten? *Tabii ki hayır.*

Sadece Magnolia için dönmedim. Onu kazanmanın getireceği mücadele için döndüm. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez, özellikle de iyi bir kadın.

Ve tanıdığım en iyi kadın, biraz mücadeleden daha değerlidir.

Viskimden bir yudum daha alıyorum, bu şarapla öncekiler arasındaki ince lezzet farklarını takdir ediyorum ve bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Normalde satranç oynar gibi yarım düzine ya da daha fazla hamle sonrasını planlarım ama Mags ile değil. O özel bir durum, anında düşünmeyi ve yaratıcılığı gerektiren bir durum.

Belki ben ...

Kapı açılıp hayatımın en muhteşem görüntüsü içeri girince düşüncelerim dağılıyor.

Ayaktayım ama ayakta durduğumu bile hatırlamıyorum. *Aman Tanrım.* Odayı geçmemek için ellerimi yumruk yapıyorum.

ve onu bana doğru çekiyorum. *Vay anasını.*

Elbisesi fazla ten göstermiyor, ama mor kumaş her tatlı kıvrımını sarıyor ve tepkilerimi kontrol edemeyen bir çocuk gibi sertleşmeme neden olacak kadar dekoltesini ortaya çıkarıyor.

Ve yürüyüşü... *siktir et beni.* Bir ayağı diğerinin önünde, sanki odada başka biri varmış da fark etmemiş gibi bana doğru kasıla kasıla yürüyor. Kendinden emin. Emin. Bu gece hakkında en ufak bir şüphesi varmış gibi görünmüyor, oysa ben gelip gelmeyeceğine karar vermek için bir ileri bir geri gittiğini düşünüyordum. Ya da belki de bana doğru yürürken sarhoş oluyorum.

Yüce Tanrım. Kahrolası saçları. Bir kulağının arkasına sıkıştırılmış, omuzlarına dökülen şık, neredeyse siyah bir perde.

Ama beni neredeyse çözecek **o l a n** dudakları, günahkâr bir kırmızıyla kayganlaşmış, bana tek bir şey düşündürüyor - beni özlediğini söylemesini ne kadar çok istediğimi.

Kendimi toparlıyorum, çünkü bana verilen bu hediye mahvetmemin hiçbir yolu yok. Yüzündeki ifadeden ve viski rengi gözlerindeki parlıtlı sertlikten savaşa girdiği anlaşıyor.

Bana uyar, Mags. Elinden geleni ardına koyma. Bana atacağın her şeyle başa çıkabilirim.

Aletimi uslu durmaya zorluyorum ve Biloxi'de neredeyse hâlâ bir çocukken bir ekibin kontrolünü ele geçirdiğimden beri bana iyi hizmet eden soğukkanlılığı buluyorum. Ne de olsa güç içten gelir.

Kolay hareketlerle masanın etrafından dolaşıp onu karşılıyorum, ağzımın kenarları sadece onun için bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor. "Harika görünüyorsun, anne." Bu eski lakap hiç düşünmeden ağzımdan çıktı.

Ağırlığını topuklarının üzerinde kaydırırken gözleri hararetle parlıyor. "Bana öyle deme."

Elimde olmadan sırtıyorum. "Unutmayı tercih ettiğin şeyleri sana hatırlatıyor mu?"

"Hiçbir şeyi unuttuğumu söylemedim ama daha yeni geldim, o yüzden kendine sakla. Tabii şimdiden gitmemi istemiyorsan? Ve neden öyle gülümsüyorsun?"

"Çünkü az önce bir duam kabul oldu. Sanırım minnettarım." Ve gururlu ve rahatlamış. "Geldin."

İlk ve s o n kez, değişim rüzgârları arkamda ve beni eve götürüyor. Beni geleceğe götürüyor. Beni ona götürüyor.

YİRMİ BİR

MAGNOLIA

O pürüzsüz. Kendi iyiliği için fazla düzgün. *Lanet olsun.*

Moses'a hiç tepki vermemem gerekiyor, ama onu üç parçalı, ince çizgili takım elbisesi içinde, bana olacağını söylediği Creole kralı gibi görünce, kendimi tutamıyorum.

Çenemi daha yukarı kaldırıp burnumun ucuyla ona bakmak istiyorum ama uzun boyu ceketinin şık çizgileriyle daha da geniş görünüyor ve bunu imkânsız kılıyor.

Ona asla itiraf etmeyecek olsam da, dışarıda yirmi dakika kadar bekledim, pencereden onu izledim, pes edip gidecek mi diye merak ettim. Sözüne sadık kaldı, gitmedi.

Benim için geri döneceğini söylediğinde sözüne sadık kalmaması çok kötü. Unutulmanın hatırası ön plana çıkıyor ve durumu kontrol altına almam için kalbimi yeterince sertleştiriyor. "Ben buradayım. Eğer bu kabul edilmiş bir d u a y s a

sikik tanrı."

Tekrar gülümserken dişleri bembeyaz parlıyor. *Vay be.* Gülümsemesinin beni ne kadar etkilediğini unutmuşum. Erkeklerle nasıl başa çıkacağımı her zaman bilirim ama şu anda emin değilim ve belirsizlikten nefret ediyorum.

Bir plan yapmaya çalıştım ama Moses Gaspard için plan yapılamaz. Şimdi kanatlanıyorum.

"Belki de senden farklı dualar ediyordumdur." Beyaz keten masa örtüsünün karşısındaki koltuğu işaret ediyor. Bu restoran yüz yılı aşkın bir süredir Fransız Mahallesi'nin demirbaşlarından biri ama ben burada hiç yemek yemedim.

"Bugünlerde dua etmek için pek vaktim yok. Asansörde bıçaklanmak falan derken," diyorum sahte bir sıkıntıyla.

alt ton. Yan tarafım hâlâ acı veriyor ve masadaki viski tam da yarayı ve bir zamanlar nasıl olduğumuzu unutmak için ihtiyacım olan şey gibi görünüyor.

"O konuda bazı haberlerim var," diyor Moses, sandalyemi çekerek.

Oturuyorum, parmak uçları çıplak kollarımın derisinde gezinirken neredeyse titriyorum. Meme uçlarım da dikkatimi çekiyor. *Ne oluyor be?* Yıllardır süs olarak duruyorlardı ama karşımdaki hayalet gibi onlar da dirildi.

Erkeklerle fiziksel olarak böyle karşılık vermeye alışık değilim. Artık alışkın değilim. Seks, üzerimde hiçbir gücü olmayan biriyle buluşmak için basit bir dürtüden başka bir şey olmayalı uzun zaman oldu. Ama Moses ile birden vücudum hainleşti.

Ve sen şaşırdın çünkü . . . ? Ho-It-All sesini yükseltiyor, ben de onu susturmak için başımı sallıyorum.

Moses yerine oturduğunda, servis görevlisi masaya gelir.

"Efendim, arkadaşınızın geldiğini görüyorum. Size ne ikram edebilirim hanımefendi?"

Ne ona ne de menüye bakma zahmetine girdim. "Üç parmak Seven Sinners'ın Spirit of New Orleans'ı. Güzel."

"Mükemmel seçim. Size birkaç dakika vereyim, sonra siparişinizi almak için geri döneceğim." Orta yaşlı, siyah beyaz topuzlu bir kadın olan garson masaların arasından aceleyle uzaklaşıyor.

Moses'ın önündeki bardağa bakıyorum. "Ne içiyorsun?" "Buraya gerçekten de içeceğim hakkında atıp tutmaya mı geldin? seçim?"

Bakışlarım yüzüne kayıyor ve o lanet olası yeşil-altın gözleri beni yakalıyor, ama bunu o istedi. Ben de alttan aldım. "Peki. Ne istiyorsun, Moses? On beş yıl bir kadın için geri dönebileceğini varsaymak için çok uzun bir süre, dün gece ne söylemiş olursan ol."

"İlk kez döndüğümü kim söyledi?" Tek kaşının üstünde ince bir yara izi var ve kalkmış. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Yeni ama sormayacak kadar kendini beğenmiş.

Ağzım açık ve sinekleri çekmeden önce, bana yaptıklarından dolayı değil, bana yaptıklarından dolayı olduğunu fark etmemesi için konuşuyorum.

dedi. "Bu ne demek oluyor?"

Bazen sokağım ortaya çıkıyor ve kendimi kontrol ediyorum. Etrafımızdaki masalarda yemek yiyenler dönüp bana bakıyor, ben de ellerimi kucağımda ağırbaşlı bir şekilde kavuşturuyorum.

Soruma cevap vermek yerine bir bomba daha patlatıyor. "Senin bir hayaletin var."

Sakinliğimi bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum, sonra da ona dik dik bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Tanıdığım tek hayalet o, ama şu anda tanıdığım herkesten daha gerçek.

"Asansördeki adam. O bir hayalet."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğiliyorum. "O bir hayalet değildi. O da bizim gibi yaşıyor ve nefes alıyordu. Bunu biliyorum çünkü *hayaletler insanları bıçaklamaz*." Sesimi öyle alçak tutuyorum ki, restorandaki başka hiç kimse konuşmaların mırıltısından ve çatal bıçakların porselenlere çarpmasından söylediğim hiçbir şeyi duyamıyor.

Moses benim hareketimi taklit ediyor, yeterince öne eğiliyor ve ben de baharatlı bir sedir kokusu alıyorum. Bu koku neredeyse beni hafıza şeridinde başka bir yolculuğa çıkaracaktı ama hareket etmeye başlayan dudaklarına odaklanmaya devam ediyorum.

"O etten kemikten biri ama sistemde yok. Parmak izleri çıkmaz sokak. Yüz tanımada henüz bir sonuç yok. Kimliği sahteymiş."

Saçlarım omuzlarımda sallanırken şaşkınlıktan başımı bir o yana bir bu yana oynatıyorum. "Bu ne anlama geliyor? O bir kiralık katil miydi?" Sessizce soruyorum, çünkü bu tam olarak burada tartışmamız gereken bir şey değil, ancak Moses'ın tüm bunları nasıl bildiği de dahil olmak üzere çok daha fazla sorum var.

Gerçi Moses bu konuda herhangi bir vicdan azabı çekmiyor gibi görünüyor. Bir keresinde bana bir şeyden kurtulmanın en kolay yolunun onu göz önünde yapmak olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Belki bu, lüks restoranlarda cinayeti tartışmak için de geçerlidir. Bugün ve bu çağda, gerçek bir suç podcast'i hakkında sohbet ediyor da olabiliriz.

"Muhtemelen," diyor biraz şüpheli bir ifadeyle. "Ya da onu gerçek anlamda arayan insanlar tarafından bulunmak istemeyen biri

Ölü. Hâlâ kazıyoruz."

Adamın bir korkak gibi taktığı kar maskesinin arkasından şeytani bir niyetle parlayan kahverengi gözlerini hayal ediyorum.

Beni yakalayamaz. Artık değil. O öldü.

Ama eğer kiralık katilse...

"Eğer gerçekten benim ve sadece benim peşimdeyse, sıradaki başkası mı olacak?" Moses'a sessizce soruyorum, kabul etmek istemediğim korku ses tonuma pürüzlü, kırık bir kenar veriyor.

"Duruma göre değişir," diyor, cevabı da aynı derecede ciddi. Omurgamdan yukarı doğru kayan bir ürpertiyle savaşıyorum. "Neye bağlı?"

"Birinin seni öldürmesi için ona para verip vermediğine. Eğer biri seni vurduysa, ölmeni gerçekten çok istemiyorsa ve onun bitiremediği işi yapması için başkasına para verecek parası yoksa başka birini göndermez."

Bunu bu kadar kesin bir şekilde söylemesi beni duraksattı.

"Siktir."

Moses'ın eli uzanıyor ve masanın üzerindeki yumruğumu kapatıyor. "Magnolia, hiçbir öcünün seni yakalamasına izin vermeyeceğim. Ne benim gözetimimdeyken ne de ben hâlâ nefes alırken."

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ama buna güvenmek istemiyorum. Daha iyi biliyorum. O yokken daha önce de az kalsın beni yakalıyorlardı. Aklıma bir keresinde üzerine atıldığım bir ceset yığını geliyor. O zaman beni nerede kurtaracaktı?

"Sana güvenmiyorum. Bütün bunları sen ayarlamış olabilirsin. Sen kasabaya geri dönene kadar her şey barışa doğru ilerliyordu."

Yeşilimsi altın gözleri beynimin içini görmeye çalışıyormuş gibi içimi delip geçiyor. "Ben değilim anne. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Diğer insanlar, elbette. Ama sana? Asla. Güvenini tekrar kazanacağım. İzle ve gör."

Elimi avucunun altından çekiyorum. "Bundan o kadar emin olma."

"Bir daha sensiz gitmeyeceğim. Bu ikimizin de emin olabileceği bir şey."

Küçük bir parçam onun sözlerine tutunmak ve onlara inanmak istiyor, ama bunun yerine onları fırçalıyorum. Ne de olsa bu bir peri masalı değil.

YİRMİ İKİ

MOSES

Magnolia tıpkı hatırladığım gibi iştahla yiyor. Karşısındaki adamın ne düşündüğünü önemseydiği için salata sipariş eden kadınlardan biri gibi tabağını gagalamıyor. Anladığım kadarıyla kafamdan geçenler umurunda bile değil. Etkilenmedi ve bu hiç şaşırtıcı değil.

Ama ölmeden önce onu kimin kestiğinin gizemi? Bu onun dengesini bozdu. Geçmişte bir aziz değildim ama uzun zaman önce hiçbir kadının benim ya da adamlarım tarafından incitilmemesini kanun haline getirdim. Ama aynı zamanda centilmen de değilim, bu yüzden Magnolia'nın dengesizliğini istismar etmekte bir sakınca görmüyorum.

"Bu gece dairende mi kalacaksın?" Menüdeki en pahalı başlangıç yemeğinin yarısını bitirdiğinde soruyorum, bu da beni aptal gibi gülümsetiyor.

Kaplan gözlerini benimkilere diyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Gerçek cevabımı, *yani senin yaptığın her şeyin beni ilgilendirdiği* cevabımı saklıyorum. Onun yerine, "Mahalle'de bir yer almaya karar vermene ne sebep oldu?" diye soruyorum.

Bakışları bana bunun benimle konuşmak istemediği uzun listeye eklenecek bir başka konu olduğunu söylüyor. Yine, çok kötü oldu.

"Kimseye söylemeyen birkaç kişi dışında kimse buranın bana ait olduğunu bilmiyor. Bu şekilde kalmasını tercih ederim." Yemeğine geri dönüyor ve beni görmezden geliyor, ancak ifadesini tüm değeriyle inceliyorum.

Kimsenin nerede yaşadığını bilmesini istemiyor. Peki bu neden olabilir?

Bence Bayan Maison hayatı olduğu gibi yaşamaktan yoruldu. Son birkaç yıldaki tüm değışiklikleri göz önüne alırsak, şaşırdığımı söyleyemem. Bu bana zamanlamamın düşündüğüm kadar kötü olmayabileceğini de söylüyor. Aslında, mükemmel bile olabilir.

"Bugünlerde pek ortalarda görünmüyorsunuz. Bana şu yeni iş girişiminden bahset."

Bu sefer bir soru değil, ama bunun Magnolia için önemli olmayacağını garanti ederim. Bana istemediğı hiçbir şeyi söylemeyecek.

Tekrar yukarı bakıyor. "Mount. Haksız mıyım?"

Neredeyse adamın adını fısıldayacakken başımı yana eğiyorum. Bu da sürpriz olmadı. Çoğu insanın kibar bir ortamda ya da başka bir şekilde konuştuğı biri değil. Şanslıyım ki, o ve ben sonunda anlaşabildik.

"Ne konuda?"

"Küçük toplantınız sırasında sana benim hakkımda her türlü bilgiyi verdi, değil mi?" Sesinde kızgınlık ve muhtemelen biraz da ihanet var.

"Birkaç soruya cevap verdi."

"Ne gibi?" diye soruyor, elindeki bıçak sanki onu bir silah olarak kullanmayı düşünüyormuş gibi duruyor.

Dudaklarımda yavaş bir gülümsemenin yayılmasına izin veriyorum. "Bir erkeğin olup olmadığı gibi."

Aleti daha sıkı kavırıyor. "Bir erkeğe ihtiyacım yok. Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

"Anne, senin iyi bir sevişmeye gördüğüm tüm kadınlardan daha çok ihtiyacın var. Seni kim beceriyorsa, sana yeterince güçlü bir el uzatmamış. Boşaldığında çığlık atmanın nasıl bir şey olduğunu unutmmuşsun."

Bakışları beni diri diri yakmakla tehdit ederken o kehribar gözler lav rengine dönüşüyor. Göğsü kabarıyor ama öfkesini kontrol etmeye çalışıyor ... yoksa bu başka bir şey mi?

Baştan çıkarma mı? İntikam mı? Ya da belki sadece eski moda şehvet.

YİRMİ ÜÇ

MAGNOLIA

Onu öldüreceğim. Fransız Mahallesi'nin ortasında bir biftek bıçağını boğazına saplayacağım. İki gün içinde öldürdüğüm ikinci adam olacak, ama sanırım bunu sorun etmeyeceğim.

Ama haksız olduğu için değil. Çünkü o haklı.

Orospu çocuğu.

Kimse benimle Moses gibi konuşmaya cesaret edemez. Hem de uzun zamandır. Ve sözlerinin üzerimde böyle bir etki yaratmasından nefret ediyorum.

"Git kendini becer, Moses. Bu gece göreceğin tek aksiyon bu."

O aptal, güzel sırtışı, daha da aptal gamzesi ortaya çıkana kadar yüzünde genişçe uzanıyor. O muhteşem ve bunu biliyor.

O da bunu bildiğimi biliyor. Muhtemelen gözlerini oymak istediğimi bile biliyor, bana adını haykırtırken sırtını tırmaladıktan hemen sonra. Görüntü, kaçak bir yük treninin kurnazlığıyla zihnimde patlıyor.

Külotum sıırılsıklam. Meme uçlarım sertleşti. Ve sevişmek istiyorum.

Kırmızı kod. Buradan defolup gitme zamanı.

Bıçağımı düşürüyorum, ki yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu düşünürsek bu çok utanç verici. Şu anda başka ne halt edeceğimi bilmediğim için biraz gururumu zorlayarak peçetemi bir kenara bırakıyorum ve mum ışığındaki masadan kalkıyorum.

"İştahımı kaybettim." Yemek için, ama sekse olan ihtiyacım çok fazla.

Kafasını sallıyor, o boktan orospu çocuğu. "Hayır, anne. Sadece geri kazanıyorsun."

"Senden nefret ediyorum. Hem de yeniden." Sırtışı genişlerken bu sözler hiç bu kadar gerçek olmamıştı.

"Nefret ettiğini biliyorum. Ama umurumda değil. Tatlı olarak sana bir nefret sikişi vereceğim. *Lagniappe*."

O kadar kızgınım ki kelimeleri zar zor seçebiliyorum. Hayal kırıklığı boğazımda bir hırıltı gibi duyuluyor ve elimi tutuyorum. "Eğer birinden nefret edeceksem, bu gece kulüpte o l a c a ğ ı m . Ve bu kesinlikle sen olmayacaksın."

Bununla birlikte, kulaklarımdan buharlar saçarak restorandan dışarı çıkıyorum.

Bourbon Caddesi'nde eğlenenlerin alkışları ve çığlıkları kapıdan içeri girerken beni karşılıyor ama taksi durağında tek bir taksi bile yok. Topuklarımda üzerinde dönüyorum, eve yürümeye kararlıyım, ancak iki adım atmadan kendimi dönmüş ve sırtımı binaya dayamış buluyorum.

Moses artık sırtıtmıyor ve kaotik duygularımın öfkeli cehenneminde bunu bir zafer olarak kabul etmeye karar veriyorum. Eğer bir şey varsa, o kendini beğenmiş gülümsemeyi yenmiştim.

"Sadece dene," diyor sessizce, bana meydan okuyarak. "Dokunduğun herhangi bir erkeğe ne olduğunu gör. Söz veriyorum bundan hoşlanmayacaksın, onlar da hoşlanmayacak."

İçimden bir ürperti geçiyor ve doğrudan klitorisimde son buluyor, çünkü açıkça görülüyor ki ben ahlaksız bir aptalım.

Çenemi kaldırıyorum, meydan okuma sanki can damarımmış gibi içimden akıyor. "Ne yapacaksın? Öldürecek misin onu?"

Hınzırca yakışıklı sırtışı geri döndü ve bu sefer ölümcül. "Senin üzerinde mi? Kesinlikle. O zaman onu cehennemin kapısına kadar ben götürürüm."

Bu beni t a h r i k etmemeli. Hayır. Lanet olsun. Hiçbir şekilde. Ama tahrik ediyor.

İşte bu kadar berbat durumdayım.

Dudaklarımı yalıyorum. "Beni o kadar çok mu istiyorsun Moby?"

Ona bu eski lakabı taktığımda keskin bir nefes alıyor ve sonra dişlerini benimkilere batırmaktan kaçınıyormuş gibi alt dudağını ısıyor.

Güzel. O da bana karşı bağışık değil. Terazinin kefeleri eşitlendi.

Dış

arı. "Sanırım gitmemeliydin ve asla geri dönmemeliydin. Yatağım on beş yıldır hiç boş kalmadı. Hepsini öldürecek misin?" Tam olarak doğru değil ama cennete girersem zaten beyaz yalanların kanatları üzerinde olacağım.

"Sadece şu an sana dokunanları. Sen benimsin, Magnolia. Bu fikre alışmaya başlasan iyi olur, çünkü ben kadınınını paylaşacak türden bir adam değilim."

Duygularımın daha önce karmakarışık olduğunu düşünüyorsam, şimdi tam anlamıyla göz yaşartıcı gazlı bir şehir isyanına dönüştüler. Başkası olsa beni şiddete kışkırtacak olan bu sahiplenici tavır beni hatırlayamadığım kadar tahrik etmeden önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Hiçbir erkek bana sahip olamaz." Sesimin sabit olmasından gurur duyuyorum. "Sana sahip olmak istemiyorum, anne."

Meme uçlarım daha da sertleşiyor, bağışık kalmaya çalışsam bile benimle konuşma şeklini seviyorum.

Sonra devam ediyor. "Bu yüzden burada değilim." Daralmış gözleri cilalı zümrüt ve topaz gibi parlıyor.

"O zaman neden?"

"*Bana* sahip olmanı istiyorum."

İfadesinin altındaki duyguyla kalbim göğsüme çarpıyor.

Moses'ın arkasından hoş olmayan bir ses geliyor.

"Burada bir sorun mu var?"

Geniş omuzlarından birine baktığımda, birkaç metre ötede duran üniformalı bir Louisiana eyalet polisi görüyorum, şüphesiz gece boyunca Bourbon Caddesi'nde eğlenenleri izlemek için görevlendirilmiş.

Moses hiç istifini bozmuyor. Bir kolunu belime doluyor ve birlikte polise doğru dönüyoruz. "Hiç sorun değil efendim. Sadece tatlıyı tartışıyorduk."

Polis Moses'ın takım elbisesine ve benim elbiseme bakıyor ve iyi huylu bir şekilde ofluyor. "Café Beignet hemen sokağın başında. Arnaud'nun tatlı menüsü damak tadınıza uygun değilse orayı deneyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, efendim. Ama sanırım hanımefendinin aklında başka bir şey var."

Çenesini bize doğru eğdi ve bilmiş bilmiş kıkırdadı. "Size iyi akşamlar o zaman."

"Siz de efendim."

Polis memuru başını sallıyor ve sonra bir Rolls Royce kavşaktan geçip restoranın önünde yavaşlarken gözleri açılıyor. Mount's'tan çıkarken gördüğüm lanet olası Rolls Royce'un *aynısı*.

"Önden buyurun," dedi Moses kapıyı açarak.

"Bu arabaya ancak bana gelmeden önce neden Mount'a gittiğini söylersen binerim."

Moses gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Anlaştık. Şimdi o güzel kıcını arabaya sok, kadın."

Deri koltukta kayarak şoförün arkasındaki koltuğa geçiyorum. Yemin ederim, bir Rolls'un hayal ettiğim kadar güzel kokuyor, bundan emin olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Moses ikimiz de içerideyken kapıyı kapatır kapatmaz, "Nasıl olur da bir Rolls Royce alabiliyorsun? Ne kadar zenginsin sen?"

Sürücü koltuğuna dokunmak için öne doğru eğildi. "Mahremiyet lütfen, Jules." "Elbette, patron."

Ön ve arka koltuklar arasındaki bölme kalkıyor ve tüm gece boyunca hiç olmadığımız kadar yalnız kalıyoruz.

Yanımdaki koltukta oturan adama bakıyorum. "Şehirden ayrıldığından beri ne halt ediyorsun, Moses?"

"Önce hangi sorunun cevabını istiyorsun? Çünkü bazıları diğerlerinden daha uzun sürecektir." Koltuğunda kayıyor ve bir bileğini dizinin üzerinden geçiriyor.

Dilimin ucunda *hepsini* saymak var ama en alakalı olanını söylemeye karar veriyorum. "Arabayı açıkla. Sizin mi?"

Pride yüzünü bir iki santim kaldırıyor. "Buraya gelmeden önce bulunduğum New York'tan satın aldım. Bir ... vardı." Dilini beyaz dişlerinin üzerinde gezdirmek için duraklıyor. "Orada şansım yaver gitti. İyi bir bahse girdim ve talih kuşuna dönüştü diyebiliriz."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor, sen de biliyorsun. Bu araba gangster arabası olabilir ama Biloxi'de yaptığın gibi bir haydut çetesini yöneterek kazandığın parayla alamayacağın kesin." Eskiden mavi bir Cutlass Supreme SS kullandığını söylemişti. Onun içinde de çok iyi görüneceğini düşünmüştüm, ama onu bizzat görme fırsatım olmadı.

Moses pelüş deri koltuğuna yaslanarak, "Hayır, bu konuda haklısın," diye cevap verdi. "Uzun zamandır gangsterlik yapmadım. Hatırlarsan Kingpin benim hedefimdi."

Onun için benden daha önemli olduğunu nasıl unutabilirdim?

Şu anda, bu ne burada ne de orada.

Sırıtmak için, "O zaman şimdi nesen?" diye sordum.

O lanet gülümseme geri geldi. "Sana saldıran adamın bir hayalet olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye ısırdım.

"Bu benim işim. Ama . . . dışında. Onları hayalete dönüştüren benim."

YİRMİ DÖRT

MOSES

"Bu ne anlama geliyor?" Magnolia'nın uzun, siyah kirpikleri şaşkınlıkla göz kırparken dalgalanıyor.

Anlamasını beklemiyordum. Çoğu insan anlamazdı, daha önce ne yaptığımı açıklamak için pek fırsatım olmadı. İnsanlar bana gizlice yapılan yönlendirmelerle geliyorlar ve büyük resmi zaten anlıyorlar.

"Birisi yeni bir hayat istiyorsa ya da kimsenin onu aramayacağı kadar iyi bir şekilde ortadan kaybolmak istiyorsa, doğru insanları tanıyorlarsa, bana bağlanırlar. Ekibim ve ben bunu gerçekleştiririz ya da en azından olmuş gibi *gösteririz*."

Gözleri hiç görmediğim kadar geniş ve yuvarlak. Bir şeyin onu hâlâ şaşırtabildiğini görmek güzel.

"Bu da ne böyle? Ve bu kadar iyi para mı veriyor?"

Omuz silkerek cevap veriyorum. "Yaptığım işte iyiyim. Buna niş bir pazar diyebilirsiniz. Ve parayı nasıl daha da fazla paraya dönüştüreceğimi biliyorum. Diğer soruna cevap vermek gerekirse, çok zenginim Mags." Kendimi düzeltmeden önce ona göz kırpiyorum. "Hayır. Aslında şu anda çok daha zenginim."

Sessizce öne doğru bakmadan önce birkaç kez daha göz kırpıyor, başı zar zor ileri geri sallanıyor. "Aman Tanrım. Beni terk ettiğinde Biloxi'ye dönecektin ama dönmedin. Öylece *ortadan kayboldun*." Başı bana doğru döndü. "Lanet olası bir hayalete dönüştün."

Beni aradığından haberim yoktu. Ama bu yeni, beklenmedik bilgi içimde bir şeylerin kabarmasına yol açtı. Zaferle karışık bir umut. *Evet*.

"Haklısın. Biloxi'ye geri dönmedim. Şehirden ayrılırken bir pisliğe bulaştım. Beklemediğim bir fırsata dönüştü."

Bu konuda beni daha fazla dürtmek yerine, bir sonraki sorusunu soruyor. "Mount'la ne hakkında konuştun?"

Bunun her şeyi ortaya dökmek, tüm kartlarımı masaya koymak için bir şans olduğunu biliyorum ama uzun zamandır ilk kez tekrar *konusuyoruz* ve bunu mahvetmek istemiyorum. Onun yerine belirsiz konuşuyorum. "Bir meseleyi halletmek ve niyetimi açıklamak için."

"Ne niyeti?" diye soruyor, yüzünde temkinli bir ifade belirliyor.

Koltuğa yaslanıyorum ve bir kolumu arkaya doğru uzatıyorum. "Bayan Magnolia Marie Maison ile ilgili niyetim."

Çenesi gevşiyor, kendini yakalamadan önce alt dudağının tekrar düşmesine izin veriyor. "Bu da ne demek şimdi? Ve bunu bana yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi açıkla. Artık bilmece yok."

Ona doğru ilerledim ve gerçeği söyledim. "Kırk yaşındayım anne. On beş yıldır bir evim olmadı -hatta ondan önce bile geri dönmek isteyeceğim bir evim yoktu- ve şimdi güçlü bir evim olsun istiyorum. Yerleşmek istiyorum. Kök salmak istiyorum. Bir eş istiyorum ve onun bana bir ev dolusu bebek vermesini istiyorum, tıpkı anneleri gibi beni parmaklarına dolayacaklar."

Magnolia tepkilerini yeterince hızlı veremiyor. Akli başından gitti. Duygular birbiri ardına kayan yıldızlar gibi yüzüne çarpıyor. Umut. İnkâr. Merak. Şüphe.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye kekeliyor.

"Sen her zaman tektin, Mags. Ayrıldığım geceden beri seni düşünmeden bir saat bile geçirmedim."

Sokak lambalarının yumuşak ışıltısı gözlerinde biriken yaşların parıltısını yansıtıyor. İtiraf etmektense beni öldürmeyi tercih edeceğinden emin olduğum gözyaşları. Gözlerini kırptırıyor.

"Artık çok geç, Moses. Çok geç."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Mount'ın da buna inanmadığı ortada."

Parlaklık bir anda kayboldu, yerini başka bir bakışa bıraktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Bu kez yanaklarım geniş bir sırıtışla geriliyor. "Parmağına yüzük takmak için geri döneceğimi söylediğimde beni onayladı."

Yeminlerimizi ederken kendisinin ve karısının bizi desteklemekten mutluluk duyacağını söyledi."

Yanımdaki güzel veledin sesi kısıldı.

Saf şok. Yüz ifadesini tanımlamanın tek yolu bu.

Bir dakika sonra yüz hatlarını düzeltti. "Artık beni tanımıyorsun bile. Uğruna geri geldiğin kız var ya? O çoktan gitti."

"İyi," diyorum ona. "Ben yetişkin bir adamım. Yüksek değerde bir sakso arayan bir müşteri değilim. Bir kadın için geri geldim, kız için değil. Senin kim olduğunu biliyorum ve masaya getirdiğin her şeyi istiyorum."

Başını sallıyor. "Mississippi çamuruyla dolu lanet aklını kaçırmışsın."

Kıkırdıyorum. "Korktun mu?"

Yüz ifadesi değişiyor. "Senden mi? Hayatta olmaz."

"Güzel. Çünkü Jules bizi yeni evine geri götürecektir.

Bu gece yalnız uyumayacaksın."

YİRMİ BEŞ

MAGNOLIA

Hayatında yaptığı tüm değişikliklerin kokusunu taşıyan bu sessiz arabada yanımda oturan adama bakıyorum.

Benim için geri gelen bir adam.

Mount'a *benimle evleneceğini* söyleyen adam.

On beş yıl boyunca tek bir gün bile unutmadığım tek adam, paylaştığımız o iki lanet haftayı silmek için ne kadar hafıza kaybıyla uyanmayı dilesem de.

İki hafta. Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman buydu.

Katrina tüm hayatım boyunca yaşadığım şehri tamamen tanınmaz hale getirdikten hemen sonra beni kurtardı. Ve . . . Ona çok aşık oldum, ama gitme zamanı geldiğinde, seçimler yapıldı.

Ben gidemezdim, o da kalamazdı.

İki hafta sizi sonsuza dek değiştirmemeli ama trajedi ve kaosun ardından işler değişir. Kopmaz bağlar hayal edebileceğinizden daha hızlı kurulur.

Ama şimdi bunu düşünmek istemiyorum. Hayatta olmaz. Eğer düşünürsem, ona tekrar çekip gitmesini söyleyecek gücü kendimde bulamam.

Musa kendine yeni bir hayat kurmuş olabilir, ancak

I. Yeni bir evim ve hâlâ ayakları üzerinde durmaya çalışan bir işim var ve o bana burada kalmak gibi bir planı olmadığını söylemek zorunda değil. Tıpkı daha önce reddettiği gibi.

On beş yıl önce karşılaştığımız sorun şimdi de farklı değil. Ben onunla gitmeyeceğim ve onun da burada kalacağını sanmıyorum. Bu da kendime dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor. Moses Gaspard'a aşık olmanın getirdiği kalp kırıklığı ikinci kez yaşayabileceğim bir şey değil.

Ne kadar kötü tahrip olduğunu ona itiraf edeceğimden değil.

Ben

. Evime kadar olan kısa yolculuk boyunca sessiz kaldım. evlenmemizden bahsetmeyi görmezden geliyor. Bunun gerçekte bir ilgisi yok.

Kapımın önüne geldiğimizde, gurur bir kez daha omurgamı dikleştiriyor. Burası tamamen bana ait, kimsenin, Musa'nın bile elimden alamayacağı bir şey.

Yeniden bir araya gelme fena değildi, ama biri -benim gibi- incinmeden önce fantezi otobüsünden ineceğim yer burası.

"Dışarı çıkmaya gerek yok. İçeride kendime bakarım," diyorum Moses'a, bu gece yalnız uyumayacağıma dair daha önce verdiği talimatı görmezden gelerek.

Kapının koluna uzanıyorum ama ben dokunmadan açılıyor. Şoförü, uzun boylu, açık tenli, siyah saçları kısa kesilmiş siyah bir adam, gülümseyerek orada duruyor.

"Hiçbir yerde tek başına kalmayacaksın, Mags. Kendini ne tür bir duruma soktuğunu tam olarak öğrenene kadar olmaz."

Moses'a bakıyorum, sanki bütün akşamki bakışlarım yüzümde kalıcı bir ifade olacakmış gibi hissediyorum. Eğer bundan sonra botoksa ihtiyacım olursa, faturayı Bay Baller Rolls Royce'a göndereceğim.

"Burada kalmıyorsun."

Kalın omuzlarından biri kalkıyor ve alt dudağı dışarı fırlıyor. "İyi o zaman. O zaman bizimle eve geliyorsun."

Manevra yapılmasına ve emir verilmesine duyduğum öfke beni bir karşıtlık çizgisiyle aydınlatıyor. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Hem de uzun zamandır. Ama Moses anlamıyor gibi görünüyor ve yemekten sonra duvara yaslandığımız ana dayanarak bedenim de anlamıyor.

Yeni bir plan yapıyorum. Koltuğumda geriye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "İkinizle birden mi?" Moses'tan kapımı açık tutan çekici adama bakıyorum. "Bu adamla bir m n ge? İşte şimdi dikkatimi çektin."

Tembel tembel yanımdaki koltuğa yaslanan adam öfkeyle kabarıyor, sanki iki katına çıkıyor. "Kapat şu lanet kapıyı, Jules."

Jules cevap vermiyor ama ben dışarı çıkamadan kapı kapanıyor. Şimdi içerde kaynayan bir Musa ile kapana kısılmış durumdayım.

Seksi, kaynayan bir Musa. Üzerindeki bölgesel erkekliğin, yağmur serpintisinden sonra sıcak bir kaldırımdan çıkan buhar gibi yayıldığını hissedebiliyorum.

Koltuğunda dönerek beni kapıya doğru sıkıştırıyor. "Benden bir tepki mi istiyorsun, kadın? Alacaksın. Söylediğimde ciddiydim. Aramızdakileri halledene kadar başka hiçbir erkek sana dokunmayacak. Kahretsin, bana bunu borçlusun."

Alt dudağım düşüyor, bu da bu akşam isteğim dışında edindiğim yeni bir alışkanlık gibi görünüyor.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, Moses."

Yüzü taşa döndü. İnce dudaklı. Yontulmuş, sert çene. Artık kolay sırtıtmıyor. "Kesinlikle borçlusun. Benimle gelmeyi aklından bile geçirmedi. Birlikte on beş yılımızı kaybetmemizin bir nedeni de sensin."

Nefesim kesildi. "Seni lanet olası pislik." Koltuğumda öne doğru fırladım ve iki elimle onu ittim. "Beni terk ettin! Kalmadın!"

"Yapamazdım! Seni tehlikeye atmadan olmaz. Sence ben böyle bir adam mıyım? Kadının riske atacak biri mi? Hayatta olmaz Magnolia."

Başımı sallıyorum, öfke gözlerimdeki akmamış yaşların asit gibi yanmasına neden oluyor. "Çıkarın beni bu lanet arabadan. Senin bu küçük buluşmanla işim bitti. Her ne için geldiyse, onu bulamayacaksın. Git, Moses. Artık burada senin için bir şey yok."

Elini uzatıp beni orta koltuğa çekti ve kendine doğru çekti. "Lanet olsun, Magnolia."

Ağzı benimkine çarpıyor ve geçici delilik ilan ediyorum.

Kokusu. Tadı. Dokunuşu.

Umutsuzca onu uzaklaştırmak istiyorum ama yapamıyorum. Bir daha sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum ve onu parçalıyorum. Tırnaklarım omzuna ve boynunun arkasına batıyor, sert kaslarına yapışıyorum, dilim ağzına girmeyi talep ediyor.

Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasına. Daha fazlasına.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama elleri belimi kavlıyor, dizlerim kalçalarının her iki yanındaki deriye gömülürken beni kucağına indiriyor. Elbisemin yukarı doğru çıkmasını umursamadan ağır bir kalçaya sertçe bastırıyorum.

Moses tutuşunu değiştiriyor, bir elini saçlarıma sokuyor ve beni ona doğru sabitliyor.

Hay sikeyim. Çok iyi hissettiriyor. Çok doğru. Çok mükemmel.

"İçeri," diyor ağzımın içine, kalçalarını yukarı kaldırıp sikinin sert çıkıntısını klitorisime dayamak için beni kaydırırken. "İçine. Şimdi."

Sesi beni kendime getirdi.

Ne yapıyorum ben böyle? Sebebi ne olursa olsun, on beş yıl boyunca beni terk ettikten sonra bir adamın hayatıma girip bana ne yapacağımı söylemesine izin mi veriyorum? Hayır. Bu gece olmaz.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama Moses alnımı onunkine bastırıyor.

"Lanet olası on beş yıl boyunca seni düşünmeden sevişebilmek istedim. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ona itiraf edebileceğimden daha fazla.

Kollarında donup kaldım. "Bırak beni. Şimdi."

Şok edici bir şekilde bırakıyor ve ben de diğer tarafa geçiyorum. "Bunu bir daha yapmayacağım. Bunu yapamam."

"Bu da ne demek oluyor?" Moses yüzünde inançsız bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne yapacağım ya da kime dokunacağım konusunda hiçbir söz hakkın olmadığını anlayana *kadar* seni sikmeyeceğim. Kasabaya girip bana sahipmişsin gibi davranamazsın. Bulduğum yere gelebilmek için kıcımlı yırttım ve bir daha asla düşünmek istemediğim şeyler yaptım. *Özgürüm.* Bunu kimseye teslim etmeyeceğim. Sana bile."

Avuçlarını temiz traşlı yüzüne sürerken neredeyse hırlayacaktı. "İnatçı lanet kadın. İstedığinin bu olduğunu biliyorsun. Bana yalan söyleyemezsin, Magnolia."

"Ne istediğimi nereden biliyorsun, Moses? Çünkü artık ne istediğimi bile bilmiyorum." Kalbim bu koyu mor elbisenin arkasında, onu dikiş yerlerinden koparacak kadar sert atıyor.

Dudakları kapanıyor ve içinden taşan öfke anında sönüyor. Göğsü yükselip alçalarak birkaç derin, sakinleştirici

nefes alır.

"Bu fikre alışmak için zamana ihtiyacın var. Buna saygı duyabilirim. Ama benden seni korumasız bırakmamı isteyemezsin. Bu artık yapabileceğim bir şey değil. Bu gece burada kalmak istiyorsan, misafir odasına geçerim." Pes etti ve renk değiştiren gözlerinde teslimiyet gibi bir şey parladı.

Bunun imkânsız olduğuna yemin etsem de dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Elbette, koca adam. Misafir odasını mı istiyorsun? Misafir odası senin."

YİRMİ ALTI

MOSES

Magnolia kapısını açıyor ve Rolls'tan inip kaldırıma çıkıyor. Zor kazandığım benliğimi geri almak için sadece birkaç saniyem var.

Kimse beni kontrol edemesin diye duygularıma hakim olmak için yıllarımı harcadım. Ama Magnolia aklımı başımda tutmak için koyduğum tüm kurallara meydan okuyor gibi görünüyor. Magnolia'nın kendi kuralları dışında kimsenin kurallarına uymadığını düşünürsek, sanırım şaşırtıcı değil. Şu anda beni çıldırtıyor olsa da onun bu yönünü çok seviyorum.

Arabadan iniyorum ve kapı kapanmadan hemen önce aceleyle kapıya gidiyorum, beni ve Jules'u dışarıda bırakıyor. Bir elimle kapıyı açık tutarak duruyorum ve ona dönüyorum.

"Seni arayacağım."

Bana başıyla onay verdi ve ben de içeri girdim.

İnce bir inşaat tozu tabakası her yüzeyi kaplıyor, ama aynı zamanda bana Magnolia'nın tam olarak nereye gittiğini de gösteriyor. *Üst kata.*

Dün gece buradayken birinci katta hiç mobilya olmadığını fark ettim ama Magnolia ve dairesinin kapı kolundaki kanla ilgili endişelenmekle meşgul olduğum için bunu düşünmedim. Evde bir yatağı olup olmadığını sormak aklıma bile gelmedi. Belli ki sormalıydım, çünkü ebeveyn yatak odasına girdiğimde, yere serilmiş sönük bir havalı yatak gördüm.

Misafir odasını alacağımı söylediğimde bu kadar kolay pes etmesine şaşmamalı. Eğer ebeveyn odasında yatak yoksa, misafir odasında da olmaz. Bu şaka benim.

Beyaz üstüne beyaz odada arkasını dönüyor, böylece güzel ve kendini beğenmiş bir yüzle karşı karşıyayız. "Hâlâ kalmak istiyor musun?"

Dudaklarındaki muzaffer gülümseme beni kızdırmalı ama tam tersini yapıyor. Üzerindeki elbiseyi soymak, onu o ucuz havalı yatağın üzerine yatırmak ve kısa sürede o lanet şeyi patlatmak istiyorum. Eğer bunun beni korkutacağını düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir.

"Senin izninle içeride olduğuma göre buradan gitmem mümkün değil."

Havalı yatağa bakıyor. "Sadece bir tane var ve paylaşmayacağım. Bir katı alabilirsin. Misafir odası olmasına bile gerek yok. Bu odada olmadığı sürece istediğin kat benim için sorun değil."

Ağzımın kenarları dudaklarımı çekiştiriyor ve gülümsememi tutmaya çalışıyorum. Bu kaybedilmiş bir savaş.

"Çok cömert bir teklif anne. Kabul ediyorum."

Yorgunmuş gibi davranıyor, geriniyor ve esniyor, parmaklarını seksi açık ağzına vuruyor. "Ben duş alacağım. Ne istersen yap." Engellediğim kapı aralığına doğru yürüyor.

Yan tarafa geçip ona yanımdan geçmesi için yeterli alan bırakıyorum ama onu durdurmak için kolumu uzatıyorum. "Tadımı ve hissimi yok etmeye mi çalışıyorsun?"

Magnolia başını yana eğiyor. "Seni aklımdan çıkarmak için duşa ihtiyacım yok. Bu konuda artık bir profesyonelim."

"O zaman ne?"

Uzun siyah kirpiklerini yavaşça kırıştırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Kendimi öyle bir boşaltacağım ki, sen evimde olsan da olmasan da bu gece bir bebek gibi uyuyacağım."

Aletim takım elbise pantolonuma karşı savaşıyor. "Bunu senin yapmana gerek yok anne. Ben hazırım, istekliyim, muktedirim ve tam buradayım." Bana zavallı bir köpek yavrusuymuşum gibi surat asıyor.

"İlgilenmiyorum,

Moby. Şimdi, kapımın önünden çekil."

Gülümsememi artık engelleyemiyorum. "Sen gerçek bir iş parçasısın. Müthiş bir kadınsın, Magnolia."

Gözlerini deviriyor ve göz temasımızı kesmek için pembe yanağını çeviriyor. "Her neyse."

Ben orada durup kapıyı kapatırken onu izlerken o banyoya giriyor. Şaşırtıcı bir şekilde, bir inç olduğunda duraklıyor

"Bir iŖe yaramak istiyorsan havalı yatağı üfle. Bok üflemek bana göre değil."

Banyo kapısı kapanıyor ve bir kahkaha patlaması ciğerlerimi terk ediyor.

Ona gerçeği söyledim. O çok iyi bir kadın. Benim kadınıım.

Sadece ona hatırlatmam ve bir daha asla unutmamasını sağlamam gerekiyor.

YİRMİ YEDİ

MAGNOLIA

Musa'nın evimde nerede uyuduğunu bilmiyorum ama şişirdiği şiltede uyumak için zorlamıyor. Sözüme sadık kalarak yatağa tok girdim ve ölü gibi uyudum. Uykumun bölünmediğini itiraf etmeyi reddediyorum çünkü onun beni izlediğini biliyordum.

Havalı yataktan kalktığımda boynumda bir ağrı vardı ama bunu düşünecek zamanım yoktu çünkü aşağıdan gelen bir ses duydum.

Sesler. Çoğul olarak.

Neler olup bittiğine bakmak için aşağı inmeden önce hemen bol bir şort, sütyen ve atlet giyiyorum.

Mutfağa girdiğimde Moses'ı tezgahın başında, pantolon ve beyaz atletiyile Rocco'yla birlikte yapılacaklar listemi gözden geçirirken görünce duruyorum.

"Bugün hepsini bitirecek misin?"

"Evet, efendim. Kesinlikle. Temizlik ekibi yarın gelebilir, sonra da mobilyaları teslim ettirebilir-" Rocco beni görünce sözünü kesti.

Ellerimi kalçalarımaya koyup yeni mermer adamlara ters ters bakıyorum. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Moses sanki başından beri, her gün, bu tadilat boyunca buradaymış gibi cevap veriyor. "Rocco da bana bu akşam işlerin biteceğini ve seni rahat bırakacağını söylüyordu."

Rocco'yla yüzleşiyorum, o da beni ve sıradan bakışlarımı inceliyor.

"Şimdiden mi?"

Listeyi hazırladığımız kâğıda bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Evet, hanımefendi. Bugün bana birkaç adamın daha gelmesi için izin verin, sonra buradan temelli çıkacağız."

"Birkaç adam daha mı?" Cümleyi tekrarlıyorum çünkü Rocco'nun işçilik masrafı nedeniyle daha fazla yardım kullanmayı planlamadığını biliyorum. "Bu bana daha pahalıya mı mal olacak?"

Başını iki yana sallıyor ve Moses'ın kendisine söylenen şekilde cevap vermesi için sıkıca delinmiş gözlerini yakalıyor. "Hayır. Bir kuruş bile fazla değil." Bu bakış bana kaçırdığım bir şey olduğunu söylüyor ama Rocco ben daha fazla soru sormadan iznini istiyor.

Mutfakta Moses'la yalnız kalınca kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ona ne söyledin?"

"Sana yaşanabilir bir ev almak için söylenmesi gerekenleri." Boynunu önce bir yana sonra diğer yana uzatıyor. "Çünkü bir daha kapının önünde uyumayacağım. Bu saçmalık için çok yaşıyım Mags." Demek istediğini anlatmak için işaret parmağını kaldırıyor. "Uzun, sefil bir gece yeterliydi."

Kaşlarını çatarak ona hatırlatıyorum, "Kimse senden bunu istemedi."

Mutfaktan hızla geçmeye çalışıyorum ama Moses bir koluyla beni belimden yakalıyor ve bacaklarının arasında durmamı sağlıyor. Vücut ısısı ondan yayılıyor, kıyafetlerimi ıslatıyor ve göğsümde bir kızarıklık yaratıyor.

"İyi uyudun mu?"

Ona elimden gelen tüm tatlılıkla gülümserken, varlığından biraz olsun etkilenmemiş gibi davranıyorum. Ayrıca, o bok gibi uyuduğu için, yarı dinlendirici gecemi biraz ovmaya meyilliyim. Bir kız eğlenebildiği zaman eğlenmeli. "Bir bebek gibi."

Hipnotik gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Duşta boşalmanı bana dinletmek hoşuna gitti, değil mi?"

Tam da bu amaç için özel olarak yaptırdığım el spreyini nasıl kullandığımı hatırlayınca gülümsemem genişliyor. Titreşimli bir ayara getirdim ve çığlık atmam için Moses hakkında birkaç şey düşünmem yetti - ona neyi ya da kimi düşündüğümü asla itiraf etmeyeceğimden değil.

"Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

"İçinde acımasız bir çizgi var, kadın."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Aynen öyle. Şimdi kahve almaya gidiyorum."

"Harika. Biraz alabilirim."

Beni tuttuğu yerden bıraktığında, vücudunun sıcaklığını neredeyse anında özlemekten nefret ediyorum. Daha önce kendimle hiç bu kadar savaşmamıştım.

Onu istiyorum. Buna hiç şüphe yok. Ama bunu itiraf etmeye hazır değilim. Bu ona benim üzerimde çok fazla güç vermek olurdu ve ben bunu yapmaya istekli değilim.

Kapıya doğru adım atarken kapının zili çalıyor ve duraklıyorum.

"Bu da kim olabilir?" Kendi kendime mırıldanıyorum ama bakışlarım Musa'ninkilerle çarpışıyor. "Senin adamlarından biri mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bir bakayım."

Evin önüne doğru ilerliyor ve panjurların arasından bakıyor. Hemen arkasındayım, çünkü burası benim lanet evim.

Bakar bakmaz, keşke bakmasaydım diyorum.

"*Orospu* çocuğu," diye fısıldıyorum, kaldırımda duran Dedektif Cavender'ı görünce dişlerimi sıkıyorum. "Ne işi var bunun burada?"

Moses kayıyor, iri omuzları çıplak tenime sürtünüyor. "Kim o?"

Yeşil-altın gözlerine bakıyorum ve onu bilgilendiriyorum. "Lanet olası bir polis. Dedektif Cavender. Asansör cinayetini araştırıyor ve bu yüzden benden hoşlandığına karar verdi bile. Ona olayın olduğu gece dairemde olmadığımı söyledim. Ona bir mazeret vermedim. Evimi aramasına izin vermedim. Arama izniyle gelmesini söyledim. Kim olduğumu ve eskiden ne yaptığımı biliyor."

Moses'ın bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Burayı nereden biliyor?"

"Bilmiyorum," diyorum avuçlarımı şakaklarıma bastırarak. "Bilmemeli. Kimse bilmemeli. Lanet olsun. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. *Siktir*."

"Bana güveniyor musun?" Moses soruyor.

Başımı geriye atıyorum, ne demek istediğinden tamamen emin değilim. "Neden?"

"Çünkü burayı kendi adına almadığını biliyorum ve sıradan bir NOPD dedektifinin, izlerini bu kadar iyi gizlemişken buranın sana ait olduğunu bilmesine imkân yok."

Ona bütün bunları nereden bildiğini sormak istiyorum ama sormuyorum.

Zil tekrar çalıyor ve Rocco'nun merdivenlerden indiğini duyuyorum.

"Cevap vermemi ister misin?"

"Hayır, biz hallederiz. Teşekkürler dostum," diye cevap veriyor Moses, müteahhit merdivenlerden çok fazla inmeden.

Paniklemeye başlıyorum. Onun etrafımda olması odaklanmam için hiçbir şey yapmıyor ve zaman azalıyor. "Ne demek istediğini anlat, Moses."

"Ben hallederim anne. Güven bana."

Ona hiç güvenmediğimi söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Başka ne seçeneğim var ki? "O zaman hallet Moby. Kurtul ondan."

Eski lakabını tekrar kullandığım için Moses'ın yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Benim için zevkti." Eğilip dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor ve başka bir şey söylememe ya da sözümü geri almama fırsat vermeden kapıya yöneliyor.

Bu adam . . . Daha istediğimin bu olup olmadığına karar vermeden beni eski alışkanlıklarıma geri döndürdü bile.

Şimdi onun hakkında ne yapacağım?

YİRMİ SEKİZ

MOSES

Kapıyı açtığımda, Magnolia bana polis olduğunu söylese de söylemese de polis olduğunu tahmin ettiğim bir adamla karşılaşıyorum. Buruşuk takım elbisesi, duruşu ve sadece rozet taşımanın verdiği özgüvenli hava onu ele veriyor.

"Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?" Kapıyı açarken sordum.

Beni gördüğünde yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalışıyor. Benim gibi bir adam beklemiyordu. Altı-üç yaşında, açık tenli ama kesinlikle Creole soyumdan gelen bir siyah, düzenli olarak spor salonuna gittiğimi gösterecek kadar kaslı. Polisin aksine, ortaya çıkabilecek her türlü durumun üstesinden gelebileceğimi bilmemden kaynaklanan bir özgüven var içimde. Hakkında hiçbir şey bilmemesi gereken bir adrese ev ziyareti yapan bir dedektif de dahil.

Beni aşağı yukarı ölçüyor. "Sen kimsin?"

"Zilimi çaldığını düşünürsek, bunu sana sormam gerekmez mi?"

"Zilini mi?" Göz temasını kesiyor, daralan bakışları tekrar yüzüme gelmeden önce sokağın yukarısına ve aşağısına bakıyor.

"Anladığım kadarıyla başka birini bekliyordunuz?"

Polisin hakkını vermek lazım, benim şaşkınlığımı çabuk atlattı. "Evet, aslında. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adınız ne demiştiniz?"

Sırıtarak eski numarayı yakalıyorum. "Söylemedim. Tıpkı senin söylemediğin gibi. Ama istediğin zaman kendini tanıtmaktan çekinme. Ve burada kimi aradığını söylemek istersen, bunu da yapabilirsin."

Polis, uzun zamandır parlatılmamış eski püskü elbise ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. Bir an düşündükten sonra,

Takım elbisesinin iç göğüs cebinden kalkanını ç ı k a r ı p bana doğru tuttu.

"Dedektif Cavender. Magnolia Maison'u arıyorum. Onu tanıyor musunuz?"

Evet, onu tanıyorum dostum. Dün gece boşalmasını dinledim, o tatlı amcığın içine gömülmeyi diledim.

Onun sorusunu duymazdan gelip kendi sorumla cevap veriyorum. "Peki o kadını neden burada arıyorsun?"

Cavender'ın dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. "Bu bilgiyi açıklayamam. Polis işi."

Bu kez kıkırdıyorum. "Ahh . . . Seni anlıyorum. Her halükarda bugün ya da gelecekte Bayan Maison'la konuşmayacaksınız."

Polis başını geriye attı. "Demek onu tanıyorsun."

"Elbette. O benim kadınımdır." Elimi cebime attım ve hesap cüzdanımı çıkardım. Başparmağımın bir hareketiyle ihtiyacım olanı çıkarıyorum. "Ona sormak istediğin bir şey olursa, buradaki beyefendiyi arayabilirsin. Uygun yanıtları almanızı sağlayacaktır."

Avukatımın kartvizitini polise uzattım, o da elimden kaptı ve bana bakmadan önce kartvizite baktı.

"Sen de kimsin be?" Bir o yana bir bu yana sallanıyor, haklı ve bekliyor.

"Moses Buford Gaspard, ve beni evimde bir daha rahatsız etmezseniz sevinirim. İyi günler, Dedektif."

Kapıyı yüzüne kapattım.

YİRMİ DOKUZ

MAGNOLIA

Tahrik olmamalıyım ama oluyorum. *Lanet* olsun. Moses'ın polise söylediği her kelimeye kulak misafiri oldum ve durumla nasıl başa çıktığı beni şaşırttı. Arkamı kolladı. Beni korudu ve kolladı. Cavender'ı bir patron gibi idare etti.

Lanet olsun, Moses neden bu kadar yetenekli olmak zorunda?

Hayatım boyunca her şeyle tek başıma başa çıkmak zorunda kaldım. Her adımda. Bir şeyin olmasını istiyorsam, onu ben yapmak zorundaydım. Bir sorunum varsa, onu çözmek zorundaydım. On beş yıl önceki o iki haftadan beri yüklerimi paylaşmak için sırtımı yaslayabileceğim biri olmamıştı.

Ve Moses bu konuda iki kere düşünmedi.

Önce Rocco'yla, şimdi de Cavender'la. Sorulmadan bile adım atıyor.

Lanet olsun.

Moses kapı aralığında duruyor, neredeyse güneş ışığını engelliyor çünkü o büyük bir piç. Ona öylece bakıyorum, şu anda nasıl hissetmem gerektiğini merak ediyorum, çünkü kesinlikle bilmiyorum.

Ellerini tozlarını alır gibi birbirine vuruyor. "Bitti ve bitti. Sırada ne var?"

"Ona adını vermişsin," diye geveliyorum. "Bunu neden yaptın ki?"

"Böylece zamanını bu evin gerçek sahibinin kim olduğunu derinlemesine araştırmak yerine beni yönetmeye harcayacak."

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor. "Bu daha da kötü değil mi?"

O tembel sırtıışı yüzüne yayılıyor. "Hayır. Ben tertemizim."

"Peki ya Biloxi?" Yıllar önce bana pek çok küçük -ve o kadar da küçük olmayan- suçunu anlatmıştı.

"Anneciğim. Sana ne yaptığımı söyledim. Önce kendi işimi halledeceğimi ve geçmişimi temizleyeceğimi düşünmüyor musun? Ben güvendeyim."

"Peki ya avukat? O ne diyecek?"

Moses'ın omuzları umursamaz bir kahkahayla titriyor. "Cavender'a saati bin dolar olan New Yorklu bir avukatın yapabileceği en kibar şekilde siktir olup gitmesini söyleyecek. Daha fazlasını istiyorlarsa, lanet olası bir arama emri çıkartabilirler, ki hiçbir yargıç onlara sadece senin birisinin öldüğü bir binada yaşadığına dayanarak arama emri çıkartmaz. Özellikle de bunu sana bağlayacak hiçbir şey olmadığı için."

İri yarı adam yanağımdan düşen bir kirpiği koparıyor ve üfleme için dudaklarımın önünde tutuyor. Ben üflemeyince o üflüyor ve sanki dışarıda olanlar önemli bir şey değilmiş gibi yoluna devam ediyor.

"Şimdi, şu kahveye ne dersin? Bir beignet alabilirim."

OTUZ

New Orleans'ta başka bir yerde

Çalışmak yerine parti yapmayı tercih eden insanlarla dolu bu kirli şehirden nefret ediyorum. Kendimi kardeşimin dairesine bırakırken boynumu kırdım,

Onu yatağında bir ya da iki fahişeyle sızmış bulmayı bekliyordum. En son iki gün boyunca mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediğinde onu böyle bulmuştum.

Ama bu sefer bulduğum şey bu değil.

Her odayı kontrol ettim. Domuz ahır gibi, şaşırmadım değil. Pizza kutuları, bira kutuları ve boş daiquiri bardakları sehpayı dolduruyor. Pahalı televizyon köşede sessiz duruyor ve müzik setinin üzerinde bir santim toz var. Hizmetçinin izin yılı olabilir ama Ricky'nin istediği her şeye para harcamak gibi bir sorunu yok. Bu her zaman onun sorunu olmuştur. *Mi hermano* parayı su gibi harcıyor. Depozitosunu hep erken ister, burada olmamın diğer sebebi de bu.

Sormadı, bu da bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor. "Neredesin Ricardo?"

Sessizlik tek cevap ve kabul etmek istediğim bir cevap değil.

On dakika sonra, daha da fazla sorum var.

Kasasında nasıl yirmi beş bin dolar olduğundan başlayarak. Salak herif kendi doğum gününü de şifre olarak kullanmış. Yaşayan herhangi biri bu tarihle onu eşleştiremezdi.

"Ricky . . . Ricky . . . Ricky. Ne bok yiyordun sen?"

Bir şeyi kanıtlamak için parayı aldım ve kapıya yöneldim. Ama bir şey beni durdurdu: Tezgâhın üzerinde bir telefonun yazılı olduğu bir kâğıt parçası.

Ricky'nin özensiz el yazısıyla yazılmış bir numara. Yanında ön ödemeli bir cep telefonu var.

Çevirip açıyorum. Pili bitmiş, bu yüzden duvara bağlı şarj aletine takıyorum ve açılması için birkaç dakika bekliyorum. Hayata döndükten sonra, son aranan numarayı kontrol etmek için aşağı kaydırıyorum. Sayfadakiyle aynı.

Salak herif. At şu lanet kağıdı o zaman, imbécil. Eğer Ricky karanlık işlerle uğraşıyorsa, ben de bu işe bulaşmak zorundayım. O tanıdığım en kötü suçlu.

Numarayı tuşluyorum ve bağlanmasını bekliyorum. Üçüncü çalışta bir kadın cevap verdi.

"Tanrım. Bir haftadır bekliyorum. Bitti mi? Öldüler mi?" Ben kötü bir suçlu değilim. Aslında, çok iyi bir suçluyum.

Küçük kardeşimin tam olarak neye bulaştığına dair tek bir tahminde bulundum ve ona cevap verdim. "Evet. Paranın geri kalanını istiyorum."

"Havale etmeden önce kanıt istiyorum." Karşımdaki kadının sesi taşaklı ve saygısız birine benziyor ama yine de karşısındaki ben değil, Ricky.

"O zaman benimle buluşmak zorundasın. Planlar değişti. . . banka havalesi yok. Nakit getir. Sana zamanı ve adresi mesaj atarım. Sonunun onlar gibi olmasını istemiyorsan geç kalma."

"Hey," diyor, itiraz etmeye başlıyor, ama telefonu kapatıyorum.

Lanet olası *Ricky*... eskiden olduğum gibi kiralık katil olmaya çalışıyor. Başımı sallıyorum. Şimdi onu bulmalıyım, çünkü doğru olmayan bir şeyler var.

OTUZ BİR

MAGNOLIA

Alternatif bir gerçeklikte yaşıyor olmalıyım çünkü Moses bir kafede karşımda oturuyor. Önünde dumanı tüten bir duble espresso ve taştan oyulmuş gibi görünen bir adamın yiyeceğini hiç düşünmediğim bir yığın beignet'in bulunduğu boş bir tabakla gömleğinin içinde cehennem kadar rahat görünüyor. Ama onları kaldırırken hiç vakit kaybetmediği kesin.

Bu nasıl oluyor şimdi? Yemin ederim, evrenin nasıl işlediğini asla anlayamayacağım.

"Ne?" diye soruyor, ben pudra şekeri bulaşmış ağzına bakarken.

Ona nerede olduğunu göstermek için kendi ağzımı işaret ediyorum.

"Seni öpmemi mi istiyorsun? Tam buradan mı? Bunu yapabilirim."

Bana doğru gelmek için masanın üzerinden eğilirken sandalyesi fayans zeminde kayıyor. Onu durdurmak için ellerimi uzatıyorum, çünkü onun şeker gibi dudaklarının kafamı daha da karıştırmasına ihtiyacım yok.

"Pudra şekeri," diye geveliyorum ama sesimdeki paniği yok etmek için kendimi zorluyorum. "Ağzını. Sil şunu," diyorum daha sakın bir şekilde, masadan bir peçete alıp ona uzatıyorum.

Gözleri, onun beni öpeceği düşüncesiyle ne kadar telaşlandığını görünce çok eğlenmiş gibi parlıyor. *Göt herif.*

Ben *asla telaşlanmam*. Yine de işte buradayız, bir erkeğin beni öpeceği düşüncesinin beni lanet olası bir bakire ve ödüllü bir aptal gibi davranmaya itme gücüne sahip olduğu bu geri zekâlı günde.

"Neden buraya gelip benim için almıyorsun anne? Geçen duşta kendine yaptıklarını bana dinlettikten sonra

gece, en azından bunu yapabilirsin."

Hâlâ kızarma yeteneğim olsaydı, kızarabilirdim ama yok çünkü o yanımdan çoktan öldü. Dün gece ona işkence etmeye karar verdiğimde hissettiğim şımarıklığın bir kısmını arıyorum, böylece bu kontrolden çıkmış hissi tekmeleyebiliyorum.

Neyse ki çok uzun sürmüyor.

Uzanıyorum, parmağımı pudra şekerine batırıyorum ve dudaklarıma götürüyorum, tatlılığı emiyorum ve ağızda erimesine izin veriyorum. Bunu kendi iyiliğim için yapıyorum ama onun iyiliği için de yapıyorum.

Moses'a baktığımda onun kapüşonlu, yavaşça kırpışan gözlerini dudaklarımda buluyorum ve şekerli dudaklarımdaki gülümsemeyi yalıyorum.

İşte bu doğru. Burada kontrol bende.

Başımı yana doğru eğiyorum. "Dün geceki davranışlarınla bunu hak ettin."

Benim hareketimi taklit ederek o da başını ters yöne eğiyor. "Çalışanımla üçlü seks konusunu açtın." Sesi düzgün ve sakın ama cevap vermekte gecikmiyor.

Sağ omzum kalkıyor çünkü üçlü ilişki benim dünyamda o kadar da vahşi bir şey değil. Yani, eski dünyamda. "Çeşitliliği sevdiğimi biliyorsun."

Moses'ın gözlerinde sabrının tükendiğini gösteren fırtına bulutlarının toplanmasını bekliyorum ama gelmiyorlar. Rahat gülümsemesi geri döndü.

"Hayır, sevmiyorsun. Hayatının geri kalanında tek bir aletle mutlu olacaksın, o da benimki olduğu sürece."

Sıkıntıyla yüzümü buruşturuyorum. Bu adamla nasıl başa çıkmam gerekiyor? Gerçekten bilmiyorum. Ben de karşılık verdim. "Sırf sen söylüyorsun diye gerçek olmuyor. Eninde sonunda bunu anlayacaksın."

Başını sallaması neredeyse beni çıldırtmaya yetiyor. Her zaman beni çileden çıkaran bir oyun ve alay tarzı vardı. Sanki oyuncak bir araba gibi savrulduğumu görmek için beni geriyordu.

"O koca ağızla söyleyecek bir şeyin yok mu?" Büyük ... ve hatırladığım kadarıyla inanılmaz yetenekli.

Sandalyede rahatlıyor ve kaslı bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. İnsanlar geçiyor ve kafe gürültüsü ama tek gördüğüm ve duyduğum o.

"Ne istersen düşün, ama seni tanıyorum Mags. Bok gibi korkuyorsun. Beni istiyorsun ama bunu kabul etmiyorsun. Şimdilik sorun değil. Eninde sonunda, sana sunacağım şeyin tam da istediğin şey olduğunu anlayacaksın."

Meselenin özüne inmesinden nefret ediyorum. Hiç beklenmedik bir anda, inanması neredeyse imkânsız ve muhtemelen gerçek olamayacak kadar iyi.

"*Bok gibi korkuyorsun.*" Nereden biliyor ki? Artık beni tanımıyor. Beni bu kadar kolay okuyamamalı.

Hayal kırıklığı ve şüphe içimde yükseliyor. "Kendini beğenmişsin, Moses."

"Benimle dolu olmanı tercih ederim ama bu da yakında olacak. Ve o çığlıkları kapı ve duvarlar yerine kulağımda duyacağım." Göz kırıyor ve onu boğabilirim. "Sen harika bir kadınsın, Magnolia. On beş yılda çok şey öğrendim. Hiçbir yerde senin gibi biri yok. Sen benim istediğim her şeysin."

Ne zaman böyle bir şey söylese beni şaşkına çeviriyor. Buna alışık değilim ve bununla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. "Bu bir iltifat değil. Beni varsayılan olarak mı istiyorsun? Başka kimse daha iyi değildi, o yüzden şimdi ben mi yapacağım? Böyle şeyler söylemeyi kes. Duymak istemiyorum."

Kaşları çatıldı ve sonunda bir darbe indirdim. Belki şimdi anlamıştır. Onu gezegendeki diğer tüm erkeklerden daha çok istedim ve o da daha iyi bir şey bulup bulamayacağını görmek istedi.

Bulamadığı için kendimi şanslı mı hissetmeliyim?

Muhtemelen hayır, ama bu bildiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor ve bundan nefret ediyorum.

Elime uzanmaya çalışıyor ama ben ondan kaçıyorum. Bakışları üzgün olduğunu söylüyor ama dudakları değil. Onun yerine, "İyi, o zaman konuyu değiştirelim. Bana ölen adamından bahset."

Şimdi darbeleri alan benim. Öfke, aşağılanma ve incinme, yüksek ateşe ayarlanmış bir fırın gibi içimde tutuşuyor. Biri *ondan* her bahsettiğinde bunu yapıyorlar ama normalde duygusal olarak çok daha dengeliyim ve bunu en ufak bir sarsıntı olmadan maskeleyebiliyorum.

Ama Moses söz konusu olduğunda değil. Şu anda değil.

Kendimi sabitlemek için bir nefes çekiyorum ve bakışlarımı yukarı kaldırıp damgalı teneke tavana bakıyorum, fincanımda hindiba yerine viski olmasını diliyorum.

Sadece nefes al. Hayatının o kısmı bitti. Topla kendini Mags. "Lanet olası Mount," diye fısıldıyorum, Moses'a bu bilgiyi kimin verdiğini çok iyi biliyorum.

Kaynağını doğrulamıyor ya da inkâr etmiyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun sıcak bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum. "Bu konu hakkında konuşmayacağım."

Alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor ve sonra soruyor: "Hâlâ ona aşık mısın? Hâlâ onun yasını mı tutuyorsun?"

Eğer Moses bir kuruşun içindeyse, bir poundun içindedir ve hiçbir şey saklamıyor. Ama ben saklıyorum. Zaten masada çok fazla kartım var ve o henüz gerçek olduğuna inanmak istediğim bir kart göstermedi.

Tüm vücudum geriliyor ve çenem taş kesiliyor. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Moses bir yudum daha almak için duraklayarak, "Seni fena benzetmiş," diyor. "Sanırım bu hâlâ aşık olmana ya da yas tutmana bir hayır demek."

Konunun ağırlığı nefesimi göğsümden dışarı çıkarıyor. "*Bunun hakkında konuşmayacağımı* söyledim."

Moses sonunda anladı. Dalga geçmiyorum. Ellerini aramızda birleştirdi. "İyi o zaman. O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Kızgın ve duygusalım, bu yüzden saldırıyorum. "Ne zaman gidiyorsun? Kulağa hoş bir konu gibi geliyor."

Çöplerimizi gelişigüzel topluyor ve tabağına yığıyor. "Benimle geleceğini söylediğinde."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, yok olmak istiyorum. "Sen imkânsız birisin."

Sırıtıyor. "Senin tarafında olduğum için mutlu ol."

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve onu beni boğulmaktan kurtarmak için gönderilen bir cankurtaran salı gibi kapıyorum.

Musa'nın etrafında olmak bile beni geriyor ve kalbimin etrafındaki kale sarsılıyor. Neredeyse ağızdan çıkan her kelime

Ağız koçbaşı gibi. Dikkatimi dağıtacak ya da araya girecek herhangi bir şey kendimi toparlamama yardımcı olacaktır.

Ekrana baktığımda bir rahatlama hissi kaplıyor içimi.

Ben

Keira. Tanrıya şükür.

Ekrana dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, Ke-ke.

Neler oluyor?" Sesim bu şartlar altında yapabildiğim kadar normale yakın çıkıyor.

"Hayır, yapmayacaksın. Bana *Ke-ke* yapmayacaksın, Mags. Ne haltlar dönüyor burada? Kocam az önce bana *düğününde* seninle birlikte ayağa kalkmaya hazır olmam gerektiğini söyledi."

Oh. Siktir.

Bir cankurtaran salı için çok fazla. Bu daha çok İspanyol Engizisyonu gibi olacak. Bir yanım bu konuşmanın şu anda gerçekleşiyor olmasında kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını söylese de, geri kalanım aslında suçlayacak başka biri olduğunu biliyor. *Moby.*

Çatık kaşlarım Moses'a odaklanıyor ve o kadar büyük bir hayal kırıklığı ile besleniyor ki, yüzündeki derinin erimemesine şaşıyorum.

Sırtışı daha da genişliyor ve şakağımdaki damarın zonkladığını hissedebiliyorum.

"*Seni öldüreceğim*" diyerek sandalyemden fırlıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum çünkü bildiğim hayat benim rızam olmadan tamamen değişirken onun yüzünde aptal bir gülümsemeyle bana bakmasını bir saniye daha izlemek istemiyorum.

Keira tekrar konuştuğunda sesi tiz, ama sadece en iyi arkadaşların birbirlerine yaptığı gibi heyecanlı ve çılgınca meraklı bir şekilde. "*Mags?* Nefes alışını duyabiliyorum, lanet olsun. Soruyu geçiştiremezsin. Ne haltlar dönüyor?"

Gıcırdayan dişlerimin arasından cevap veriyorum, "Bekle. Ben dışarı çıkıyorum.

Bunu onun önünde konuşmak istemiyorum."

"*Orada mı? Şu anda mı?*"

Keira'nın sesindeki ciyaklama kulak zarımı patlatıp başımı döndürmekle tehdit ediyor ve yetersiz bir gölgelik alana girerken telefonu birkaç santim daha uzatıyorum.

"O içeride. Az önce kahve içtik."

"*Onunla kahve mi içtiniz?*"

Arkamı dönüp caddeye bakıyorum ve iç çekiyorum. "Eğer söylediğim her şeyi tekrarlayacaksan, bu konuşma çok daha kısa kesilebilir."

"Kapa çeneni. Az önce kocamdan en iyi arkadaşımın uzun zamandır kayıp olan aşkının onu geri istediğini ve bu geçmişten gelen kişinin *onunla evlenmek* istediğini duymak zorunda kalan benim. Neler oluyor böyle?"

Bu işi çabucak bitirecek kadar kısa ve benim tarafımdan küçümsemiş hissetmemesine yetecek bir cevap oluştururken boğazımı temizliyorum. "*Bir*. O benim uzun zamandır kayıp olan aşkım değil." Konuşurken boynumu kıvırıyorum, ona böyle hitap ettiğinde göğsümde oluşan çarpıntıdan hoşlanmıyorum. "*İki*. O ... lanet olsun, ne olduğunu bilmiyorum. Bir hata. Asla geri gelmeyeceğini düşündüğüm türden. Bilseydim sana söyledim."

Şimdi daha sakin. "Bu ne zaman başladı?"

Birkaç adım attıktan sonra gölgelik alana geri dönüyorum. "Katrina. Sen uzaktaydın. O zamanlar seni rahatsız ettiğim bir şey değildi. Tıpkı kocanın şimdi seni rahatsız etmemesi gerektiği gibi."

"Hayır, kaltak. Geri çekil," diyor, tavrı sözlerini kırıyor. *Durumu yatıştırmak için çok fazla*. Keira'nın sözlerim karşısında yine sinirlendiğini hissedebiliyorum. "Beni bununla kesinlikle rahatsız etmeliydi, çünkü şu anda seni duyuyorum. Sesindeki titremeyi duyuyorum. Çok korkuyorsun ve yardım için beni aramak aklına bile gelmedi mi? Yoksa bu sadece benim için mi geçerli? Ben seni sorunlarımla arıyorum ama sen kendi sorunlarını benimle paylaşmıyor musun?"

Keira beni canımın yandığı yerden vuruyor, çünkü ... bir bakıma haklı.

O benim en iyi arkadaşım. İnsanlar itibarım hakkında ne söylerse söylesin beni küçümsemeyi reddeden kız. Hatta benimle bir daha konuşmasına izin verilmeyeceğini söylediğinde kendi annesine bile meydan okudu. Keira Kilgore Mount, tanıdığınız için kendinizi şanslı saydığınız iyi insanlardan biridir ve neden benim yanımda olduğunu hep merak etmişimdir. Bunu her zaman hak etmediğime eminim.

"Magnolia." Aramızdaki sessizliği bozmak için tam adımı söylediğinde sesi daha az kendini beğenmiş geliyor.

"Senden yüklerimi taşımanı isteyemem, Ke-ke. Bu sadece farklı. Bunu sen de biliyorsun. Bunu sana yüklememin hiçbir yolu yok. Yapmazdım."

Bir an daha sessiz kalıyor ve konuştuğunda, kızgınlığı geldiği gibi hızla kayboluyor. "Artık beni korumak zorunda değilsin Mags. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bana ondan bahsedebilirdin. Bilmeni istediğim tek şey bu."

Şu lanet duygularım yine kabardı. "Tanrım, beni kaldırımda ağlatacaksın. Şu anda kafam bu kadar karışıkken on dört yaşında bir kız olduğumu sanırsın. Hangi ucun yukarıda olduğunu ya da bu adam hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece . . . sik beni, Ke-ke. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bunca zaman sonra."

"Ah, tatlım. Çok özür dilerim. "*Nasılsın?*" diye başlamalıydım.

Keira'ya ve tavırlarına kıkırdıyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum." Binaya yaslanıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Kafamı o kadar karıştırdı ki. Hissettiklerimden hiç hoşlanmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Kontrolümü kaybediyormuşum gibi ve buna izin veremem."

Cevap vermeden önce birkaç vuruşluk sessizlik geçiyor. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Mags. . ama o adama tekrar aşık olursan, elinde tutmaya çalıştığın kontrol sadece ipin yanmasına neden olur."

İçime bir korku düştü. "Öyle söyleme. Ona aşık olmuyorum. Düşmüyorum. O bok geçmişte kaldı."

"Sen ne dersen de." Ve sonra kahkahaya boğulur.

"Ne oluyor lan?" Beni görmese de gözlerimi deviriyorum ve sonra onu azarlıyorum. "Şu anda cidden bana gülüyor musun? Kaltak. Eğer en iyi arkadaşım olmasaydın, yüzüne kapatırdım. Hemen şimdi, Ke-ke."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Gerçekten gülmemeliydim. Ama, *aman Tanrım*, o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Tekrar kıkırdamaya başlayınca sustum, gerçekten de telefonu yüzüne kapatmayı düşündüm ama birkaç kez nefesini tuttu

saniyeler sonra.

"Kafamın fena halde karışık olmasını ve bu adam hakkında ne yapacağımı bilemememi eğlenceli bulmana çok sevindim. Aman Tanrım. Onu görmelisin. Ve onu duymalısın. Neye inanacağımı bilmiyorum." Yine volta atıyorum, sesimi alçaltmaya çalışıyorum ama içim içimi yiyor.

"Ne yapmak istiyorsun, Mags? Seni ne mutlu edecek?"

Sorusu beni adımımın ortasında durduruyor ve daha önce hiç beyaz boya görmemiş gibi binanın sıvalarına bakıyorum.

Beni ne mutlu edecek? Boğazımda bir yumru oluşuyor çünkü cevabı düşünmeme izin veremiyorum.

"Bu yardımcı olmuyor. Ondan kurtulmalıyım. Tek seçeneğim bu. Hayatımı bu noktaya getirmek için çok uzun süre ve çok çalıştım, birinin gelip bir hevesle her şeyi değiştirmesine izin veremem. Ona güvenemem. İnancımı ona bağlayamam. Bu işler böyle yürümez."

"Mags, sakin ol. Şu anda gerçekten korkuyorsun. Sorun yok. Seni kızdırmak istememiştım. Sadece derin bir nefes al."

Keira'nın ses tonundaki endişe, beni boğmakla tehdit eden panik bulutunu kesiyor. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Sonra tekrar.

"Aferin kızıma. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diyor Keira ve yirmi yılı aşkın süredir devam eden arkadaşlığımızda ilk kez sesini her şeyi yoluna koymuş ve tüm cevapları bilen biri gibi çıkarıyor. Ben hep bu rolü oynadım.

Güçlüler nasıl da düşmüş, diyor Ho-It-All, sesini yükselterek. *Kendine saygın nerede, Magnolia? Açıkça kaybediyor musun? Ne zaman bu kadar zayıfladın? Hem de bir adam için. Evet, güçlüler nasıl da düştü.*

Kendimi toparlamak için ihtiyacım olan hatırlatma bu.

"Haklısın. Her şey yoluna girecek. Sadece bir şok, hepsi bu," diyorum Keira'ya, omuzlarımı dikleştirip üzerimden atmaya çalışarak. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Sonra konuşsak nasıl olur?"

"İyi olduğuna emin misin? Çünkü ben-"

Beni alması için birini göndermeyi teklif edeceğini ya da ben gerçekten toparlanana kadar hatta kalacağını bilmek

İyiymişim gibi davranarak, "Ben iyiyim kızım. Biliyorsun ki hiçbir şey beni uzun süre etkilemez. Özellikle de bir erkek."

"Eğer eminsen..."

Belli ki bunu satmakta pek iyi değilim. "Yarın sana mesaj atarım. Rory'ye sevgilerimi ilet. Gitmem gerek." O itiraz edemedi telefonunu kapattım.

Tam o sırada köşeden beni izleyen Moses'ı görüyorum.

Anında omurgam dikleşti. "Şimdi de kulak misafiri mi oluyorsun? İnsanın biraz mahremiyeti olamaz mı?"

Yüzü her zamanki rahat sırtışından tamamen yoksun. "Hayatını mahvetmek için dönmedim anne."

Böyle bir şey söylemek için nelere kulak misafiri olmuş olabileceğini düşününce midem bulanıyor.

Sonra da ekliyor: "Sen de ikinci sınıf bir yedek plan değilsin."

Binaya yaslandığımda yapışmış olabilecek sıvaları temizlemek için elimi kıcımda gezdirirken, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum.

"İstersen böyle oynamana izin veririm, ama sadece benim için bir soruya daha cevap verirsen."

"Hiçbir soruna cevap vermek zorunda değilim," diyorum kendimi daha çok kendim gibi hissetmemi sağlayan bir tavırla.

Yüzüme Cheshire kedisinin gurur duyacağı bir gülümseme yapııştırıyorum ve kaldırımdan aşağıya, evime doğru yürümeye başlıyorum. Beklediğim gibi, Musa da yanıma geliyor.

"Eğer o senin en iyi arkadaşınsa, neden ona benden bahsetmedin?"

Sorusu az önce yeniden kazandığım cılanın bir kısmını sıyırıp atıyor. Daha hızlı yürüyorum ama uzun bacakları hızım ne olursa olsun bana ayak uyduruyor.

"Bir cevap istiyorum, Magnolia. Ben bir cevap alana kadar benden kaçamazsın."

Sonunda kepenkleri kapalı bir binanın önünde duruyorum ve ellerim kalçalarımın altına bakıyorum. "Neden umursuyorsun?"

Moses'ın ürkütücü yeşil gözleri yüzümü tarıyor ve sanki umutsuzca sağlam tutmaya çalıştığım güçlü cephenin içini görüyor. "Çünkü haklı olup olmadığımı bilmek istiyorum."

"Ne konuda haklısın?" Ses tonum onu dikkatli davranması için uyarıyor.

"Beni sevip sevmediğin konusunda." Tokat yemiş gibi irkiliyorum.

Başımı sola doğru sallayarak, fısıltıyla yaptığı açıklamadan sonra ona yan gözle bakıyorum. Tüm bu konuşmadan kaçmak niyetiyle bir adım atıyorum ama altımdaki sağlam zemine basamıyorum. Dünyam sarsıldı ve tüm vücudum ileri doğru uçuyor, ama kaldırıma yayılarak düşmek yerine, Moses beni yakaladığında şaşırıyorum.

Beni ayağımdan kaldırıyor ve vücuduna yaslıyor, göğüs göğüse. Beni ayaklarımın dibine indirirken, varlığımın her zerresi ona karşı gevşemem için yalvarıyor.

Beni tutmasına izin vermem için. Beni güvende tutması için. Beni korumasına.

Tanrım, bu çok cazip. Ama yapamıyorum.

Elinden kurtulup aramıza mesafe koyuyorum. Eğer istediği gerçekse, ona gerçeği vereceğim. Dobra dobra.

"O zamanlar sana karşı ne hissettiğimin artık bir önemi yok Moses, çünkü *artık* sana güvenmiyorum. Ne istersen söyleyebilirsin, yumuşak ve kurnaz olabilirsin, ama bu bir numaraysa, buna kanmayacağım. Beni kurtaracak bir adama ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyiyim."

"Seni incittim, anne."

Elimi tutmak için uzandı ama geri çektim çünkü bana dokunmasına izin veririm ... *Hayır.*

Hareketim karşısında gözleri kısılıyor ve döndüğünden beri onu ilk kez sinirli görüyorum. *İyi oldu.* Onun gerçek yüzünü görmek istiyorum. Beni gün batımına doğru sürüklemeye çalışan bu şekerle kaplanmış versiyonunu değil.

Bu yüzden ona *gerçeğimden* bir yudum daha vermeye karar verdim.

"Evet. Beni incittin. *Sonra.* Ama şimdi beni incitemeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim." Sözlerim kurşunsa, hedefini buluyor çünkü bakışları kararıyor.

Çenemi kaldırıyorum, yumruklarımı çekmeme neden olmasına izin vermemeye kararlıyım. O zamanlar ne hissetmiş olursam olayım, gittiğinde ve bir daha geri dönmediğinde ne kadar acı çekmiş olursam olayım, onun için kolayca pes edeceğimi düşünemez.

Yeni bulduğum güçle devam ediyorum. "Son on beş yılda ben de çok şey öğrendim. Bir numaralı ders: Magnolia Magnolia'ya bakar. Başka kimseye ihtiyacım yok. Bu sabah polisle ilgili yardımın için minnettarım ama bundan sonrasını ben hallederim. Gününüze devam edebilirsiniz."

Avuç içleri alnının kenarlarına iniyor ve çenesi sallanıyor. "Öylece mi? Öylece çekip gitmemi mi bekliyorsun? Lanet gününe devam etmemi mi?"

"Çok zor olmamalı. Gittiğinden beri yaptığın şey bu."

"Gittiğimden beri ne yapıyorum biliyor musun?"

Moses bana doğru iki adım atıyor, ben de içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Kürek kemiklerim ferforje bir kapıya çarptığında kapı gıcırıyor. Önümde duruyor, yüz hatları granitten oyulmuş.

"Seni tehlikeye atmadan sana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordum. Biraz zamanımı aldı. Sana asla anlatmayacağım bir sürü şey yaptım. Ama sonunda özgür ve aklandım, sen de öyle. Bu yüzden bunca zaman sonra buradayım. Çünkü hayat her zaman umduğun gibi gitmez. Ama eğer şanslıysan, bazen her şeyden çok istediğin şey için ikinci bir şansın olur. Bu benim atışım, anne. Ve hiç iskelemiyorum."

Konuşurken gözleri büyümüş ve nefes alış veriş zorlaşmıştır.

"Benimle istediğin kadar savaş, ama ben senin takınmaya alıştığın sert ve geniş dış görünüşünün arkasını görüyorum. *Seni görüyorum*, Magnolia. Onun için geri geldim."

Sayısız duygu dalgalar halinde Moses'ın üzerinde yuvarlanıyor, ta ki onun hissettiği her şeyi hissedebildiğime yemin edene kadar. Hayal kırıklığı, kalp ağrısı, yıkım, kararlılık.

Adam şu anda en az benim kadar uçurumun kenarında. Her şeyi ortaya dökmeye hazır ve bu beni dehşete düşürüyor.

Gurur ve benlik duygularımı bir araya getirmek için birkaç dakikamı ayırıyorum ve sonra onun yanan yeşil gözleriyle buluşuyorum.

"Neden burada olduğunu tam olarak bilmene sevindim. Ama bana bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini söyleyemezsin. Bu konuda ne hissetmem gerektiğini

Bana biraz yer ve zaman ver. Manipüle edilmeyeceğim. Senin tarafından değil. Mount tarafından değil. Hiç kimse tarafından. Beni duyuyor musun?"

Sesimi sabit tutmak için savaşıırken bile sesime sızan kırılganlıktan nefret ediyorum. Kalbimin etrafındaki kale yıkılıyor ve o içeri girmeden geri çekilmem gerekiyor.

"Anne-"

Sesindeki acı, koruyucu duvarımın bir parçasını daha yıkıyor. Hain gözlerim yanıyor, ağlamakla tehdit ediyor. *Hayır. Hayır. Hayır.* Bunu burada yapmayacağım. Şimdi olmaz. Reddediyorum.

"Beni rahat bırak, Moses. Beni rahat bırak!"

Bir korkak gibi dönüp eve kaçıyorum, çünkü benim için asla geri dönmeyeceğini anladığım gün hissettiğim yıkımı yeniden yaşamaktansa bundan kaçınmayı tercih ediyorum.

OTUZ İKİ

MOSES

Vay canına. Bu planlandığı gibi gitmedi. Azıcık bile değil.

Magnolia cehennem köpekleri peşindeymiş gibi köşede kayboldu. Tanıdığım en güçlü kadın ve *benden kaçıyor*.

Elimi yüzümde ve ağzımda gezdiriyorum, oradaki kirli sakal çiziklerini hissediyorum. *Yüce İsa*. Bu işi o kadar berbat ettim ki, buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum.

Magnolia'nın yüzündeki ürkmüş ifadeye daha önce de tanık olmuştum. Keira'yla yaptığı görüşmenin ona ne yaptığını gördüm. Sanki ayağının altından halı çekilmiş gibiydi. Doğası ve eski mesleği Magnolia'yı inanılmaz derecede özel bir kadın yapmıştı. Bu sabah her yönden baskı altındaydı.

Lanet bir pislik gibi, bunu kendi avantajıma kullanabileceğimi düşündüm. Ona ulaşmak için. Neden burada olduğum konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlamasını sağlamak için.

Bunun yerine, her şeyi tanınmayacak kadar berbat ettim. Daha iyi bilmeliydim.

Binaya yaslandım ve başımı sıvaya yasladım. Bir an sonra bir iç çekişle kendimi iterek boynumu önce sola, sonra sağa doğru kırıyorum.

Magnolia diğer kadınlar gibi değil. Parçalara ayrılmayacak. Ama bu haliyle TNT gibi kırılgan. Dikkatli davranın, yoksa patlar ve planlarınızı paramparça eder.

Ders alındı. Yeni bir plan yapmanın zamanı geldi.

Telefonumu çıkardım ve Jules'u aradım. İkinci çalışta açtı. "Evet, patron?"

"SUV'u al ve Magnolia'yı takip et. Şu anda eve doğru gidiyor. Nereye giderse gitsin onu takip et ve gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Onu güvende tut."

"Tamam..." diyor yavaşça. "Açıkçası, bunu senin için halletmekten mutluluk duyuyorum, ama ... planın bütün gün onunla takılmak değil miydi?"

İlerlerken kırık betonun üzerindeki bir taşı tekmeliyorum. Evimize dönmek o kadar da kötü bir yürüyüş değil ama yolda düşünecek çok şeyim var. "Planlar değişti."

"Bu iyi bir şey mi?"

Jules bilgi aramaya devam ediyor, ben de ona ne bilmek istiyorsa onu söylemeye karar veriyorum.

"Her şeyi berbat ettim. Yanlış hesap yaptım. Onu biraz rahat bırakmalıyım."

Bir sessizlik oluyor ve Jules'un ne söylemediğini duyar gibi oluyorum. *İnsanlara her zaman istediğini yaptırmayı bilen sen, bu kadar önemli bir şeyi nasıl bu kadar berbat ettin?*

"Tamam. Cipi alıp onu izleyeceğim. İşe yarayacak, patron. Bir tavşanı yakalamanın birden fazla yolu vardır. İşe yarayan bir yol bulana kadar denemeye devam etmelisin. Kendine başka bir yol bul ve tekrar dene."

Jules haklı. Mags de haklı. Sadece onu ikinci kez kaybetmek istemiyorum. Bir kez cehennem yeterliydi.

OTUZ ÜÇ

MAGNOLIA

Kendimi banyoya kilitliyorum ve duş suyu ısınırken kapalı klozet kapağının üzerine düşüyorum. *Lanet* olsun, eğer ağlayacaksam, bu gözyaşlarının düştüğünü inkar edebileceğim bir yerde olacak.

İşim bittikten sonra kendimi teker teker toparlayacağım -zırh ve savaş boyası dahil- böylece kim olduğumu tam olarak hatırlayacağım.

Magnolia Marie Maison.

Kimse bana sahip olamaz. Kimse beni kontrol edemez.

İstedığimi, istediğim zaman yaparım. İşler *benim istediğim* gibi yürür. Çalışmalarını istiyorum.

Peki ya Moses'ın istediği de tam olarak buysa? Ho-İt-All aklıma kötü zamanlanmış bir düşünce daha getiriyor.

"Kapa çeneni," diyorum boş odaya. "Adamın ne istediği önemli değil. Öylece ortaya çıkıp ona ait olduğuma karar veremez. Ben *kendime* aidim."

Ve o da sana ait olmak istiyor.

"Ugh!" Hayal kırıklığıyla bir çığlık attım ve duşa girmeden önce soyundum, umarım sprey aniden Moses Gaspard hayranı olduğuna karar veren aptal sesi kovabilir. Çok kötü oldu.

Bununla birlikte, bu ses yıllar boyunca beni yeterince beladan uzak tuttu, onu tamamen göz ardı etmek istemiyorum, ama aynı zamanda bir gerçeklik kontrolüne de ihtiyacı var.

Moses deli. Söylediği her şey kulağa hoş gelebilir ama hiçbir şey geri dönüp bunları söylemek için on beş yıl beklediği gerçeğini ortadan kaldıramaz.

On beş yıl. Yıl. Beni yalnız bıraktı.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam olduğu ve uzun zaman önce o iki haftada yaşadıklarımız mükemmel bir fanteziye yakın olduğu için onu görmezden gelemem. Bunun bir önemi yok.

İnşa etmek için kıcıımı yırttığım bir hayatım var ve her zaman plana göre gitmese bile, bu *benim*. Ona ve planladığı her şeye sihirli bir şekilde güvenmem mi gerekiyor?

Hiç sanmıyorum.

O zaman nasıl hissettiğini nasıl açıklayacaksın? Ho-It-All ipeksi bir ses tonuyla soruyor. *Gerçekten ona karşı koyabileceğini mi düşünüyorsun? Kulübe Rhodes'la oynamak için gitmiyorsun ya.*

Bir an donup kalıyorum, duşun kapısını iterek açıp tezgahın üzerindeki telefonuma uzanırken yüzüme su fışkırıyor.

Ho-It-All'ın canı cehenneme. O her şeyi bilmiyor. Çünkü belki de ben Rhodes ile oynayacağım.

Her yerde su birikintileri bırakarak, gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum ve hızlıca bir mesaj yazıyorum.

MAGNOLIA: Hala şehirde misin? Bu gece oynamak isteyebilirim.

Telefonumu tezgâha bırakıp kendimi tekrar duşa kapatıyorum, başıma vuran spreyin bir şekilde cevaplar vereceğini ya da en azından biraz rahatlatacağını umuyorum.

Burada kalıp bütün gece zavallı havalı yatağında oturup Moses'ı düşünebilirim ya da kulübe gidip onu birkaç saatliğine aklımdan çıkarabilirim.

Rhodes'la kendimi kaybetmek çok kolay. Bu gece kulübü ziyaret etmenin bir de bonusu var.

Bunu düşünürken parmaklarımı çıplak kalçamın yan tarafına dokunduruyorum. Ağzımın kenarlarında bir kedi gülümsemesi beliriyor. Eğer gidersem Moses'ın bunu öğrenmemesine imkan yok. Belki bu onu bir süreliğine çıldırtır ve benim yıllardır onu düşündüğüm gibi, o da ne yaptığımı merak etmenin nasıl bir şey olduğunu anlar.

Yapma, Mags. Ateşle oynamaktan daha iyisini biliyorsun. . .

Ama ben Ho-It-All'ı dinlemem. Ne kadar zeki olduğumu düşünmekle meşgulüm. Moses'a beni kontrol edemediğini göstermenin kolay bir yolunu isteseydim, işte bu olurdu.

Ve ne olduğunu asla öğrenemeyecek, çünkü içeri giremiyor.

On saat sonra, Ho-It-All neredeyse planımı yeniden gözden geçirmemi sağladı. *Şimdi oyun oynamanın zamanı değil. Moses'a karşı dürüst ol. Ona ne hissettiğini söyle.*

Ama bunu yapamam. Bu riski alamam. Onunla olmaz. Bunca zaman sonra olmaz. Çünkü gardımı düşürürsem ve gerçek beni gördükten sonra tekrar giderse, dağılırım. Bu yüzden onu şimdi test etmek daha iyi. Ateşle imtihan. Dayanabilecek mi, beni ve hayatımı alabilecek mi, yoksa çekip gidecek mi?

Rocco ve ekibi son kez evimden uzaklaşırken yatak odamdan sokağa bakıyorum. Artık tamamen bitmiş olan evime doğru yürümek için hevesle dönmeye başlıyorum ama caddenin karşısına park etmiş olan cipin hareket etmediğini fark ediyorum. Duştan çıktığımdan beri olduğu yerde duruyordu.

Hay sikeyim. Polis mi? Federal mi?

Gözlerimi kısarak Cavender'ın yüzüne benzeyip benzemediğini görmeye çalışıyorum. Ama sürücü koltuğundaki adama bakar bakmaz, onun bir polis ya da federal olmadığını anlıyorum. Moses'ın adamı, Jules. Dün gece bizi Rolls'la eve bırakan adam.

Aklım restorandan sonra olanlara, kendimi Moses'ın kucağına bırakabileceğim zamanlara gidiyor. Bütün gün kilit altında tutmayı başardığım tüm o lanet duygular tekrar yüzeye çıkıyor.

Lanet olsun. Onu aklımdan çıkarmalıyım yoksa çıldıracağım.

Beni yalnız bırakmasını söyledikten sonra neden beni izlemesi için birini tuttu? Beni korumak için mi?

Kalbim bu düşünceyle karıncalanmaya başlıyor ama buna karşı koyuyorum. *Oraya gizlice girmesine izin verme, Mags. Ona çok çabuk aşık olursun. Ve geçen sefer ne olduğunu hatırla. Yarın gitmiş olabilir. Bunu bilemezsin.*

Hayır. Hayır. Hayır. Ona tekrar aşık olmayacağım. Daha önce yaptığım gibi kalbimi tehlikeye atmayı reddediyorum.

Bu gece kulübe gitme konusunda tereddüt ettiysem, kararımı resmen verdim.

Elbiseme uzanıyorum ve altına giymek için iç çamaşırı buluyorum.

Siktir et bu saçmalığı. Moses için terleme zamanı.

OTUZ DÖRT

MOSES

"Az önce siyah bir arabaya bindi. Üzerinde bir elbise var. Onu takip etmemi istiyorsun, değil mi?"

Elim yumruk gibi sıkıldığı için ağrıyor. "Tabii ki onu takip etmeni istiyorum. O nereye giderse sen de oraya git."

"Sadece emin olmak istedim patron. Nereye gittiğimizi sana haber veririm." Jules aramayı sonlandırıyor ve Trey odanın diğer ucundan bana bakıyor.

"Bunun kolay olacağını düşünmedin, değil mi?"

Adamın eline bir bilgisayar verdiğinizde bir sihirbaz olabilir, ama insan davranışları genellikle onun uzmanlık alanı değildir. Benim uzmanlık alanım. *Genellikle.*

"Senin güçlü yanların birler ve sıfırlar, ama eğer aktaracak bir ilişki bilgeliğin varsa, hiç durma."

Trey kıkırdıyor. "Kadınlar konusunda berbat olduğumu biliyorsun, ama ben bile sana birini geri döneceğine dair söz vererek terk edemeyeceğini ve on yıldan fazla bir süre sözünü tutmadığında kızmasını bekleyemeyeceğini söyleyebilirdim. Bunu kastettiğini düşünmediğinden eminim."

"Neden yapamayacağımı biliyorsun."

Gözlüğünü çıkarıyor ve gömleğinin kuyruğuyla camlarını temizliyor. "*Ben* biliyorum ama *o bilmiyor*. Ona gerçeği ne zaman söyleyeceksin? Her şeyi. Sadece bilmesini istediğin şeyleri değil."

Trey'in sorusu Mount'la yaptığım konuşmayı ve benden aldığı sözü tekrar aklıma getirdi. Bu gidişle sözümü tutma şansım olmayabilir ve onunla yaptığım anlaşmayı yerine getirmemenin sonuçları hiç de hoş değil. Ama lanet olsun. O haklı. Magnolia'ya gerçeği söylemeliyim ve sadece söyleyeceğime dair söz verdiğim için değil.

Kanepeye uzanıp başımı yastığa yaslarken kendimi Trey'in yorumuna geri dönmeye zorluyorum. "Gerçeği öğrenmeye hazır olduğunda ona söyleyeceğim. Ve benimle neredeyse hiç konuşmadığı için, bunun ne zaman olacağını bilmiyorum."

Trey başka bir şey söylemeye başlıyor ama bilgisayarının zili çalınca konuşmayı hemen unutuyor ve parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor. Ona ne yaptığını sormaktan daha iyisini biliyorum, çünkü önemli olmasa durup beni böyle görmezden gelmezdi. Kaşları birbirine kenetlenirken ve o kadar hızlı yazarken tam beş dakika bekliyorum ki sanırsınız klavyenin dumanı tütüyor.

Sonunda kafasını kaldırdı. "Haklı olduğumu biliyordum!" Oturduğu yerden fırladı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

"Ne hakkında?"

İşaret parmağıyla önündeki masaya vuruyor. "Birinin katil özentimizi sildiği konusunda ve ben haklıydım!"

Kanepeden kalkıp ona doğru yürüdüm. "Bunu zaten anladığımızı sanıyordum. Neden şimdi bu kadar heyecanlanıyorsun?" Bu işi şansa bırakmayacağım. Magnolia'nın güvende olduğundan ve kimsenin onun peşinden gelmediğinden emin olmalıyım. En azından bunu yapabilirim.

Trey bilgisayarını uzun mutfak masasının üzerinde döndürüyor. "Çünkü benim bir adım var." Ekranı işaret ediyor. "Neredeyse herkes mikrofille kaydedilmiş lise yıllıklarını unutur ve az önce Brownsville, Teksas'taki 2010 sınıfının bir üyesinin cesedinin çektiğimiz fotoğrafıyla yüz tanıma eşleşmesini aldım. Bu o. Neyse ki onu silen kişi benim kadar iyi değilmiş." Sırıttıyor. "Artık bir *ismimiz* var ve bu da araştırmaya devam edip başka neleri gözden kaçırdıklarını görebileceğim anlamına geliyor."

"Kimdi o?"

"Ricardo Ortiz."

"Kazmaya devam edin. Bulabildiğin her şeyi bul. Ve demek istediğim

her şeyi, Trey."

"Hallediyorum patron," diyor, bilgisayarını geri çevirip eklemlerini kırarak. "Büyük paralar ödemeliydi, çünkü onu silen biz olsaydık, bulacak hiçbir şey olmazdı."

Jules'un numarasının ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde telefonumu kaptım. *Nihayet*. Magnolia hakkında bir güncelleme bekliyordum. Cevap vermek için ekrana dokunuyorum ve kulağıma götürüyorum.

"Neler oluyor?"

"Bir sorun var patron."

Aklımı kontrol edemediğim şeylerden uzak tutmak için temizlediğim silahın parçalarını yere bıraktım. Beklemek hiçbir zaman güçlü yanımdı ve Magnolia'ya bu kadar yakın olup da bugün hâlâ mesafemi korumak zorunda olmak, iki bin mil uzakta olmaktan bile daha kötü. Ama en azından tüm cephaneliğimiz temizlendi ve yağlandı.

"Ne tür bir sorun?" Onu evinin yakınında yakaladığını ve defolup gitmesini söylediğini anlatmasını bekleyerek kendimi tutuyorum.

"Magnolia'nın işlettiği kulübü hatırlıyor musun?"

Hemen aklıma birkaç yıl önce işlettiği *seks kulübü* geliyor. Çenem gerilirken ve avucum akıl sağlığımı korumak için yardıma ihtiyacım varmış gibi bir bastırıcıya sarılırken ona "Bunun gittiği yeri sevmiyorum, Jules," diyorum.

"Üzgünüm patron. Ama ... içeride ve kapıyı geçemiyorum. Nereye gittiğini anladığımda daha erken arardım ama telefonum çekmiyordu."

Kulaklarımı parazit doldururken bastırıcıyı oturma odasındaki sehpanın üzerine serdiğim kauçuk paspasın üzerine bırakıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kükremem odayı dolduruyor ve içimde bir öfke patlaması yaşanırken Trey neredeyse koltuğundan sıçırıyor. "*Şu anda seks kulübünde mi?*"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

O kadın... Onu boğazlayabilirim.

Konuşmadan önce öfkemi bastırmak için kendimi zorluyorum. "Orada bekle. Yola çıkıyorum."

"Tamamdır. Kapının oradaki yolun yukarısında olacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz, yüzünde boktan bir sırıtış olan Trey'e bakıyorum. "Sakın tek kelime etme."

Odadan hışımla çıkarken Trey'in kahkahası beni takip ediyor. Şimşek hızıyla ellerimdeki yağları yıkıyor, düzgün kıyafetler giyiyor ve garaja doğru yola çıkıyorum.

Rolls'un sürücü koltuğuna kayarken, ihtiyacım olmayacağına yemin ettiğim tek numarayı çeviriyorum.

"Sana beni arama demiştim."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum New Orleans'ın kralına araba yolundan kıcımlı kaldırırken. Mount'un torpili olmadan kulübe giremeyeceğimi zaten biliyorum ve o lanet kulübe *gireceğim*.

"Ve en iyi seçeneğin beni aramak olduğunu mu düşünüyorsun? Ofisime oturduğunda açık olduğumu sanmıştım. Buraya gelmenin tek bir nedeni var, sadece tek bir nedeni. Zamanın azalıyor, Moses."

"Beni kulübe götür. Şehrin dışındaki kulübe. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Telefonun diğer ucu dakikalarca sessiz kaldı. Mount'ın ona emir verdiğim için beni anında vuracağını hissediyorum ama umurumda değil. Ben görevdeki bir adamım ve hiçbir şey yolumda duramaz.

"Ona söyledin mi?"

Soruyu sorar sormaz omuzlarım geriye gidiyor ve Rolls'un direksiyonunu daha sıkı kavırıyorum. "Üzerinde çalışıyorum. O kulübe girmem lazım. Bana yardım edebilir misin?"

Bunu uzun bir duraklama daha izliyor. "Mesele sana yardım edip edemeyeceğim değil. İsteyip istemediğim. Henüz anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedin. Yani, hayır. Kendi başınasın, Moses."

Arama biter ve Rolls'un içi sessizliğe bürünür.

Orospu çocuğu.

Tamam. Bu boku kendim hallededeğim.

Bütün yol boyunca öfkeyle kaynayan Jules'un yolun sol tarafına, kapıdan yaklaşık elli metre uzağa park ettiği yerin arkasına yanaşıyorum. Ben Rolls'u park edemedi Jules cipten inip pencerenin önüne geldi. O yaklaşırken camı indiriyorum.

"Bize bir giriş yolu buldun mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Mount bana siktirip gitmemi söyledi."

Jules'un kaşları, birinin benimle bu şekilde konuşabileceğine inanamıyormuş gibi saç çizgisine doğru kalkıyor. Çoğu da buna cesaret edemezdi. Ama Mount farklı bir hikaye. Burası onun kasabası ve ne kadar sinir bozucu olsa da, sadece o izin verdiği için buradayım.

Bir anlaşma yaptık ve o haklı, ben henüz üzerime düşeni yapmadım. Ama tutacağım. Beni istediğim şeyden uzak tutan ilerideki kapıya bakıyorum.

"O zaman eve mi gidiyoruz?"

Bakışlarım Jules'a kaydı. "Hayatta olmaz."

Parmaklarını çatıya vuruyor. "Bunu zaten düşünmediğini söylemiyorum patron, ama belki de onu aramalısın? Bakalım seni içeri alacaklar mı?"

Ona ters ters bakıyorum. "Seks kulübünde sevişirken telefonunu yanında mı taşıyorsun?" Yüz ifadem daha küçük bir adamın altına işemesine neden olabilirdi ama Jules beni çok uzun zamandır tanıyor. Ön kolumu direksiyona vurdum. "O kadın. Onu elime aldığımda

...

"Bir araba geliyor, patron." Jules kapıdan uzaklaştı ve ben bir saniye içinde Rolls'tan çıktım.

Bir araba Mags'e ulaşmak için bir fırsat demek ve ben bir saniyemi bile boşa harcamayacağım. Kapıyı çıplak ellerimle menteşelerinden söküp içeri girmem gerekse bile o lanet kulübe gireceğim.

Sportif kırmızı bir Audi TT olan araba, park etmiş iki aracımıza yaklaştığında yavaşlıyor ve sarı saçları omuzlarına kadar dökülen çekici bir kadını ortaya çıkarmak için camı açıyor.

"Kayıp mı oldunuz?" Beni ve Jules'u tepeden tırnağa incelemeyi bitirdiğinde, New Orleans'a varmadan önce Magnolia'da yaptığım araştırmalardan yüzüne bir isim koydum.

Desiree Harding. Magnolia kenara çekildiğinde evinin yönetimini devralan madam. Gözlerindeki ışıltı bana muhtemelen bir silahı olduğunu ve yanlış bir hareket yaparsak bizi vurmaktan çekinmeyeceğini söylüyor.

Merak etme, bizi vurmak zorunda kalmayacaksın. Bize yardım edeceksin.

"Kaybolmadık hanımefendi, ama biraz yardıma ihtiyacımız var." İlerideki kapıyı işaret ediyorum. "Davetiyelerimizi kaybettik gibi görünüyor."

Başını sallarken bile gözleriyle bizi adeta yutuyor. "Özel kulüp. Davetiye yoksa, giriş de yok. Bu gece oynayamayacak olmanız ne kadar büyük bir utanç olsa da."

Arabasına doğru bir adım atıyorum ama sadece bir adım. İşbirliğini kazanmadan önce onu ürkütmek istemiyorum. "İçeride beni bekleyen ortak bir arkadaşımız var."

Yüz ifadesi değişiyor, gözlerinin kenarları şüpheyile kırışıyor. "Tam olarak kim o? Ve ortak bir arkadaş olduğunu nereden biliyorsun? Seni tanımıyorum ve tanışmış olsaydık hatırlayacağımı söylediğimde bana güven."

Ona en çekici gülümsemelerimden birini vererek, "Magnolia Maison." diyorum.

Desiree'nin gözleri bir an şaşkınlıkla açıldıktan sonra tepkisini sildi ve yüz hatlarında soğuk bir şüphe bıraktı. "Burada işimiz bitti. Gitsen iyi olur, çünkü güvenliğe burada olduğunu söyleyeceğim ve dışarı çıkıp seni gitmeye zorlamalarını istemezsin."

Penceresi yavaşça yukarı doğru kalkıyor ve bu gece kötü bir hal almadan önce son bir şansım var, çünkü Magnolia olmadan buradan ayrılmayacağım. Hiç şansım yok.

"Sana bir hikâye anlatmam için bana beş dakika ver. Eğer ikna olmazsan, bana siktir git diyebilirsin. Eğer ikna olursan, beni içeri Mags'e götür."

Bir an için beni dinlemeden siktir olup gitmemi söyleyeceğini düşünüyorum ama pencere duraklıyor.

"Hikâyeyi beğenmezsem, seni vururum ve *Mags*'i zahmetten kurtarırım. Çünkü sen açıkça böylesin. Ne kadar büyük ya da seksi bir orospu çocuğu olduğun umurumda değil. Anlaştık mı?"

Ağzımın kenarları yukarı doğru çekildi. "Anlaştık."

OTUZ BEŞ

MAGNOLIA

Maskemi düzeltiyorum ve şoförümü kulüp kapısına kadar takip ettiğinden emin olduğum cipi düşünmemeye çalışıyorum. Bu da demek oluyor ki Jules muhtemelen patronuna şimdiye kadar tam olarak nerede olduğumu söylemiştir.

Dudaklarıma yayılan kan kırmızısı gülümsemeden paralı asker yanımla sorumlu.

Umarım kendisi dışındaki herkesi becermek için burada olduğumu düşünüyordur. Buraya sadece bir adamı görmeye gelmiş olsam bile.

Bu zalimce ve beni bir sürtük yapıyor ama umurumda değil. Kendimi kontrol altında hissetmek için elimden geleni yapıyorum. Moses'ın bunu da elimden almasına izin vermeyeceğim.

Nihayet özel odanın kapısını açtığımda neredeyse yirmi dakika geç kalmıştım.

Rhodes'un derin ve sert sesinden alaycı bir selamlama bekleyerek içeri adım atıyorum ama tek duyduğum sessizlik oluyor. İlk aklıma gelen *onun* da geç kalmış olabileceği oluyor ama odanın tamamını gezip onu yatakta bulunca yanıldığımı anlıyorum. Tamamen giyinik, sırt üstü uzanmış, kolları başının üzerinde, elleri gür kahverengi saçlarının altında.

Uyuyordu.

"Gerçekten mi Rhodes?"

"Geç kaldın ve üç gündür uyumadım," diye yanıtlıyor Rhodes, gözleri hâlâ kapalı ama ağzının kenarları yukarı kalkıyor. "Fırsatları bulduğumda değerlendirmeliyim."

Kapıyı arkamdan itip kapatıyorum. "Gelmek zorunda değildin."

Bunun üzerine tek mavi gözüyle beni süzüyor. "Peki seninle oynamayı özledim mi? Asla." Kendini yataktan itiyor ve bana doğru geliyor.

Kendi derisinin içinde rahat bir adamın kolay zarafetiyle bana doğru. "Bu gece seni çok çalıştıracam Mags. Keşke biraz kestirseydim diyeceksin."

"Pssh." Başımı sallıyorum ve odanın kenarındaki masada duran satranç tahtasına doğru bakıyorum. *Onu* görmek bile kendime olan hakimiyetimi sarsıyor çünkü aklıma *onu* getiriyor.

Hayır. Moses'ı bu gecelik aklımdan çıkarıyorum. Onun için sabah endişelenebilirim.

Kendimi toparlayıp masaya geçiyorum, her adımda normalliğe tutunmaya çalışıyorum. "*Bir kez kazandın ve birdenbire beni alt edebileceğini sanıyorsun. Hiç şansın yok çaylak.*"

"Umut sonsuza dek sürer," diyor esneyerek. "Kahretsin, bu her seferinde bir gün saçmalığı için çok yaşıyorum."

"Her neyse. Hâlâ etrafta koşturmayı, kötü adamları yakalamayı ve büyük çeklerini almayı seviyorsun." Rhodes bir kaçak kurtarma ajanı, yani birinci sınıf bir ödül avcısı.

Her zaman istediğimiz büfedeki iki sürahiye doğru yürürken dudakları titriyor. "Evet, haklısın. Bu işi ölene kadar yapacağım. Buna bayılıyorum."

Parmağımı satranç tahtasının kenarında gezdiriyorum, tam atın yanında duruyorum ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Çantamda iki satranç taşı var ama onlar bu sete ait değil.

Tanrım, Moses nerede olduğumu anladığında beni öldürecek.

Neyse ki Rhodes viskiyi kaldırarak beni iyi bir yere götürmeyen düşünce trenimi yarıda kesti. "Her zamankinden, sanırım?"

Tahtaya bir kez daha baktım. "Duble olsun." "Zor bir gün müydü?" Rhodes'un keskin bakışları beni kesiyor.

Yavaşça nefes alıyorum. "Öyle de denebilir. Bir sürü boktan şey oluyor

"

İki bardağı da doldurur ve masaya taşır. "İstiyorsun Bu konuda konuşmak ister misin?" diye soruyor ve içinde en çok likör olan içkiyi bana uzatıyor.

Normal şartlar altında, *hayatta olmaz* derdim, ama bu gece . Artık hiçbir şey normal değil.

"Bilmiyorum." Viskiye yudumluyorum.

Bardağını oyun tahtasının yanına koyuyor. "Oynarken bana anlatabilirsin."

Ona güzel, uzun, kısık bir yan göz atıyorum. Onun peşindeyim. "Böylece dikkatimi dağıtıp kazanmaya mı çalışacaksın? Hayır. Senin oyununu biliyorum."

"Gerçekten mi Mags? Biz arkadaşız, seks arkadaşı değil. Buraya kaç kez geldin ve sana tüm bokumu boşaltmamı dinledin?"

Doğruyu söylüyor. Rhodes ... şey, o bir arkadaş. Muhtemelen Mount dışında sahip olduğum tek erkek arkadaş, onu *da* saymıyorum çünkü o da pek arkadaş *canlısı* sayılmaz. Ama Rhodes'la uzun bir geçmişimiz var ve bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı. Ayrıca beni asla becermeye çalışmadı. Bunun için büyük puan aldı.

Oynadığımız üçüncü gece ona sorduğumu hatırlıyorum, "*Bana hiç asılmıyorsun. Kadınlardan hoşlanmıyor musun?*"

Gözlerimin içine baktı ve bana şöyle dedi: "*Her yerde becerecek bir kadın bulabilirim. Ama satrançta gerçekten oynamaktan zevk aldığım değerli bir rakip . . . Bunu mahvetmeyeceğim. Dünyadaki hiçbir şey için.*"

Arkadaşlığımız o zaman başladı ve Rhodes o zamandan beri ona güvenmemem için bana tek bir neden bile vermedi.

"Benim durumum farklı," diyorum.

Bir yanım ona hayatımın kontrolden çıktığını ve ne haltlar döndüğünü bilmediğimi söylemek istiyor ama korkuyorum. Bu Magnolia Marie Maison'un kimseye itiraf edeceği türden bir şey değil. *Asla.*

Rhodes başını sallıyor. "Sen hâlâ insansın, Mags. Unuttuysan diye söylüyorum. Şimdi, hadi oynayalım."

"Bok gibi oynuyorsun," diyor Rhodes başladıktan çok kısa bir süre sonra beni kontrol altına alırken. "Kıçını tekmelemekten hoşlanmadığımdan değil ama - alınma ama - neyin var senin Mags?"

Sanki bir şekilde akıl sağlığımı geri kazanmama yardımcı olacakmış gibi başımı sallıyorum. *Bunu sadece Moses'ın gitmesi yapabilir.* Ya da ... *cehennem, bu beni sonsuza dek uçurumun kenarına getirebilir.*

"Hiçbir şey. Ayrıca, bende bir sorun olsaydı, düzeltmeye çalışırdın çünkü sen bir erkeksin. Bazı şeyler düzeltilemez." Hamlemi yapıyorum, onun pozisyonunu geçersiz kılıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Gördün mü? Bu sefer beni yenemeyeceksin. Her şey yolunda."

Rhodes sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Gözlerim tahtadan ona ve tekrar tahtadan ona kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin *erkeklik sorunların* var." Bunu iyi niyetli bir teşhismiş gibi söylüyor.

Yalancı gibi inkar ediyorum. "Ne? Hayır, yok."

Rhodes işaret parmağını aramızda sallıyor ve tsk-tsks yapıyor. "Şu anda bana yalan söylüyorsun. Ben görüyorum. Efsanevi Magnolia Maison, *eski* satranç dehası ve olağanüstü madam, bir adam yüzünden düğümlenmiş durumda."

"Git kendini becer Rhodes. Ya da şu lanet oyunu oyna. Bu konuda konuşmayacağım."

Sessizce bekliyor ve ben de onun inceleyici mavi bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum.

Bunun yerine bardağıma uzanıp viskinin kalanını boşaltıyorum. "Peki. Orada otur ve istediğin kadar bekle. Bok suratlı olacağım ve yine de kışını tekmeleyeceğim." Sandalyemden fırladım ve büfeye doğru yürüdüm.

"Bırakın güzel günler gelsin." Gülüyor ve başını sallıyor. "Sen devam et ve suratını dağıt. Seni rahatsız eden her neyse onu dinlemeye istekli biri olduğu gerçeğini değiştirmeyecek ve bu kişi aynı zamanda bir penise sahip, bu yüzden sorunun konusunda sana yardımcı olabilirim. Belki bu konuda bir erkek bakış açısı sunabilirim."

Bardağa dört parmak viski döküyorum ve sürahiyi yere koymadan önce bir yudum alıyorum. Bunun yerine kadehi masaya geri getirip tahtanın yanına koyuyorum.

"Yardım edemezsin. Bu imkânsız."

"İş bitene kadar her şey imkânsızdır. Ya da en azından kardeşimin AA toplantısındaki poster öyle diyor."

Bunu neden söylediğini çok iyi biliyorum. Bu, benimle bazı acı verici şeyleri paylaştığını ve benim de bunları atlatmasına yardımcı olduğumu hatırlatıyor. Çünkü Rhodes ve ben arkadaşız, birbirimizi en fazla ayda bir kez görsek bile.

"Lanet olsun, Rhodes. Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

Bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Çünkü umurumda.

Şimdi konuş." "Tamam. Oynarsan sana anlatırım."

Başını sallıyor ve hamlesini yapıyor. İyi bir hamle ama yine de onu yeneceğim. Tabii ona Musa'dan bahsettiğimde kendimi kaybetmezsem.

"Bir zamanlar bir adam vardı. Bir gangsterdi. Kingpin olmak istiyordu. Genç ve aptaldım, ve çok kötü düştüm." Kalem tahtanın üzerinde kaydırıyorum.

"Hadi canım." Rhodes koltuğunda doğruluyor, oyunu incelerken alt dudağını sıkıyor ve sonra bir sonraki hamlesini yapıyor. "Ne oldu?"

Kendimi korumak için CliffsNotes versiyonunu kullanıyorum. "O kalamadı. Ben de gidemedim. Geri döneceğine söz verdi. Ama dönmedi."

"Bu ne zaman oldu?"

Kalın boğazımı temizliyorum. "On beş yıl önce."

Rhodes'un gözleri büyür. "Ve sen de *şimdi*

Bu mu?"

Kollarım göğsümde çapraz duruyor. "Hayır. Lanet olası adam Şimdi de her şeyi düzeltmek ve benimle evlenmek falan istiyor. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi-"

"Whoa. Dur bakalım." Rhodes dirseğini masaya dayadı ve çenesini ovuşturdu. "On beş yıl sonra hiç haber vermeden geri döndü ve şimdi de seninle evlenmek mi istiyor?"

"Evet. Çok saçma. Evime adam bile koydu. Beni buraya kadar takip ettiğine eminim." Başımı sallıyorum ve tüm bunların saçmalığı içimde çalkalanıyor. "Nasıl bir adam on beş yıl *haber alamadıktan* sonra ortaya çıkar ve bir insanın üzerine böyle bir şey bırakır?"

Rhodes ben daha hareket ettiğini fark etmeden ayağa kalktı. "Adamları seni buraya kadar takip mi etti? Siktir, Magnolia."

"Ne olmuş yani?" Elim havada küçümseyici bir şekilde ilerliyor. "Kapıdan geçemez. Adam bütün gece orada otursa da umurumda değil. Yine de yarın bu konuda bir şeyler duyacağıma eminim. Adam imkansız biri."

Kafam iyi olabilir, çünkü fikirlerim bir U-Haul'un arkasındaki yük gibi yer değiştiriyor. Aslında tüm bunları söyleyince Musa'ya inanmalı mıyım diye düşündüm ama benim için geri döneceğini söyleyip de *dönmeyen* birine nasıl inanabilirim ki?

"Lanet olsun, kadın." Rhodes çantasının durduğu masaya doğru yürüyor ve bir silah çıkarıyor.

"Bu ne için lan?" Sandalyemi geriye itip ayağa fırlıyorum, neyse ki çok fazla sallanmıyorum.

"Az önce bana kralcı bir orospu çocuğunun *seninle evlenmek* için şehre döndüğünü söyledin, şimdi de başka bir adamla seks kulübündesin. Eğer gerçekten bir kapının onu dışarıda tutacağını düşünüyorsan Lanet olsun, Magnolia. Erkekleri bundan daha iyi tanırsın. İçeri girmenin bir yolunu bulamayacağını mı sanıyorsun?"

Kapı hafifçe vuruldu. Rhodes ve ben tam zamanında dönüp kapının açıldığını ve Moses'ın koca gövdesinin kapıyı doldurduğunu gördük.

Kahretsin. Yanılmak için kötü bir gün seçmişim.

OTUZ ALTI

MOSES

Desiree'nin etrafından dolanıp kapıyı iterek açtığımda ne bulmayı bekliyordum?

Kahretsin, bunu düşünmek bile istemiyorum, ama bu kesinlikle o değildi.

Magnolia'yı biriyle sevişirken yakalamak daha kolay olabilirdi, çünkü o zaman onu öldürebilirdim. Ama bu tam bir şok. Bir hafta boyunca kan işeyeceğiniz türden bir böbrek yumruğu.

"Sanırım bu o adam?" Soru Magnolia'dan birkaç adım ötede duran adamdan *geliyordu - ve birlikte oynadıkları o lanet olası satranç oyunundan.*

Daha önce hissettiğim öfke tamamen farklı bir şeye dönüşüyor. Bu gece hissetmeyi beklemediğim bir şeye. Ama lanet olsun, aralarında bir satranç tahtası kurulduğunu görmek kaburgalarımın saplanan bir bıçak gibiydi.

Bu bizimkiydi. Ve o bunu başkasına verdi.

Bu duyguyu bastırıp öfkeyi tekrar ön plana çıkarıyorum, çünkü bunu etkisiz hale getirip buz gibi bir öfkeye dönüştürebilirim.

Öne doğru adım atarak Magnolia'ya uzanıyorum ama adam da hareket ederek aramıza giriyor. İşte o zaman elindeki Glock'u fark ediyorum.

"Demek öyle," diyorum ona dik dik bakarak.

Omuz silkti. "Bir sonraki hamlene bağlı kardeşim."

"Rhodes! Ne halt ediyorsun sen?" Magnolia onun etrafından dolanmaya çalışırken *lanet olası adını* söylüyor, ama onu engellemek için bir kolunu uzatıyor.

Ellerim yumruk oldu. Desiree bana silahımı arabada bırakacağıma dair söz verdirdi, o yüzden silahım yok. Ama yolumdan çekilip kızın bana gelmesine izin vermezse, bana kaç kurşun sıkarsa sıksın, onu öldüresiye döveceğim.

"Güvende olduğundan emin olmak için" diyor Rhodes.

Bakışları keskin ve çakmak mavisi, silahı kendinden emin bir şekilde tutuşuna bakılırsa tetiği çekmekte hiç zorlanmayacağını tahmin ediyorum. Birbirimize sertçe bakıyoruz ve ben öne doğru bir adım atıyorum.

Silahı birkaç santim kaldırıyor, hiç şüphesiz doğrudan göğsüme doğrultmaya hazır. "Sakinleşene kadar bir adım daha atma dostum. Düşündüğün gibi değil. O sadece burada satranç oynuyor. Başka bir bok değil. Tek yaptığımız satranç oynamak."

Sözleri öfkemi yatıştırmak içindi ama onun yerine daha da alevlendirdi. *Tek yaptıkları satranç oynamak mı?* İhanet içimi parçalıyor ve ona doğru bir adım atıyorum, sessizce bir hamle yapması için cesaretlendiriyorum. Hayal kırıklığına uğratmadı. Hareket tarzından anladığım kadarıyla içgüdüsel olarak Glock'u kaldırıyor. Ama ben durmadım. Metal gömleğime değene kadar namluya doğru yürüyorum.

"Lanet olsun. İkinizin de geri çekilmesi gerekiyor," diyor Magnolia ama biz onu duymazdan geliyoruz.

Dişlerimi sıkıyorum ve çenemi sıkarak konuşuyorum. "Neden burada olduğun umurumda bile değil. Benimle kadının arasındasın ve ona ulaşmak için seni geçmekte bir sorun görmüyorum." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "O yüzden hemen şimdi karar versen iyi olur. Onun için ölmeye hazır mısın? Çünkü ben istiyorum."

Arkasından keskin bir nefes çekildiğini duyuyorum ama yüzüne bakmıyorum. Henüz bakmadım. Çünkü kanıtlamam gereken bir nokta var ve belli ki o da öyle.

"Ona zarar vereceksen kıpırdama."

Gözlerimi kıstım ve çenem sarsıldı. "Önce kendi kolumu keserdim."

Bir süre yüzümü inceliyor ve Magnolia onun etrafından dolaşıyor.

"Eğer bana zarar verirse, ben de onun taşaklarını keserim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kalçasını yana atıyor. "Demek istediğini anladım, Moses. İçeri girdin. Şimdi ne istiyorsun?"

"Biz gidiyoruz." Hissettiğim her şeyi kilit altında tutarak bir elimi uzatıyorum.

"Ama bir oyunun ortasındayım."

Saçmalıyorsun. Masaya doğru bir adım atıyorum, tahtayı tarıyorum ve Magnolia'ya ait olduğunu tahmin ettiğim bir taşı oynatıyorum. Sonra dönüp ikisine de bakıyorum.

"Şah mat, anne."

OTUZ YEDİ

MAGNOLIA

Moses çok hızlı hareket ediyor.

Rhodes'un tepki vermeye fırsatı olmadan havaya kaldırıldım ve Moses'ın omzunun üzerine düştüm.

"Moses!" Çığlığım odayı dolduruyor ve Rhodes bize doğru adım atıyor, silahı yanında. "Hayır. Rhodes, geri çekil. Sakın onu vurma. Bu sadece *benim* yapabileceğim bir şey. Şimdi beni yere indir!"

Rhodes sakinleşti ama Moses söylediğim tek kelimeyi bile dinlemedi. Kapıya doğru döndü ve dışarı çıktı.

Baş aşağı durduğum noktadan Desiree'nin çenesinin neredeyse yere düştüğünü ve Moses'ın adamı Jules'un yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu görüyorum.

Pislikler. Çünkü Moses'ın kulübe girebilmesinin tek yolu birinin onu içeri almasıydı. Kendi adamlarımdan birinin bana böyle ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. O Kreol Kazanova'nın ne kadar ikna edici olabileceğinin de farkındayım. O lanet gözleri ve gümüş dili.

Ve sesi.

Ve kokusu.

Dürüst olmak gerekirse gülüşü de öyle.

Tamam, Desiree'nin hiç şansı yoktu.

Moses, meraklı izleyicilerin yanından geçerken beni omzunda zıplatarak kulüpten çıktı. Bir kişi bile onu durdurmak için bir şey yapmadı.

Çıglık atmak, öfkelenmek ve hepsine küfretmek istiyorum ama bu bana yakışmaz.

Bunun yerine, dışarı çıkana kadar bekliyorum ve sonra kendimi bırakıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bana sahip değilsin. On beş yıl sonra geri gelip hayatıma giremezsin ve beni *olmak istediğim* yerden çıkaramazsın. Beni duyuyor musun, Moses? Bu iş böyle olmayacak. Kendi lanet hayatımdan ben sorumluyum ve ben-" Arka kapıyı çekerek açtı ve beni içeri atmak için çevirdiğinde sözlerim kesildi. "Az önce söylediğim tek bir şeyi bile dinlemedin mi?"

Yeşilimsi altın rengi gözleri o kadar yoğun yanıyor ki, kapıyı çarparken beni adeta yakıyor.

Ağzım açık kaldı. *Tekrar*. "Oh hayır. Hayır, bunu yapmadın."

Diğer kapıyı açmasını ve benimle birlikte arkaya geçmesini bekliyorum, böylece derisinden şeritler koparmaya devam edebilir ve bana nasıl davranmaması *gerektiğini* ona tam olarak anlatabilirim, o sırada motor homurdanıyor ve hareket etmeye başlıyoruz.

"Ne oluyor lan?" Ön ve arka koltuklar arasındaki bölme kalkık ve Moses'ı göremiyorum ama arabayı onun kullandığını varsaymak zorundayım. "Hey! Orada olduğunu biliyorum."

Ayırıcıyı indirmeyince, o şeyi tokatladım.

Bir an sonra, dikiz aynasında yüzünü görene kadar birkaç santim aşağı iniyor.

"Az önce içeri girdiğim şey yüzünden aklımı kaçırmadan önce sakinleşmem için bana beş dakika ver." Moses'ın kalın sesi o kadar kısık ki zar zor duyuluyor. Daha çok bir hırıltı gibi.

"Neye kızdın lan sen? Yanlış bir şey yapmıyordum ki."

En başta kulübe girmek için geçmemesi gereken yükselen kapıya yaklaştığımızda sert bir fren yapıyor ve kendimi desteklemek için bir elimi kaldırıyorum. Sonra arkasını döndü ve gözlerimin içine baktı.

"Eğer kızacağım bir şey yapmadığını düşünüyorsan, belki de seni sandığım kadar iyi tanımıyorumdur. Ve sen de beni tanımadığından emin olabilirsin."

Bölme tekrar yukarı kayıyor ve beni bir Rolls Royce'un arkasında tek başıma bırakıyor, az önce ne olduğunu merak ediyorum.

OTUZ SEKİZ

MOSES

"*Neden bu kadar kızgınsın? Yanlış bir şey yapmadım ki.*"

Şehre geri dönerken Magnolia'nın sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

Yanlış bir şey yapmamak mı? Belki başkalarının düşünce tarzına göre değil ama Tanrı aşkına.

Satranç bizimdi.

Onun daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemediğini anladığım anı hâlâ hatırlıyorum.

On beş yıl önce

"Tekrar oynamak ister misin? Gerçekten mi? Seni yenmeye devam edeceğimi bilmiyor musun?" Magnolia karşımdaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atarken bana megawatt gücünde bir gülümseme fırlattı.

Tanrım, bu kadın başka bir şeydi. Bir sirenin yüzü, bir tanrıçanın vücudu ve bir ustanın satranç becerileri. Tam bir paketti.

Kim olduğum ya da ne yaptığım umurunda değildi. Sadece yalnız olmadığı için minnettardı, evini daha fazlasını istediklerine karar verebilecek yağmacılardan korumaya çalışıyordu. Sonuncular gibi. . .

Öldürdüğüm adamları düşündüm. Cesetleri çoktan gitmişti, bu yüzden en azından kimsenin bu pisliği benim üzerime atması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Dilediğim tek şey onlara daha uzun süre acı çektirebilmektir.

Belki ikiyüzlülüktü ama umurumda değildi. Ona yapmayı planladıkları şey... gerçek bir erkek asla bir kadına böyle bir şey yapmaz. Biloxi'den ayrılmadan hemen önce verdiğim emirleri düşündüm ve daha önce pek hissetmediğim bir şey olan pişmanlık içime işledi.

Mantıklı gelmiyordu ama bu kadın beni değiştiriyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum, özellikle de bu kadar hızlı, ama bazen işlerin böyle yürüdüğünü tahmin ediyordum.

Masanın üzerinden ona gülümsedim. "Kazanana kadar seninle oynamaya devam edeceğim."

Güldü ve bu kadınlardan duymaya alışık olduğum o gergin kıkırdamalardan biri değildi. Magnolia başını geriye atarken yüksek sesle ve gırtlaktan geliyordu.

Lanet olsun. Bu çok güzel bir manzara.

"O zaman uzun bir süre benimle oynayacaksın Moby. Çünkü ben o kadar iyiyim." Bana taktığı lakabı kullanırken göz kırptı.

O anda, New Orleans'ta kalacağım süreden çok daha uzun bir süre onun güldüğünü görmek istedim. Elimde saatli bir bomba vardı ve burada daha fazla kalamazdım. Bu kadar uzun süre kalmamalıydim. Ama Magnolia'nın karşısındaki koltuğuma oturduğumda, kalabildiğim kadar kalacağımdan emindim.

Tanrım, onu da yanımda götürmeliydim.

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama tamamen çılgınca olduğunu söyleyemezdim. Tek iyi seçenek buydu, çünkü New Orleans'tan uzaklaşıp onu burada bırakmak istemediğimden emindim.

"Sen türünün tek örneğisin, anne. Senin gibi bir kadınla daha önce hiç tanışmadım."

Viski rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda kahkahası kesildi. "Buna inanmakta zorlanıyorum. Ayrıca, zaten birileriyle yatıyorsun. Bunun için beni pohpohlamana gerek yok."

Benim onda gördüğümü o göremiyordu ve bu tam bir trajedi idi.

"Gerçek olduğu zaman dalkavukluk değildir," dedim ona. "Şimdi oynayalım. Gittikçe daha iyi olduğumu kabul etmelisin. Birkaç gün daha ve paran için sana koşacağım."

Satranç taşına uzanırken eli dondu. "Birkaç gün daha mı kalacaksın?" diye sordu sessizce.

Yavaşça başımı salladım. "Tabii ki, eğer buradan gitmemi istemiyorsan."

O parlak gülümsemesi geri geldi ve eskisinden daha da parlaktı. Kapısının dışında dünya cehenneme dönmüştü ama o köhne evin içi cennetti. "Kalmana izin vereceğim. Sen iyi bir eğlencesin." Tekrar göz kırptı ve aletim taş gibi sertleşti.

Sandalyeden kalktım. "Oyun bekleyebilir. Şu anda seni eğlendirecek başka bir şeyim var." Bir adımda yanına geldim ve onu sandalyesinden kaldırıp göğsüme yasladım. "Tabii bununla ilgili bir sorunun yoksa."

Beni öperken gülüyordu ve bu hayatımın en güzel öpücüğüydü. Magnolia'nın tadının tam olarak mutluluk gibi olduğunu ilk kez fark ettim. Sonsuzluk gibi.

"Bununla ilgili bir sorunum varmış gibi mi hissediyorsun? Oyunun nasıl gideceğini zaten biliyorum. Bu şekilde, en azından beni şaşırtabilirsin."

Bu kadın. *Türünün tek örneği*. "Şimdi bunu istiyorsun." Onu yatağına götürdüm ve yatağın birkaç metre yukarısına tuttum.

"Bunu istediğime inansen iyi edersin," dedi ukala, şakacı bir sırıtişla.

Ben de onu yere bıraktım.

İki kez zıpladığında kahkahası daha da sertleşti ve sonra onun üzerindeydim.

"Satranç yeteneklerime gülüyorsun. Seni yatağa götürürken bana gülüyorsun. Gülmeden duramıyorsun," dedim onu kendime doğru çekip yuvarlanarak altına girerken. Omzumdaki dikişler bu hareketle sızladı ama bunu sakladım. En azından sakladığımı sanıyordum.

Üstüme oturdu, yüzü bir anda ciddileşti. "Bunu gördüm. Sakin olmalısın. Hırpalamayı sonraya bırak."

Onu belinden kavramak için uzandım. "Dikiş atılsın ya da atılmasın, elime geçen her fırsatta seni hırpalayacağım."

"İnatçı lanet adam." Başını salladı ve kalın, siyah saçları aramızda sallandı. "Senden hoşlandığım için şanslısın."

"Bu doğru mu?" Diye sordum, itirafı karşısında dudaklarımın kalktığını hissettim. Ellerim şeftali şeklindeki kıcının kıvrımlarında gezindi.

"Şanslı olduğunu mu? Evet, çünkü bütün işi ben yapmak üzereyim." Avucunu göğsümün ortasına bastırdı ve ben de tekrar yatağa yerleştim.

Benden hoşlanmasıyla ilgili kısımdan bahsediyordum ama henüz bu konuda ona fazla baskı yapmamaya karar verdim. Bunun için daha sonra zamanım olacaktı. Benimle gelip gelmeyeceğini görmek için daha fazla zaman. Bu hayattan uzaklaşmak ve birlikte yeni bir hayat kurmak.

Şu anda kimim ben? Böyle düşünerek mi?

Kulağa ne kadar çılgınca geldiği önemli değildi, benim için işe yarayan tek cevap buydu. Magnolia gibi bir kadını böyle şeyler düşünmeden bulamazsın.

Sonra görüşürüz.

Çünkü eli sikimin etrafını sardığı anda önemsemişim tek şey, o daracık amcığının içinde aklımı yitirmeden önce onu kaç kez boşaltabileceğimdi.

Sertçe sıktı ve ucunda pre-cum boncuklarını görene kadar bana vurdu.

"Belki de sen memelerime boşalana kadar sikini yalamalıyım," diye mırıldandı, o viski gözleri sikime kilitlendiğinde açgözlülüğe dönüşüyordu. "Çünkü, lanet olsun, mükemmel bir siki var. Sen ve senin Moby Dick'in."

"Ve senin de mükemmel göğüslerin var." Gömleğine uzandım ve onu çıkarmak için yukarı çektim, ama ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Dikişlerine dikkat et," dedi gömleğini çıkarmak için sikimi bırakırken.

"Tamam, anne."

Ağzı sikimin başını kaplamadan hemen önce gülümsedi ve beni New Orleans'a getiren çağrıyı kabul ettiğim için ne kadar mutlu olduğum dışında her şeyi unuttum. . sonuçları ne olursa olsun.

Günümüz

Beni Magnolia'dan uzaklaştırdıkları için yapmak zorunda kaldığım seçimlerden nefret ederek kendimi anılarımın dışına sürüklüyorum. Eğer seçtiğim yol olmasaydı, bunca yıl satranç oynadığı adam ben olabilirdim. Birlikte bir *hayatımız* olabilirdi.

Ama bunu elde
edemedik. Benim
sayemde.

OTUZ DOKUZ

MAGNOLIA

Eğer o adam benimle uğraşmaya hazır olana kadar beni bir arabanın arkasına koyup buraya kapatabileceğini sanıyorsa, çok yanılıyor. Ve eğer hor görülen bir kadının öfkeli olduğunu düşünüyorsa, beni henüz kızgın görmemiş demektir.

Ben söyleneni yapan ya da görülüp duyulmayan türden bir kadın *değilim*.

Siktir et.

Gittiğimiz her kilometrede daha da sinirleniyorum. O lanet kapıyı açtığı anda ona ne söyleyeceğimi zihnimde prova ediyorum.

Eğer beni geri kazanmak için geldiysen, bunu yanlış şekilde yapıyorsun. Çünkü ben beni ezmene izin verecek türden bir kadın değilim. Rolls Royce kullanman umurumda değil, bir insanı arkaya atıp yol boyunca görmezden gelemezsin. En azından bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlatabilirsin.

Sonunda, düşündüğüm gibi evime dönmediğimizi fark ettim. Marigny'deyken yavaşladık ve bir araba yoluna girdik. Tekrar ilerlemeden önce bir duraklama oldu.

Ne oluyor be?

Bazı lanet olası cevaplar almaya, biraz bağırmaya ve sonra gerekirse kızımlı kaldırıp eve gitmeye kararlıyım.

Motor kapandığında, kapı koluna uzanıp çekiyorum. Ama açılmadı. Homurdanarak düğmelere basmaya başlıyorum ama hiçbirini kapıyı içeriden açmıyor.

Ne oluyor be? Beni buraya kilitlemedi. İmkânı yok.

Sürücü kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ve Moses'ın beni hemen dışarı çıkarmasını bekliyorum.

Oğlum, ben hazırım.

Ama gelip kapımı açmıyor.

Ne oluyor lan?

Pencereden dışarıyı görmek için boynumu uzatıyorum ama zifiri karanlık ve hiçbir şey seçemiyorum.

"Beni burada bırakmasan iyi edersin! Çıkarın beni!" Bağırıyorum ve sözlerim Rolls'un sıkıca kapatılmış kabininde yankılanıyor. Birden kapı açıldı ve Musa'nın üzerine cehennemî salmak için ağzımı açtım

-Ama gördüğüm onun yüzü değil.

Jules.

"Bu taraftan Bayan Maison. Size içeriği göstereyim." Kapıya yönelmeden önce beklemedi bile.

"Moses hangi cehennemde?"

"İlgilenmesi gereken başka bir işi vardı. Şu anda müsait değil. Ama çantan bende."

Çantayı ondan alırken ağzım açık kaldı. "Ne? Az önce buradaydı. Arabayı sürüyordu. O-" Sözlerimi kestim, çünkü belli ki Moses *beni terk etmişti*. "Boş ver. Eve kadar yürüyeceğim."

Jules dönüp tekrar bana baktı. "Bu gece burada kalıyorsunuz, Bayan Maison."

"Bana iyi bir neden söyle," diyorum ellerim kalçalarımın giderken. "On saniyen var."

"Yarını görecektir kadar yaşamak istiyor musun?" diye soruyor ve bu ciddi soru beni şaşırtıyor.

Topuklarımın üzerinde geriye düştüm ve olduğum yerde durdum.

"Ne?"

Açıklarken elleri havaya kalkıyor. "Burada güvendesin. Evde olmayabilirsin. Ayrıca, hiç mobilyanız olmadığını duydum ve buradaki yataklar çok rahat."

Dilimin ucunda ona siktirip gitmesini söylemek *var*, ama ... *yarını görecektir kadar yaşamak istiyor musun* sorusu kendimi koruma duygumu harekete geçiriyor.

"İyi. Ama sadece henüz bir yatağım olmadığı için." Sessizce ekliyorum: "*Ve çünkü güvende olma fikrini gerçekten seviyorum*. Bu, hayatımda hafife alabileceğim kadar çok yaşadığım bir şey değil.

Başını eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ve Moses'ı becermek istediğin için mi?"

Ona ters ters bakıyorum. "Bu nedenin bir parçası değil."

Omuz silkerek cevap veriyor: "Sen nasıl istersen. Beni takip edin."

Beni havuzlu bir avluya, oradan da geniş ve açık bir yaşam alanına açılan sürgülü cam kapıya götürüyor. Ortada uzun bir masa var ve kısa kahverengi saçlı, gözlüklü, genç görünümlü bir adam masanın önünde oturmuş bir şeyler yazıyor.

Jules'u takip ederken çenemi kaldırıyor. "Merhaba Magnolia, senin hakkında çok şey duydum. Patronun üzerine fazla gitme. Bu arada, ben Trey. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ünüm burada bile benden önce geliyor. "Merhaba."

"Yiyecek bir şey ister misin?" Jules buzdolabını işaret ederek soruyor. "Yemeğimiz var ya da sizin için sipariş verebiliriz. Söylemen yeterli, biz hallederiz."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Böyle iyiyim. Bana zindanı göster, sanırım."

Trey bir kahkaha attı. "Vay be. Bu gece işler gerçekten ters gitmiş olmalı. Bu yorum ve Moses'ın buradan geçip ortadan kaybolması arasında ..."

Jules arkadaşına onu susturan bir bakış fırlatır.

"Moses'ın ne yaptığı umurumda değil," diyorum ikisine de. "İsterse gidip kendini becersin, umurumda değil." Jules'a dönüyorum. "Bir yatak olduğundan bahsetmiştin?"

"Buradan." Beni bir koridora götürüyor ve bir yatak odası gösteriyor. İçeri girer girmez kapıyı suratına kapattım ama bunu inat olsun diye yapmadım. Bunu yapıyorum çünkü kapıyı açar açmaz nerede uyuduğumu fark ediyorum.

Moses'ın odası.

Nereden bildim? Pencerenin yanındaki küçük masanın üzerinde bir satranç tahtası var. Bakmak için odayı geçiyorum ve eksik taşları hemen fark ediyorum.

Piyon ve at.

Çantamı masanın üzerine koydum ve onları çıkardım. Onları yanımda taşıyordum ve her dokunduğumda kendimi çok duygusal hissediyordum.

Kimin duygusallık için vakti var ki zaten?

Onları kendi yerlerine yerleştirdim ve tahtadan uzaklaştım. Ama Ho-It-All irkin kafasını kaldırıyor.

Bu odaya girip Musa'yı başka bir kadınla satranç oynarken görseniz ne hissederdiniz? Bunu sorun etmez miydiniz? Yoksa onun satranç tahtasında ne kadar seksi göründüğünü bildiği için lanet olası gözlerini yerinden sökmek mi isterdiniz? Bilirsiniz, bir sonraki hamlesini düşünürken çenesini ileri geri sallamasına hayran kalırsınız. Senin kazanmanı izlerken nasıl uzanıp ensesini kavradığın ve bu sırada sırtmasını nasıl engellediğini? Evet, sanırım bu senin için sorun olmazdı. nemli bir şey değil. Değil mi?

Lanet olası vicdanlı sürtük. Oraya gitmek zorundaydı. Geri döndüm ve sandalyelerden birine ktm.

Hay sikeyim.

Saatlerce bekledim ama Moses gelmedi. Sonunda yatağ a kıvrılıp bayılıyor. Gpegndz bir mucizenin gerçekleştiğini görebilir, sonra da ben özür dilerim.

KIRK

MOSES

Yorucu bir antrenmanla kendimi tüketmeden ve sinirimi yatıştırmak için Fransız Mahallesi'nde birkaç saat yürüyüş yapmadan eve dönmüyorum.

Magnolia beni başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde ateşliyor, bundan eminim. İçeri girdiğimde Trey hâlâ masada çalışıyordu ama Jules ortalıkta yoktu.

Sürgülü kapının sesini duyunca Trey'in başı dönüyor. "Geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum."

"Döndüm. Ne olmuş yani?" Sanırım ruh halim hâlâ o kadar da iyi değil.

"Bir şey yok. Jules onu senin odana koyduktan sonra cam kırılması ya da başka bir şey duymadım. Onu içeri getirdiğinde ne kadar sinirli olduğunu düşünürsek bu iyiye işaret."

Tabii ki Jules onu benim odama koyacaktı. Onu bulduğumda elini mi sıksam yoksa deli olup olmadığını mı sorsam bilemiyorum.

"Yemek yiyor mu?"

Trey başını sallıyor. "Aç değilmiş ya da o öyle söyledi. Gerçeği bilmek istiyorsan, sanırım öfkesinin ateşiyle besleniyordu."

Esprî anlayışı genelde beni güldürür ama bu gece hiç havamda **d e ğ i l i m .**

"Sağ ol dostum. Ben yatıyorum."

Gözleri büyüdü. "Odanda ateş püskürten güzelle birlikte mi?"

Bir an düşündüm. "Evet, tam olarak oraya gidiyorum."

"Tanrı seni korusun ve yolun açık olsun, adamım. Umarım sabah seni canlı görürüm."

"Eğer ben ölürsen, Rolls'u Jules alır," diyorum mutfağı geçip yatak odasına giderken.

"Bu hiç adil değil," diyor Trey ben koridorun köşesinde kaybolurken.

Belime sardığım havluyla yatağa girmeden önce başka bir banyoda uzun bir duş alıyorum. Birkaç dakika kapının dışını dinliyorum ve içeriden bir ses gelmeyince kapıyı açıyorum. Bir yanım, tıpkı Trey'in söylediği gibi, onun ateş püskürüyor ve kulaklarından alevler saçıyor olmasını bekliyor ama bulduğum hiç de öyle değil.

Hayır, içeride yorganın üstüne kıvrılmış, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkan, altın tenli, kuzguni saçlı muhteşem bir güzellik var.

Uyuyor.

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı emin değilim.

Sessizce odayı geçiyorum ve Magnolia'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek çarşafların altına giriyorum. Ama belli ki sandığım kadar sessiz değilmişim, çünkü uykudan pürüzlü sesi karanlığın içinden geliyor.

"Onunla sadece seni hatırlattığı için satranç oynadım Moby. Bizi hatırlamama izin verdiğim tek zaman bu."

Onun bu sözleri söylemesinin ne kadar iyi hissettireceğini bilemezdim, çünkü söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Boğazımda bir yumru oluştu. "Uyu anne. Bunu sabah konuşuruz."

Uzanıp parmaklarımı buluyor ve ben de onunkileri sıkıyorum. Tekrar derin ve düzgün nefes almaya başlaması bir dakika bile sürmüyor.

Uyanık kalabildiğim kadar uyanık kalıyorum, anın tadını çıkarıyorum. Sonunda, rüyalarımın kahkahalar, güneş ışığı ve bana baba diyen ve annelerini soran siyah saçlı bebeklerle dolu olduğu derin bir uykuya dalana kadar.

Güzel bir uyku. Gerçekten iyi bir uyku.

KIRK BİR

New Orleans'ta başka bir yerde

"Lütfen, bırak gideyim. Sana parayı verdim. Mücevherlerim de var. Alabilirsin. *Hepsini alabilirsin*. Ne istiyorsan al ve git. Lütfen, beni yalnız bırak."

Onu kendi bagajına koyup evine geri götürdüğümünden ve oturma odasındaki çirkin sandalyeye bağladığımdan beri ağlaması hiç durmadı. Kendi kendime gülümsüyorum çünkü sandalyeyi lekeleyecek olan kan onu daha da çirkinleştirmeyecek. Hatta bir gelişme bile olabilir.

Önündeki sehpanın üzerine oturuyorum ve bir vazoyu devirirken onun büzülmesini izliyorum. Yerde paramparça oluyor ve bakışları onu takip ediyor. Eğer bağlı olmasaydı, onu kurtarmak için yerinden fırlayabilirdi.

Sorunlarının yeni başladığının farkında değil. *Perra estúpida*.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin."

Gözlerini kocaman açarak başını çevirip bana baktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Ricky'nin elimdeki tek fotoğrafını çıkarıp yüzünün önünde tutuyorum. "Onu tanıyor musun?"

Onu sandalyeye hapseden koli bandına karşı kıvranıyor. "Neden?"

Botumdan bir bıçak çıkarıp keskinliğini başparmağımda test ediyorum. Bıçak parmağımı keserken kan akıyor. Yanağına kırmızı bir çizgi sürüyorum. "Burada soruları soran benim. Senden bir tane daha çıkarsa, bu senin kanın olacak. Anladın mı?"

Titrerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, başını öyle hızlı sallıyor ki dişleri birbirine çarpıyor.

Fotoğrafı tekrar kaldırıyorum. "Onu tanıyor musun?"

"Onu tanımıyorum. Onu sadece bir kez gördüm. Bir barda. Aradığında seni o sandım."

Yavaşça başımı salladım. "Güzel. Kimi öldürmesi için ona para verdin?"

Bembeyaz kesildi. "Nasıl-" Kendini düzelterek ağzını kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Üç kişi."

"Kim?"

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Kocam. Onun fahişesi. Ve madam."

Ona başımı salladım. Haklıydım. *Estúpida perra.*

"İsimler."

"Alberto Brandon. İşte bu. benim Kocası. Onun Telefon dedi fahişenin adı Naya'ydı."

"Peki ya madam?"

"Magnolia Maison. Seviştikleri evin sahibi. Emlak vergisi kayıtlarına baktım." Sümüklü burnundan sümükler akıyor. Çok acınası.

"Peki bu adam," diyorum resme dokunarak, "cinayetleri tamamladığını söylemek için seni aradı mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sana söyledim, düşündüm ki Ölmüş olabileceğini düşündüm çünkü polis madamın apartmanında bir ceset - bir adam- buldu. Belki de odur diye düşündüm. Belki o kaltak öldürmüştür diye düşündüm."

Buz gibi öfke damarlarımı dolduruyor ama belli etmiyorum. Duygularımı nasıl maskeleyeceğimi uzun zaman önce öğrendim. Kartelle çalışmak insana bunu öğretiyor. Duygularınızı yüzünüzde görmelerine asla izin vermeyin.

Onun yerine ona gülümsüyorum, kanının da benim öfkem kadar soğuk akmasını umuyorum. "Kocan nerede?"

Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum. Onu bir haftadır görmedim."

"Güzel."

Birden umutlu görünüyor. *Put a perra.* "Sen . . . şimdi beni serbest mi bırakacaksın?" "Sana soru sorma demiştim."

Bıçağım parlıyor ve boğazını keserken inliyor. Bir dakikadan kısa sürede öldü. Bıçağı sandalyeye sildim ve botumun içine geri koydum.

Şimdi gidip kardeşimi öldüren kadını bulacağım. Ve o kadar çabuk ölmeyecek. Hayır, bunu uzun, çok uzun bir süre yapacağım.

KIRK İKİ

MAGNOLIA

Yalnız uyandım ama Moses'ın yanımda uyuduğunu biliyorum. Dün gece vücudunun sıcaklığını hatırlıyorum. Yastıkta hâlâ başının izi duruyor.

On beş yıldır ilk kez onunla aynı yatakta yattığıma inanamıyorum ve sadece ... uyuduk. Bu bir daha olmayacak, diye karar verdim.

D n geceki  fkeme rağmen, kulüpteki o odada Rhodes'a söylediği sözler aklıma geliyor.

"Onun için ölmeye hazır mısın? Çünkü ben hazırım."

şu ana kadar bu sözleri gerçekten düşünemeyecek kadar kızgındım. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da bir erkeğin önemsemediği bir kadın için bunu s ylemeyeceğiydi. Eğer tamamen içinde değilse bunu söylemez.

Ama neden geri dönmek için bu kadar bekledi? Sessiz soruyu sorar sormaz, Ho-It-All bir cevapla hazır.

Sana söylemesi için ona bir şans verdin mi? Hayır, her şeyi yüzüne vurup onu susturuyorsun. Belki de adamlarla konuşmayı denemelisin. Gerçek bir konuşma gibi.

  imdeki sesi terslemek istiyorum ama o haklı.

Eski halimiz sadece iki hafta gibi kısa bir süre için var olmuş olsa da, hayatımda sahip olduğum en gerçek şeydi. Rafe ile olan ilişkim bile Moses ile geçirdiğim o iki hafta kadar gerçek hissettirmedi.

Belki de o çılgın dönemde Moses ve benim güvenebileceğimiz tek şey birbirimiz olduğu içindir. İki m kemmел yabancı, çılgın bir fırtınanın ardından ortak bir deneyimle bağ kuruyor. I

Kimin ne dediği umurumda değil. Bizim yaşadıklarımızı yaşamadan, birlikte yaşadıklarımız hakkında hiçbir şey söyleyemezler.

Tanrım, nasıl *konuştuğumuzu* hatırlıyorum. Özellikle satranç tahtası üzerinde. O zamanlar kolaydı, şimdi düşündüğümde söylediklerimin çoğu çok safa olsa bile.

Ona kuracağım imparatorluktan bahsettiğimi çok net hatırlıyorum. Bunun dünyadaki en önemli şey olduğunu. Beni sokaklardan kurtaran ve kanatları altına alan yaşlı madamdan ev bana miras kalmıştı ve bunu bırakıp gidemezdim. Elime yeni geçmişken olmaz. Kimse için değil.

Bu da diğer saflık kısmıydı. Bir evin, o kısa zaman diliminde bile hayatımda tanıdığım hiç kimseye benzemediğini *bildiğim* biriyle hayatımı geçirmekten daha önemli olduğunu düşünmek. Mıknatıs gibi birbirimize ekilmiştik. Elimdeki tek açıklama bu.

Son on beş yıldır her gün Musa'nın yanında uyanmak nasıl bir şey olurdu? Onunla gitseydim hayat ne kadar farklı olurdu?

Kendimi orada durduruyorum.

Artık bir önemi yok. Hepsi olabilirdi, olurdu, olmalıydı ve bu düşünceler zaman ve enerji kaybı.

Sahip olduğum şey *şu an* ve bundan faydalanmak için kıcıımı kaldırıp yataktan ıkıyorum.

Moses'ın yastığına son bir kez bakıp rahat yatağımdan kalkıyorum, aynaya bakmaya bile gerek duymadan banyodaki işlerimi hallediyorum ve onu aramaya çıkmadan önce telefonumu komodinin üzerinde bıraktığım yerden otomatik olarak alıyorum.

İlk durağım mutfak oluyor çünkü uzun koridor oraya çıkıyor ama orada Moses'ı bulmak yerine Jules'u buluyorum.

Dün gece kendimi daha fazla kaybetmediğim için kendimle gurur duyuyorum, çünkü bu sabah onunla yüzleşmek beni bir pislik gibi hissettirecekti. Birden fazla kez görüşmek zorunda kalacağım insanlara karşı hıyarlık yapmamak için iyi bir hatırlatma. Ki bu herkes olabilir.

"Günaydın Bayan Maison," diyor Jules açık konsept mutfak ve oturma odasının ortasındaki adanın yanında durduğu yerden.

"Magnolia iyi. Bayan Maison beni olduğumdan daha havalıymışım gibi gösteriyor."

Kesme tahtasında ne varsa doğramaya ara veriyor ve beni içeri alıyor. "Bana oldukça süslü görünüyorsun. Yıllardır senin hakkında söylediği her şey mantıklı gelmeye başladı."

Anında, Moses'ın yıllar boyunca benim hakkımda ne söylemiş olabileceğini sormak istiyorum ama sormuyorum. Doğrusu, benim hakkımda konuşmuş olması beni hayrete düşürüyor.

Şokumu hisseden Jules gülümsüyor ve gülümsemesinde inkar edilemez bir nezaket var. "Moses dışarıda, avluda. Kahve ister misin?"

Kahve. Düşüncesi bile tüm bedenimi inletiyor. "Çok isterim."

Bıçağını yere bırakıp ellerini silerken bana o rahat gülümsemesiyle bakıyor. "Sana biraz getireyim. Nasıl alırsın?"

"Siyah." Kalbim *gibi* standart cevabım da dilimin ucunda ama söylemiyorum. Gönülsüzce bile olsa, kelimeler şimdi bir şekilde yanlış geliyor.

Belki de kalbim sandığım gibi olmadığı içindir. Değişiyor. Yeniden canlanıyor. Benimle yüzleşmek istemeyecek kadar kızgın olmasına rağmen yanımda uyuyan adamı bulmak için büyük cam kapılardan çıkma düşüncesinin beklentisiyle çarpıyor.

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmeden yutkunuyorum. Ama Jules'a sessizce "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Benim için zevkti, Magnolia. Ve bu arada, sonunda seninle tanışmak gerçekten çok güzel."

İfadesi beni gülümsetti. Erkeklerin karşılığında bir şey istemeden dostça ve kibar davranmalarına alışık değilim. Bu çok ferahlatıcı.

Kapılardan geçip sabah güneşine çıkarken tüm vücudum titriyor. Altın ışınlar havuzun kristal mavisi sularına yansıyor ama benim dikkatim doğrudan masada o t u r a n ve sırtı bana dönük olan adama yöneliyor.

Çimlerin arasındaki kaldırım taşlı patikaya adım attığımda, önündeki gazeteyi görüyorum ve dumanı tüten bir fincan kahveyi dudaklarına götürüşünü izliyorum.

Siyah basketbol şortu ve yırtmaçlı bir atlet giyiyor. Ve *Tanrım*, çok iyi görünüyor. Önceden de güzel bir adamdı ve zaman onun mükemmelliğini artırmaktan başka bir şey yapmadı.

Musa'nın bu yeni halini eskisiyle karşılaştırmak için kendime pek fırsat vermedim ama günün aydınlığında elimde olmadan tam da bunu yapıyorum. Kasları daha büyük ve kesinlikle eskisinden daha yapılı.

O zamanlar sahip olmadığı bir olgunluk var onda. Eski Moses, dün gece benden uzaklaşıp öfkesinin yatışmasını beklemezdi, üzerine gidip kastetmediğimiz şeyler söylemezdi. Yine de Rhodes'u nasıl idare ettiği bir gösterge ise, hala kimseden bir bok almaya istekli değil. Kendi teninde rahat ve cehennem gibi seksi, işte bu Moses.

Bir an için, bu bizim hayatımız olsaydı nasıl olurdu diye hayal ettim. *Gerçek hayatımız* gibi. Ben uyurken Moses erkenden kalkıyor. Dışarı çıktığımda kahve içiyor ve gazete okuyor. Arkasından yaklaşıp eğilerek o büyük, güzel omuzlarından birine bir öpücük kondurduğumu ve şöyle dediğimi hayal ediyorum: "*Günaydın Moby. Ekstra uyku için teşekkürler. Dün gecedен sonra buna ihtiyacım vardı.*" Çünkü tabii ki fantezi hayatımızda beni her gece bir güzel çalıştırır, ihtiyacım olanı almamı sağlardı - ve sadece boşaldığımda adını haykırmamı sevdiği için değil. Ama aynı zamanda ben de onun için aynısını yaptığım için.

Tanrım, bu hayal kafamdayken, keşke gerçek olsaydı.

Keşke bu sabah kendimi iyi kullanılmış hissetseydim. Keşke attığım her adımda onu bacaklarımın arasında hissedebilseydim. *Onu özlüyorum*. Her şeyini.

"İyi misin?"

Moses'ın derin sesi beni hayalimden çekip çıkarıyor, bir profesyonel gibi sürünerek on adım ötede duruyorum. Başını çeviriyor ve keskin yakışıklı profilini yakalıyorum.

Titreyen, terli ellerimi yanlarımda gezdirerek sakinleştiriyorum. "Evet, özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

"Bana katılmayı mı düşünüyordun?" Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Çünkü başımızın üstünde yeriniz var."

"Teşekkür ederim," diyorum, kendimi toparlayıp sandalyeyle aramda kalan mesafeyi geçiyorum ama

önce elini arkasına koydu. "Dün gece için özür dilerim."

Ben daha fazlasını söyleyemeden Moses başını sallıyor. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bunu sen istemedin. On beş yıl sonra geri dönüp hayatına girmemi sen istemedin. Özür dilemeliyim ama bunun için de üzgün olamam." Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Lanet olsun, Mags. İkimiz de inatçı ve asabi insanlarız. Kavga etmek zorundayız."

Bana bir çıkış yolu gösteriyor ama içten içe bunu kabul edemeyeceğime eminim. Aklımdan geçenleri söylemeliyim.

"Yine de, dün gece yatağa gelmediğinde senin yerine geçtiğimi bilmeni istiyorum. Anlıyorum. Satranç özeldir. Oynadığımız ilk oyundan beri özel. Yaptığın şeyi görseydim çok sinirlenirdim. Anlıyorum." Masanın demir kenarını izliyorum. "Hayatta kalmak için her zaman yapmam gerekeni yaptım. Ve bazen satranç oynamak beni ayakta tutan tek şeydi. Beni iyi hissettirdi çünkü sana daha yakın hissetmemi sağladı."

Kolay olmalı, ama doğrudan Musa'ya bakmak için mücadele etmem gerekiyor. Yeşil gözleri yüzümde oyalanıyor ve gözlerinde öfke ya da keskinlik yok. Başka bir şey var, içimi sıcaklıkla dolduran bir şey, güneşin tenimdeki sıcaklığından bile daha fazla.

"Ah, anne. Bunu anlıyorum. Tahmin ettiğinden çok daha fazla. Hepimiz hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz, ben de dahil. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Seni deli gibi özledim." Yanında durduğum koltuğa başıyla işaret etti. "Otur. Bana katıl."

Kendimi sandalyeye bırakıyorum ve itirafı, söyleyebileceğimi hiç ummadığım daha fazla kelimenin ağzımdan dökülmesine neden oluyor.

"Ben de seni çok özledim Moby. Bazen gerçek gibi bile gelmiyordu, biliyor musun? İki hafta çok büyük bir şey değil, ama bazen ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimde silemeyeceğim bir iz bıraktın."

Ellerimi kendi elleriyle örtmek için uzandı. "Biliyorum. Ben de sana geri dönmek için on beş yıl beklemek istemedim. İnan bana, planım asla bu değildi. Ama bazen işler beklediğimiz gibi gitmez."

Bu sabah hava daha tatlı ve bir şekilde nefes almak daha kolay. İşleri olurlarına bırakmak da daha kolay. "Coulda, woulda, shoulda will

Eğer izin verirsek bize musallat olurlar. Ben bunu istemiyorum." Onun anlamlı gözleriyle tekrar karşılaşıyorum ve aklımdan geçenleri açık açık soruyorum. "Peki, şimdi ne halt edeceğiz?"

Parmaklarımı sıkıyor. "Sen söyle Mags. Ne yaparsın ne istiyorsun?"

"Milyon dolarlık soru bu, değil mi?" Nasıl cevap vermek istediğimi düşünmek için derin bir nefes daha alarak soruyorum. Acele etmek ya da hata yapmak istemiyorum. Buna özel ve kırılғанmış gibi davranmak istiyorum, çünkü bu yeni ve benim için her şey demek.

Daha konuşmadan telefonum kucağımda çalışıyor ve sıcıyorum.

"Ne?"

Boştaki elimle telefonu kaldırıp ona gösteriyorum. "Apartman yöneticim. Kusura bakmayın, arama beklemiyordum. Bekleyebilir."

Başını sallıyor. "Cevap ver. Önemli olabilir. Asla bilemezsin."

İstemesem de ekrana dokunuyorum ve aramayı kabul ediyorum.

"Alo?"

"Magnolia?"

"Evet, Carl. Neye ihtiyacın var?" Daire artık evim değil, ama benim için iyi bir basamaktı ve Carl ona ulaşabildiğimde her zaman yardımcı oldu.

"Sabahınızı kötü haberlerle bölmekten nefret ediyorum ama..."

Sandalyemde daha dik oturuyorum ve Moses dinlemek için eğiliyor. Telefonu indirip hoparlöre almak için düğmeye basıyorum, böylece Carl'ın vereceği kötü haberi ikimiz de duyabiliyoruz.

Moses uzanıp boştaki elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Ama ne?" Karşımdaki adama elimi sıkarak karşılık veriyorum.

"Dün gece biri senin dairene girmiş. Koridorun karşısındaki komşu işe giderken kapının açık olduğunu fark etmiş. Kapatmaya gitmiş ve berbat bir şey görmüş, o da beni aradı."

Koridorun karşısında oturan ellili yaşlardaki yaşlı kadını gözümün önüne getirebiliyorum ama benimle hiç göz teması kurmadı ya da selam vermedi.

"Ne tür bir boktan şey?" Belki de nakliyeciler oradayken kutudan bir seks oyuncağı düşmüştür. Kapıyı da açık bırakmış olabilirler. Olur böyle şeyler.

"Öncelikle, burası aslında boş, umarım bunu zaten biliyorsundur."

Jules masaya benim için bir fincan kahve koyuyor ve Moses içeri girmeden önce ona sessizce teşekkür ediyor.

"Evet, taşınıyorum. Sana söylemiştim. Satış yakında bitiyor."

"Tamam, güzel." Carl biraz daha rahatlamış görünüyor. "Peki, sen de her şeyi temizlemiş olursun."

"Temizlemek mi?" Ses tonum bir oktav yükseldi ve Moses elimi daha sıkı kavradı.

"Duvarda yazılı bir şey var. Oraya gittiğimde ilk başta sprey boya olduğunu düşünmüştüm. Ama sprey boya olduğunu sanmıyorum." Bir dakika tereddüt ediyor ve sonra sanki öğürüyormuş gibi kesik kesik konuşuyor. "Affedersiniz. I . . . Sanırım bu kan."

İçimi bir ürperti kaplıyor ama bir şekilde "Hemen geliyorum" demeyi başarıyorum.

"Bu iyi olur. Polisler her an burada olabilir. Gördüğümde onları aradım."

"Teşekkürler, Carl." Darbeler gelmeye devam ediyor ve her gün *hayatta* kalmak zorunda olmaktan her zamankinden daha fazla yoruldum. Her şeyin kolay olduğu ve her gün her saniye tetikte olmam gerekmeyen bir zaman olacak mı?

"Üzgünüm, Magnolia. Keşke bu daha iyi bir karar olsaydı." "Senin hatan değil," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Telefon görüşmesi biter bitmez Moses ayağa kalkıyor ve beni sandalyemden kaldırıp kendisine doğru çekiyor. Beni o güçlü kollarıyla sarıyor ve ben titrerken bana sarılıyor.

"Her şey yoluna girecek anne. Ne olursa olsun birlikte üstesinden geleceğiz. Bu işte yalnız değilsin. Tek bir lanet olası parçası için bile."

Bu sözleri duymak içimde biriken korkuyu bir rahatlama seliyle yıkıyor. Midemdeki burkulma, kafamda yaratmaya devam ettiğim görüntü karşısında masaya kusacakmışım gibi hissetmememe yetecek kadar sakinleşiyor. İşte o zaman Musa'nın telefon konuşmasıyla bölünmeden önce sorduğu sorunun cevabı aklıma geliyor. Yüzünü görebilmek için birkaç santim geri çekiliyorum.

"*Bu*. Benim istediğim de bu Moby. Bir ortak istiyorum. Fırtınaları atlatırken yanımda duracak birini istiyorum. Çünkü benim

Hayat fırtınalarla dolu gibi görünüyor."

Alnıma bir öpücük kondurmak için çenesini indiriyor. "Sen de tam olarak buna sahipsın, anne. Ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz. Şimdi gidip şu işi halledelim. Polisler gelene kadar saatler geçebilir. Evinden istediğin bir şey kaldıysa, onu şimdi alıyoruz."

Onun açıklamasıyla vücudumdaki gerginlik azalıyor. Yalnız değilim. Tüm bunları tek başıma çözmek zorunda değilim. Gerekirse yapabilirim. Ama buna mecbur olmadığımı bilmek güzel.

"Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Hadi gidelim."

KIRK ÜÇ

MOSES

Magnolia'nın eski binasına gittiğimizde polisler çoktan oradaydı. Bunu iyiye işaret olarak görmüyorum. Cavender dün etrafı kokladığına göre, Magnolia'yla ilgili herhangi bir şey için tetikte olduğuna bahse girerim, çünkü cesedi onun üzerine yıkmaya çalışıyor.

Asansörden inip onun katına çıktığımızda, onu dairesinden çıkarken görüyorum.

Hemen bana ve Magnolia'ya kilitleniyor ve yüzündeki ifade adamın *kızgın* olduğu konusunda bana ipucu veriyor.

Magnolia onu görünce sertleşiyor ve ben de onu yanıma çekip sıkıyorum. O bir baş belası, ama en sert insanların bile arada bir birine yaslanmaya ihtiyacı vardır. Onun için o kişi olmaktan mutluyum. Eğer bir ortak istiyorsa, doğru adamı bulmuş demektir, çünkü giderek büyüyen bu boktan dağla tek başına yüzleşmesine asla izin vermem. Asla.

Ona ne olursa bana da olur. Bugünden itibaren son nefeslerimizi verene kadar böyle ol a c a k .

Yolumuza çıkan polis hiç vakit kaybetmiyor. "Bay Gaspard. Bayan Maison.

Maison."

"Dedektif Cavender." Adını söylerken başımı sallıyorum, ama o öylece duruyor ve neredeyse bir dakika boyunca ikimize de bakıyor. "Bize söyleyecek bir şeyin var mı, yoksa gidip kadınının dairesine ne olduğuna bakabilir miyiz?"

"Burası bir suç mahalli," diyor. "Teknisyenler yolda. Onlar işlerini bitirene kadar içeri giremezsiniz."

Kaba davranıyor ve Magnolia'nın eski evinin ihlal edilmesinden bahsettiğimiz düşünülürse bu beni sinirlendiriyor.

"O benim lanet olası dairem. Ona ne olduğunu görmek istiyorum," diyor Magnolia, polisle kavga etmeye hazır bir şekilde.

Dedektif içeri girmemize izin vermek yerine telefonunu çıkarıyor ve önümüze koymadan önce ekrana birkaç kez dokunuyor. "Evinize bunu kimin yapabileceğini biliyor musunuz?"

Magnolia'nın tüm vücudunu bir titreme sarıyor ve ben de resmi görünce içimde patlayan öfkeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Duvarda, kırmızı lekelerle yazılmış, şöyle yazıyor:

SIRADA SENİN İÇİN GELİYORUM

Aman Tanrım.

Magnolia'yı daha yakından tutuyorum, kolunu aşağı yukarı ovuyorum çünkü elimin altında tüylerim diken diken oluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor vücudunu sarsan bir başka titremeyeyle. "Carl sprej boyaya benzemediğini söylemişti." Bana bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Bana da sprej boyaya benzemiyor."

"Öyle değil, Bayan Maison. Bu kan."

"Hey, dostum." Cavender'a doğru bir adım atarken sesimi alçaltıyorum. "Böyle bir haber verirken kelimelerine biraz dikkat etmek ister misin? Çünkü amirine gidip boktan bir suçun kurbanına karşı nasıl bir pislik olduğunu söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum."

Polisin yüzünde bir şey yanıp sönüyor ve bu utanç gibi görünüyor. Geri adım atıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve ayaklarının üzerinde kayarak yere bakıyor. "Özür dilerim. Bunu daha iyi ifade edebilirdim."

Magnolia kolumun altında omuzlarını dikleştiriyor. "Teşekkür ederim. Özrünü kabul ediyorum. Çünkü benim ve yaşadığım hayat hakkında ne düşünürseniz düşünün, daha önce hiç kimse *duvarıma kanla bir şey yazmamıştı*." Gözleri Rolls'un jantları büyüklüğünde ve çiğ bir korkuyla dolu. Sesi titreyerek ekliyor: "Kim olduğunu bilmiyorum."

böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Gerçekten aklıma kimse gelmiyor."

Cavender boğazını temizler. "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin yok mu? Ya da neden birinin senin peşine düşmüş olabileceği hakkında?"

Magnolia başını sallar. "İlk kimi yakaladıklarını bilmiyorum, bu yüzden sıradaki olmanın ne anlama geldiğini de bilmiyorum."

Dedektif telefonunu ve ellerini cebine sokar ve ucuz ayakkabılarının topuklarına basarak geriye doğru sallanır. "Bunun sizin binanızda işlenen cinayetle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok, Dedektif. Bu daha çok sizin uzmanlık alanınız."

Polisle harika bir iş çıkardığını anlatmak için onu bir kez daha sıkıyorum.

"İşimi yapabilmem için," diyor Cavender, "senden bazı bilgilere ihtiyacım olacak. Olası düşmanların bir listesiyle başlıyorum. Eski meslektaşlar. Eski *yoldaşlar*. Size fiziksel, finansal ya da başka türlü zarar vermek isteyebilecek aklınıza gelebilecek herkes."

Magnolia alaycı bir şekilde güler. "Eminim o listeyi çok seversin, ama dürüst olmak gerekirse, o listede olup da böyle bir şey yapacak tek bir kişi bile tanımıyorum. Buna cesaret edemezler."

Mount, sanırım. Herkes Magnolia'nın Mount'ın koruması altında olduğunu biliyor. O haklı. Bunu bilen hiç kimse ona karşı harekete geçmeyi göze alamaz.

Polis onun ifadesine takıldı. "Ne demek cesaret edemezler? Misilleme yapacağını bildikleri için mi? Yoksa başka bir nedeni mi var?"

Magnolia ona bakar. "Bak Cavender. Bunun neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sana iyi bir ipucu verebilecek bir şeyim yok, ama bu konuda gerçekten çok düşüneceğim. Eğer böyle bir şey yapmaya meyilli olabilecek birini bulursam . . . Sana haber veririm."

İşte benim kızım. Kendi çapında bir patron.

"Onu duydunuz, Dedektif. O hiçbir şey bilmiyor. Eğer içeri girmemize izin vermezseniz, şu anda burada olmamız için hiçbir neden yok demektir. Teknisyenler geldiğinde bina yöneticisine haber verin.

Böylece temizlemeyi ayarlayabiliriz. Soruşturmanızla ilgili olabilecek bir şey bulursak sizinle temasa geçeceğiz."

Bizi bir birim olarak Cavender'dan uzağa doğru döndürüyorum ama bir sonraki sorusuyla beni durduruyor.

"Bayan Maison. Yardım edemedim ama evinizin neredeyse tamamen temizlendiğini fark ettim. Müdür yakında satacağınızı söyledi. Mahalledeki o ev sizin değilse nereye gidiyorsunuz?"

Magnolia başını dedektife bakacak kadar çevirdi. "Seni hiç ilgilendirmez, Dedektif. Bu *suçla* ilgili rapor edecek bir şeyiniz varsa, Carl'dan numaramı alabilir ya da Moses'ın avukatını arayabilirsiniz. Bunu *bana* kimin yaptığı konusunda *sizden* cevap bekliyor olacağım."

KIRK DÖRT

MAGNOLIA

Moses ve ben eski apartmanımdan çıkarken, onun verdiği güç için minnettarım. Beni ayakta tutmuyor ama bir arada tutmama yardım ediyor.

Bu sabahtan önce, her şeyi gördüğümü sanıyordum. Çünkü, lanet olsun, çok boktan şeyler yaşadım. Tecavüze uğradım. Vuruldum ve hayal edilebilecek en kötü şekilde ölüme terk edildim. Komaya bile girdim.

Ben bir savaşçıyım.

Ama duvarımda kanla yazılmış *"Sıradaki senin için geliyorum"* yazısını görmek? Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Kötülüğü gördüğümde tanırım, çünkü çok gördüm.

Şimdi de beni arıyor.

Moses'ın şehre döndüğünü öğrendiğim ilk gün Celeste'in bana verdiği kartı düşündüm. *Şeytan*.

Gerçek olmaması gerekiyordu. Sembolik olması gerekiyordu. Ama beni cehenneme sürüklemek için gelen birini bana bırakın.

Belki de masum olmadığım içindir. Pişman olduğum çok şey yaptım. *Kahretsin*, daha üç gün önce lanet asansörde bir adam öldürdüm. Elbette, nefsi müdafaaydı, ama Tanrı tüm bunları affedebilir mi? Öyle düşünmek isterdim ama onunla uzun zamandır pek konuşmuyoruz.

"İyi misin?" Asla dönmek istemediğim binadan çıkarken Moses soruyor. Burada benim için hiçbir şey kalmamıştı.

Uzun, derin bir nefes çekiyorum ve Cavender'ın yüzüme vurduğu resmi kafamdan atmaya çalışıyorum.

İlk içgüdüüm "Evet, *iyiyim*" demek. *Beni sarsmak için bundan çok daha fazlası gerekir.* Ama onun sempatik yeşil gözlerini buluyorum ve gerçeği itiraf ediyorum. "Şu anda ne olduğumu bilmiyorum ama bu çok boktan bir şey."

Moses kaldırımında durup yanağımı okşarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Bunu görmene gerek yoktu. Ve ne yaparsan yap, arabaya binmemizden daha uzun süre bunu düşünmene gerek *yok*, ama muhtemelen düşüneceksin."

Araba der demez garajda bıraktığım Lexus'u hatırlıyorum ve bu düşünceye tutunuyorum çünkü aklımdan geçen diğer her şeyden daha iyi.

"Garajda bir arabam var. Geri dönmek istemiyorum ama daireyi kapatmadan önce onu buradan çıkarmam gerekiyor."

Moses beni susturmak için bir parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Jules ve Trey'e söylerim alırlar. Buraya tekrar gelmene gerek yok. Ben hallederim."

Birinin arkamı bu kadar kollaması ve bir şeylerle başa çıkmama yardım etmesi garip ama Moses'a da söylediğim gibi, istediğim tam olarak *bu*.

Hayır, hayatımın bu noktasında *ihtiyacım* olan şey bu.

"Teşekkür ederim. O zaman asla geri dönmeyeceğim. Hadi buradan defolup gidelim."

KIRK BEŞ

Yakın bir yerde

Onları görüyorum. Öfke sistemimi dolduruyor. Dün gece rüyamda yaptığım gibi onu parçalara ayırmak istiyorum. O lanet *orospu* kardeşimi öldürdü. Onun her nefesi bana bir hakaret.

Eğer yalnız olsaydı, onu hemen şimdi alırdım. Hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlardım.

Ama o . . . o bir sorun.

Ortadan kaldırmam gereken bir sorun. Çok yakında.

Onlar cipe binerken ben de plakayı not edip onları takip etmeye hazırlanıyorum.

Umarım mesajımı almışsındır, puta. Çünkü sırada senin için geliyorum.

KIRK ALTI

MOSES

Kanım kaynıyor. Magnolia'nın duvarına o pisliği kim yazdıysa, sıranın ona geldiğini dūşünebilir ama onun yerine beni bulacak.

O hasta herifin ona yaklařmasına izin vermeyeceđim. Artık onun iřbirliđini sađladıđıma gōre, Umut Elması gibi korunacak çūnkū o paha biçilemez ve huzur içinde parlamayı hak ediyor.

Binadan uzaklaşırken Magnolia'nın elini tutuyorum ama dikkatim yolda ve dikiz aynamda. Bōyle bir tehdit sōz konusuysa, ayrıntılar önemlidir ve ben tek bir tanesini bile kaçırmayacağım.

Hasta ve sapık olsaydım -ki değilim- ve avımı onun evinde bulmayı beklerken boş bulsaydım, nereye gittiğini bilmek isterdim. Yani gelip hasarı tespit etmesini beklerdim ve onu eve kadar takip ederdim. Bōyle bir şey olmayacak.

"Uzun yoldan dōneceđiz anne. Sadece gūvende olmak için."

Magnolia cipin yolcu koltuğundan bana bakıyor.

"Sence bunu her kim yaptıysa bizi takip eder mi?"

"Bu gerçek bir olasılık ve ben işimi şansa bırakmayacağım.

Seninleyken olmaz. Bir daha asla."

Dudaklarından bir gūlūmseme hayaleti geçiyor. "Teřekkür ederim."

Telefonumda birkaç tuşa basıyorum ve Jules ilk çalışta cevap veriyor.

"Selam patron. Cevap alabildin mi?"

Keřke alsaydık. "Hayır, ama daha bir sūrū sorumuz var.

Trey seninle mi?"

"Evet."

"Beni hoparlöre ver."

Jules, "Şimdi ikimizi de yakaladın," diyor.

"Pekala, dinleyin. Trey, daha hızlı ve daha sert kazmanı istiyorum. Asansörde kan kaybından ölen o pislik her kimse, Ricardo, adı neydi? Birinin onun intikamını almak istiyor olma ihtimali çok yüksek. Ve bir şekilde, nasıl olduğunu bilmiyorum ama, birileri Mags'in sorumlu olduğunu anladı."

"Siktir," diye fısıldadı Trey ve Jules birlikte.

"Aynen öyle. Kim olduğunu bulup onu durdurabilmemiz için arkadaşlarınıza, ailenize, ortaklarınıza, bulabileceğiniz her şeye ihtiyacımız var. Ya da eğer yanılıyorsam ve bu olayla ilgisi yoksa, onu başka kimin ve neden hedef aldığını bulmamız gerekiyor."

Trey ses tonunda mutlak bir güvenle, "Ben ilgileniyorum," diyor.

"Güzel. Asansördeki adam silindiyse ailesinin de silinmiş olabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız." Ayrıntıya girmeme gerek yok; onlar işi biliyor. "Nereye bakacağını biliyorsun."

"Evet, her yönü kazacağım. Eğer orada biri varsa kim intikam almak isterse -hangi nedenle olursa olsun- onları bulacağım."

"Mükemmel. Jules-Mags'in apartmanda bir arabası var. Sana onun anahtarlarını vereceğiz ve sen de oraya gidip arabayı çekeceksin. Başka bir yere sakla. Takip edilmediğinden emin ol."

"Sence eve giren kişi seni takip mi ediyor?" Jules soruyor.

"İçeri öylece girmedim. Ayrıntıları sonra anlatırım," diyorum, Magnolia'nın önünde bu konuyu tekrar açmak istemiyorum.

Ama onun bundan daha güçlü olduğunu bilmeliydim.

"Duvarıma bir *dahaki sefere senin için geliyorum* yazdı. Kanla," diyor, sesi sabit. "Kesinlikle beni arıyor."

"Siktir," diye fısıldıyor Trey yine. "Bu çok boktan. Tamam, derinlere ineceğim. Bana ihtiyacın olursa seslen."

"İkinize de teşekkür ederim. Bir sorunumuz olmadığından emin olduğumda geri döneceğiz.

kuyruk."

"Ya yaparsan?" Jules sorar, endişesi açıktır. "Beni istiyorsun hazır mısın?"

Yanımda oturan Magnolia'ya bakıyorum. Bu pisliğin güneş batmadan ölmesini istiyorum ama bunu onu tehlikeye atacak bir şekilde yapmak istemiyorum.

Jules kendi başına halledebilir mi? Adamın kim olduğuna ve ne taşıdığına bağlı. İntikam çok iyi bir motivasyon kaynağı ve neyle ya da kiminle uğraştığımızı bilmeden Jules'u bir kavgaya göndermek istemiyorum. Eğer kaçınıbiliyorsan ailene böyle şeyler yapmazsın.

"Eğer bizi takip ediyorsa, marka, model ve plakasını alacağım. Peşinden gideriz ve beklemediği bir anda onu haklarız." Bu kadar çok bilinmeyen varken ve benim için önemli olan herkesin nefes almasını sağlamaya çalışırken yapabileceğim en iyi şey bu.

"Anladım patron. Bir sorun olursa ara. Ben hazırım."

"Yakında görüşürüz, sonra da her şeyi kilitleme ve stratejimizi bir araya getirme zamanı."

Telefonu kapatıyorum ve tekrar Magnolia'ya bakıyorum. "Bu iş ciddi, değil mi?" diye soruyor.

"Sen de işin içinde olduğun için kalp krizi kadar ciddi. Ama şimdilik, bu pisliğin ne kadar zeki olduğunu görmek için arabayla gezintiye çıkıyoruz."

İkinci Dünya Savaşı Müzesi'nin önünden geçerken, üç dört araba arkamızda kalan siyah bir Ford Fusion görüyorum. Birkaç dönemeçte beni takip etti ve şimdi ona kilitlenmiş durumdayım. Magnolia yanımda her sokağı ve ara caddeyi tararken bir seçim yapmam gerekiyor.

Ona söyleyeyim mi söylemeyeyim mi?

Bu sabah bana ne dediğini hatırlıyorum. *"Ben de bunu istiyorum, Moby. Bir ortak istiyorum."*

Ona da güvenmezsem nasıl bir ortağım ben? Olmak istediğim türden bir ortak değil.

Direksiyonu kavrayarak, "Eminim ki kendimize bir kuyruk."

Başını bana çeviriyor ve sonra tekrar yan tarafa bakıyor.

Ayna. "Hangi araba?"

"Siyah Ford Fusion. Üç araba geride."

Fark ettiğinde başını sallıyor. "Onu görüyorum. Nasıl emin olacağız?"

Cümlesindeki *biz*, duruma rağmen beni gülümsetiyor. "Bir sonraki kavşaktan U dönüşü yapacağım ve

Ona bir bakın ve bakalım tabağını diğer yöne giderken yakalayabilecek miyiz?"

Magnolia çantasına uzanır ve bir kalem çıkarır. "Ben hazırım. Bu piç batacak."

"İşte benim kızım. Pekâlâ. Dur bakalım. İşte başlıyoruz."

Şerit değiştirirken bile bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama Magnolia arabadayken ancak bu kadarını yapabiliyorum. Onu güvende tutmak bir numaralı öncelik ve bu da çok fazla risk almamak anlamına geliyor. Sadece birkaç tane.

Bir sonraki yeşil ışıkta arabayı döndürüp yumrukluyorum.

"Güneş gözlüğü. Şapka. Eğiliyor. Görünmek istemiyor," diyor Magnolia yanından geçerken.

"Aferin kızıma. Plaka için hazır ol." Kornaya basan bir arabanın önünü kesiyorum.

"JQ2009. Buldum," diyor sesinde bir zafer e d a s ı y l a , plakayı karalarken.

"İşte bu." Bir sonraki köşeden dönüyorum, sağa sıyrılıyorum ve sonra artık nerede olduğumuzu bile bilmeyene kadar tekrar tekrar dönüyorum.

Magnolia'nın bakışları dikiz aynasına yapışmış. "Bizi takip etmiyor. Onu fark ettiğimizi biliyor. Şerefsiz." Yüzünü bana döndü. "Plakayla birlikte Trey'i arayalım mı?"

Ağaçlarla çevrili sokaklardan ve kaldırımlardaki insanlardan geçerken gülümsemeden edemiyorum. Geri döndüğümde bizim için hayal ettiğim şey bu değildi, ama Magnolia ile boktan bir gün bile onsuz iyi bir günden daha iyidir. Yine de şu anda yanımda, yani her şey çok daha kötü olabilirdi. En azından benim gözetimimdeyken ona bir şey olmayacağını bilmemin zararı yok.

"Evet, anne. Hadi yapalım şunu. Ve belki, sadece belki, bugün şansımız yaver gider."

Cipin orta konsoluna uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Çoktan başardık gibi geliyor."

Kesinlikle katılıyorum.

KIRK YEDİ

MAGNOLIA

"Eve gitmeye hazır mısın?" Moses soruyor ve kalbim çok uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapıyor.

Eve. Moses'la birlikte.

Kahretsin, kulağa hoş geliyor.

Sonra orada giyecek hiçbir şeyim, makyajım ya da yüzümle ilgili hiçbir şeyim olmadığını hatırlıyorum.

"Evet, ama artık kuyruğu kaybettiğimize göre, eşyalarımı alabilir miyiz?"

Eğer seninle kalacaksam, onlara ihtiyacım olacak."

"Kahretsin. Evet, tabii. Tabii ya. Bunu düşünmeliydim." Moses gözlerinde sıcaklıkla bana bakıyor. "Ama yine de, sadece benim kıyafetlerimi giymen fikri gerçekten çok çekici."

"Sen tam bir erkeksin."

Aletin çevresine bakıyor ve başını sallıyor. "Kesinlikle öyleyim. İyi niyetliyim."

"İki erkekle aynı evi paylaşmıyor olsaydık belki işe yarayabilirdi. Ama kalabalığın önünde iç çamaşırlarıyla dolaştığım günler çoktan geride kaldı." Sözlerim üzerine yüzündeki gülümseme kayboluyor ve ben onu geri getirmek istiyorum. "Hey. Öyle bakma. Bu geçmişte kaldı. Bugün sahip olduklarımızı da elimizden almasına izin verme. Tamam mı?"

Moses Fransız Mahallesi'ne doğru bir dönüş yapıyor ve ben onun yarı sırtıttığını görüyorum. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun, kadın?"

Omzumu onun omzuna vuruyorum. "Bilge olduğumu söyleyebilir miyim bilmiyorum ama öğreniyorum. Bugünün her parçasını yaşamak istiyorsan düne tutunmaman gerektiğini anlıyorum. Ayrıca az önce sıramızı kaçırdın."

Gülümsemesi geri geldi ve katıla katıla gülüyor. "Senin sürmene izin vermeliydim. Bu şehri benden çok daha iyi biliyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum, sürüş becerilerimin onunla aynı seviyede olmadığından çok eminim, U dönüşünü çırpma şekli ve arabanın arka tarafını mükemmel bir şekilde sürükledikten sonra tekrar çizgiye getirme şekli göz önüne alındığında. "Senin orada yaptığını ben yapabilir miydim bilmiyorum. Böyle araba kullanmayı biliyorsan bir sürü hikayen olduğunu tahmin ediyorum."

Göz kırıyor ve beni altımdaki derinin içinde eritiyor. "Birkaç tane var. Üçümüz de -ben, Jules ve Trey- çok sayıda taktik sürüş dersi aldık. Kısmen ihtiyacımız olduğu için, ama çoğunlukla çok eğlenceli oldukları için. Yine de birden fazla kez kığımızı kurtardılar."

"O zaman yaptığına sevindim. Buradan dön, Earnhardt."

Birkaç dakika sonra, neşeli sarı evimin önünde duruyoruz.

Kapının koluna uzanırken ona "Uzun sürmez," diyorum.

"Yardım edeceğim. Ne de olsa biz bir takımız. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Moses bana kazanan bir gülümseme fırlatıyor ve o anda ona yeniden aşık olduğumu fark ediyorum. On beş yıl önce tanıdığım adama değil, bugün olduğu adama.

Her şeye rağmen bugünün şanslı bir gün olduğuna karar verdim. Şimdi, bunun devam etmesini umuyoruz.

KIRK SEKİZ

MOSES

Marigny'deki eve döndüğümüzde, Magnolia'nın ikiz bavullarını taşıırken bakışlarım Trey'e takılıyor. "Şansın yaver gitti mi? Şu anda iyi bir haber işimize yarayabilir."

Konuşurken dikkati bizden klavyesine kayıyor. "Plakayı buldum ama sürücü için verdiği tarife uymuyor, tabii eğer gizlice yetmiş dört yaşında siyah bir kadın değilse ve kılık değiştirmesi çok iyiyse."

"Kahretsin," diyor Magnolia arkamdan. "Yani arabayı o mu çaldı?"

Trey mutfak masasındaki koltuğundan başını sallıyor. "Büyük olasılıkla, ya da başka bir siyah Fusion'ın tabağını çaldı."

Jules mutfak adasına yaslanıyor. "Bir sonraki hamlemiz ne olacak? Çünkü bir şeyler yapmalıyız."

Bir yanım Jules'un tavsiyesine uyup adamın yolunu kesmesini istiyordu ama bu işi tek başına halletmesine izin veremezdim. Ayrıca Magnolia yanımdayken büyük olasılıkla kan dökülmesiyle sonuçlanacak bir yüzleşmeyi de göze alamazdım.

Çok sert biri olabilir ama daha fazla tehlikede olmasına gerek yok. Kendi tarafındaki yarayı dikmeye hazırlandığı görüntüler hâlâ beynimde çok yeni ve bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Trey'in komuta merkezine dönüştürdüğü, karalamalarla dolu defterler ve bir sürü boş kahve fincanıyla dolu masanın karşısında, "Ölü adamla ilgili başka bir şey bulabildin mi?" diye soruyorum.

"Henüz işe yarar bir şey yok. Hâlâ bakıyorum." Ensesini kaşıyor ve sonra parmakları yine uçuşmaya başlıyor.

Ona acele etmesini ya da daha dikkatli bakmasını söylememe gerek yok, çünkü Trey zaten elinden geleni yapıyor. Adam bilgisayarda bir canavar ve bu işi herkesten daha iyi yapacağına güveniyorum. Ayrıca *vazgeçmek* nedir bilmez, işte tam da bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz.

"Tamam, bunu araştırmaya devam ediyoruz ve her yerde yüksek alarmdayız. Kuyrukları kontrol etmeden araba sürmek yok. Anne, sen benimlesin. Tutkal gibi. İşimizi şansa bırakmayacağız."

Alt dudağını sıkıyor ve kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor, aklından geçenleri hissediyor. "Peki ya benim kızlarım? Ve Desiree'ninkiler? Onların peşinden gitme ihtimali var mı? Ev hâlâ bana ait. Genç ve aptal olduğum için en başından beri gerçek adıma kayıtlıydı." Magnolia'nın yorgun sesi endişe doludur. "Bu adam beni arıyorsa ve daireme kadar izimi sürdürüyse, onlar aracılığıyla beni bulmaya çalışır mı? Yani, Desiree'yle aramızdaki tapu senedi dosyalanmış durumda ama teknik olarak benim adım hâlâ evin üzerinde, yani bağlantım var."

"Kahretsin, evet. Kız haklı, dostum," diyor Trey başını sallayarak. "Bu adamın ne halt edeceğini bilmiyoruz."

"Seni önce evde değil de apartman dairesinde aradı, yani bu adamın seninle ilgili bazı istihbaratları olduğu açık."

"Tıpkı beni asansörde öldürmeye çalışan adam gibi," diyor Magnolia ve bu hatırlatma içimde bir delik açıyor.

Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Bir kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. "Evet. Vurulma girişimiyle aynı yere gitmek mantıklı."

"*Vurmaya teşebbüs mü?* Gerçekten birinin asansördeki adama beni öldürmesi için para verdiğini mi düşünüyorsun?" Magnolia sorar, korku sesinin yükselmesine neden olur.

"Bu güçlü bir olasılık. O zamandan beri çok fazla şey oldu. Bunların hiçbirisi tesadüfi değil, Ricardo da dahil." Saçlarına bir öpücük konduruyorum, bunlarla uğraşmak zorunda olmasından nefret ediyorum. "Kızları evden çıkaracağız. Eğer ev boşsa, orada zarar verebileceği kimse olmayacaktır. Gidebilecekleri bir yer var mı? Arkadaşları? Aileleri?"

Magnolia dudaklarını birbirine bastırıyor ama bir kez bile bocalamıyor, duruma ya da duygularına hâkimiyetini kaybetmiyor. *Çok güçlü.*

Bir dakika sonra, "Hepsi gidecek bir yer bulacak. Mesele sadece para kısmı. Bazıları şehri tamamen terk etmek zorunda kalacak ve güvenli ve korunaklı bir yerde çalışamazlarsa faturalarını ödeyemezler. Bunu hiçbirine yapmak istemiyorum - benim ya da Desiree'nin kızlarına." İnlıyor, sanki yukarıdan bir cevap arıyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. "Onları, güvenliklerini riske atabilecek seçimler yapmak zorunda kalabilecekleri bir konuma sokmaktan hoşlanmıyorum. Bu çok tehlikeli."

Karar vermek kolaydır. "Onları ben karşılayacağım. Ortalama bir haftada ne kazanırlarsa, onu karşılayacağım. Seyahat de dahil. Ne gerekiyorsa."

Magnolia'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne? Bu ne demek?

. . . sen . . . Yapamazsın, nasıl?" İlk kez onun kekeleyişini ve sözcüklere takıldığını duyuyorum.

Yüzünü bana çeviriyorum ve karamel gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Onun için burada olma konusunda ciddi olduğumu anlamasını istiyorum. Telafi etmem gereken kayıp zamanım var ve para sorun değil. Onun güvenliği ve mutluluğu paha biçilemez.

"Senin için önemliyse, benim için de önemlidir. Bu sadece para ve bizde de fazlasıyla var. Gidecek bir yerleri yoksa, Gulf Shores'ta hiç kullanmadığı birkaç evi olan bir arkadaşım var. Çok da kötü bir yol değil. Tatile çıkabilirler. Sahilde biraz vakit geçirirler."

Magnolia'nın alt dudağı titrer ve düşer. "Bunu hiç tanımadığın bir kadın için mi yapıyorsun?"

"Bunu *senin* için yapıyorum, Mags. Ve eğer onları önemsiyorsan, ben de ö n e m s i y o r u m ."

Trey ya da Jules'u düşünmeden elini boynuma doladı ve yüzümü kendine doğru çekti. Beni sertçe öptü. Sonunda beni bıraktığında, bakışları yüzümde yumuşak ve sıcak.

"Teşekkür ederim Moby. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Elimi kaldırıyorum ve parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum. "Neye ihtiyacın varsa, anne. Ben yanıdayım."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve tekrar açtığında gözleri parlıyor. "Desiree'yi arayıp şu işi halledeyim."

"Jules'a ayarlamaları yapmasını ve parayı bugün göndermesini söylerim."

Magnolia iç geçiriyor ve onun rahatladığını görmek hayat veriyor.

"Teşekkür ederim."

Desiree'nin kızları Federaller yüzünden zaten tetikteler."

"Federaller mi?" Trey, Jules ve ben hepimiz aynı anda aynı şeyi söylüyoruz.

Magnolia'nın kafası üçümüz arasında gidip geliyor, sonra tekrar bana dönüyor. "FBI'dan haberin yok muydu?"

"Hayır, ama şimdi dikkatimizi çektiniz."

Magnolia açıklarken kaşları birbirine çarpıyor. "Mount'un ofisine geldiğin gün, tam ben çıkarken, şömine dönerken seni gördüm."

"Bunu o planladı," diyorum sessizce başımı sallayarak. "Lanet olası sinsî piç."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye mırıldanıyor Jules ve ben de ona bir

Sakin başlama.

Onu endişelendiriyormuşum gibi bile yapmıyor ve omuz silkip sık kafalı gibi sırtıyor.

Magnolia devam ediyor. "Federallerin evi izlediğini söylemek için beni aradı, çünkü Desiree borcunu tamamen ödeyene kadar hâlâ eve bağlı olduğumu biliyor. Mount beni dikkatli olmam konusunda uyardı. Ben de Desiree'ye kızlarını otel moduna almasını söyledim. Federaller bebek bakıcılığı yaparken evde seks işi yapılmayacaktı."

"Neden o eve odaklandıklarını söyledi mi?" Ona sordum.

Başını salladı. "Bir müşteriyi izliyorlardı. Alberto Brandon. Yaşlı bir adam. Ellili yaşların ortasında. Sanırım karanlık işlerle falan uğraşıyordu. Bilmiyorum. Her neyse, Mount'tan duyduğuma göre, Federaller onu arıyormuş ama bulamamışlar. Çaresiz kalıp benim eski evimi de izlemeye karar vermiş olmalılar çünkü Desiree'nin kızlarından biri olan Naya ile düzenli bir ilişkisi varmış."

Trey'i gösteriyorum. "Bu adamı da listene ekle. Etrafı araştırın ve ne bulabileceğinize bakın, ama o ikinci önceliğiniz."

Trey not defterinde kalan tek boş alana adamın adını yazmaya başlamıştı bile. "Anladım."

Ellerimi Mags'in omuzlarına koyuyorum ve gergin kaslarını avuçlarımda çalıştırıyorum. "Pekâlâ anne. Kızları ara. Eşyalarını topla."

Taşıyoruz. Sonra parayı ve düzenlemeleri halledeceğiz. Her şey sırayla."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Hiçbir şey ve hiç kimse ona ulaşamaz. Ne olursa olsun, bundan sonra onun ortağı olduğumu bilecek. Şu anda her hareketimizde bu yemini ediyorum.

Kendi seçimlerim yüzünden onunla on beş yılımı kaybettim zaten. Ama o geçmişte kaldı ve şimdi sahip olduğumuz tek şey sonsuzluk.

Yine de, içimdeki ağır bir his bana hala ona atacak bir bombam olduğunu hatırlatıyor. Ama *lanet* olsun, şu anda yeterince derdi var. Yemin ederim, her şey yoluna girer girmez itiraf edeceğim.

Umarım çok geç değildir.

KIRK DOKUZ

MAGNOLIA

Kıyafetlerim Moses'inkilerin yanındaki dolapta, ayakkabılarım onun çok daha büyük olanlarının yanında sıralanıyor. Banyo tezgahının bir tarafı bile bana ait. Bu birlikte yaşama durumu çok evcimen hissettiriyor. Aynı zamanda benim için tamamen yeni bir şey.

Moses ve benim Katrina'dan sonra geçirdiğimiz iki hafta dışında, hiç bir erkekle yaşamadım. Rafe ile çıkarken bile. O kendi alanına sahipti, ben de kendi alanıma ve ikimiz de bundan hoşlanıyorduk. Ama Moses ile sadece doğru hissettiriyor.

Son sefer hariç, yanında hiç kıyafeti yoktu. Diğer kızların odalarındaki erkek kıyafetlerinden şort ve gömlek bulmak zorunda kalmıştık. Moses o zamanlar bile büyük bir piç olduğundan, çoğu tam olarak uymuyordu, ama idare etti. Hiçbir gücümüz yokken ve sadece hayat normale dönene kadar idare etmek için yapmamız gerekeni yaparken ikimiz de diğerini etkilemeye çalışmıyorduk.

Ancak, çevremizdeki mahallelerde hayatın yeniden başladığına dair işaretler ortaya çıkar çıkmaz, Moses'ın yoluna devam edeceğini biliyordum. Berbat koşullar altında tanışmıştık ve bunun sonsuza dek süreceği gibi bir yanılsamaya kapılmamıştım. Sadece bu kadar ani bitmesini beklemiyordum.

Hala dün gibi hatırlıyorum.

On beş yıl önce

Geri gelen her kişiyle birlikte Musa daha da gergin görünüyordu. Onu pencereye yaslanmış, büyük bir kamyon yoldaki durgun suyun içinden geçerken karşıdaki evi izlerken gördüm.

"Her şey yolunda mı?" Arkasından yaklaşıp avucumu gömleksiz sırtına sürterek sordum.

Döndü ve bana baktı, hızlı gülümsemesi bastırılmıştı. "İnsanlar geri geliyor. şehrin yeniden canlanmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Katrina'dan bu yana geçen on bir gün boyunca dünya tanınmaz hale gelmişti. Bir ada gibiydik, su evin  n sahanlığına kadar geliyor ve iki sokak boyunca her şeyi tamamen sular altında bırakıyordu. Kaç kez dua ettiğimi, bu evin yüksek bir yerde olduğu için Tanrı'ya ş krettiğimi unutmuştum. Bir metre daha sel suyu gelse içinde kalacaktık ama en azından sadece bodrum doluydu.

şu anda sel sigortam olduğu için şükretmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.  nceki sahibi Linnie öldüğünde yaptırmıştı ve ben de aynısını yaptırdım. Burası New Orleans'tı,  oğ nlukla deniz seviyesinin altında kalan bir şehir. Herkesin yaptırmadığını biliyordum ama bu konuda kendimi garantiye almak mantıklı geliyordu çünkü sahip olduğ m tek değeri şeyi riske atmak istemiyordum. Yani bodrum eninde sonunda iyi olacaktı.

Ama şu anda daha çok önümdeki adam için endişeleniyordum. Aptal değildim. Sonsuza kadar kalamayacağını biliyordum ama gittiğinde canımın ne kadar yanacağını düşünmekten nefret ediyordum.

Benim de onunla gitmemden bahsetmişti ama bu konuda pek konuşmamıştık çünkü ben gidemezdim. Hele ki elime kayda değeri bir şey geçmişken. Ev sahip olduğ m tek şeydi ve sokak köşesinde korumasız, bir pezevenğin merhametine kalmış olmanın anısı hala zihnimde çok tazeydi.

Bu köhne ev benim tek g vencemdi.

Moses hakkında ne hissedersen hissedeyim, onu sadece *on bir gündür* tanıyordum. Ama yine de, biriyle böyle bir deneyim yaşamak, normal şartlar altında kuracağınız bağın çok ötesine geçiyordu. Eve girdiğı andan itibaren

. . . başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şey yaşamıştık ve ben bunun gitmesine izin vermek istemiyordum. Ama şansımı deneyip ayrılmaktan daha da çok korkuyordum.

Bildiğim tek şey, birkaç ay içinde benden sıkılacağıydı. O zaman nerede olacaktım?

"İnsanların geri dönmesi iyi bir şey," diye cevap verdim. "Belki bu eninde sonunda elektriğe kavuşacağımız anlamına geliyor. Tanrım, sıcak suyu özledim."

Pencereden uzaklaştı, yeşil-altın gözleri sanki ezberliyormuş gibi yüzüme kilitlendi.

Hayat ne kadar hızlı normale dönerse, onu o kadar hızlı kaybedeceğimi biliyordum.

"Dışarıda olup bitenler için endişelenme. Burada çok şey oluyor," dedim onu camdan uzaklaştırırken. "Ayrıca, beni satrançta henüz yenemedin. Bu gece sana bir **ş a n s** daha vereceğim."

Moses güldü. "Seni yenmek için dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım olacak." Beni kollarının arasına almadan hemen önce yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ve hoşuna gideceğini düşündüğüm bir fikrim var. *Hem de çok.*"

"Eğer ağzını amıma dayayan ve boşaldığımda adını haykırmam gerekiyorsa, ben varım."

Günümüz

Adımı seslendiğini duyduğumda Musa'nın anısı kayboluyor.

Kafasını odaya sokuyor ve beni elim şifonyerin üzerinde, duvara bakarken yakalıyor. "Aç mısın?"

Odaklanmamış bakışlarımı yüzüne dikiyorum, rüya gibi anılardan sıyrılıyorum. "Evet. Yemek yiyebilirim."

"İyi anlaşma. Jules'u kızlarla ilgilenmesi için gönderdim ve Trey de aramalarına yardımcı olması için müzik dinleyebilmek için eşyalarını havuz evine taşıdı." Moses'ın gülümsemesi beni büyülüyor, başı yana düşüyor ve ekliyor, "Yani gecenin geri kalanında ev bize kalıyor."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diyorum heyecanlı ve hala nostaljik bir şekilde. "Ama su basması yok, elektriğimiz ve sıcak suyumuz var."

Moses odaya giriyor, kalın kollarını belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Sanki bu an ile yeniden yaşadığım anı arasında hiç zaman geçmemiş gibi. Onun sıcaklığına doğru kıvrılıyorum ve eşsiz baharatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Yürütmeyi başardık, değil mi?" diye soruyor.

"Evet, başardık. O günler hayatımın en kötü günleri olmalıydı, ama sen yanımda olduğun için en iyi günlerimden bazılarıydı."

Bana bakmak için geri çekilmeden önce vücudu bir an geriliyor. "Orada olduğum için mutluyum. Hem de çok memnunum."

Sanki hayatımda ona en çok ihtiyaç duyduğum anda ortaya çıkıyor.

Fırtınadan sonra orada olmasaydı bana ne olacağını ikimiz de biliyoruz, o yüzden bir şey söylememe gerek yok. Onun yerine dudaklarımı dudaklarına götürüp sıcak teninde gezdiriyorum.

Onu daha önce öptükten sonra, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu sefer Moses devralıyor, başımı yana yatırırken bir elini saçlarıma gömüyor. Ağzım açılıyor ve dili içeri giriyor ve aldığım tek tat Moses. *Yıllarca* kimseyi öpmeden yaşadıktan sonra, bu öpücüğün içinde yaşamak istiyorum. Dudaklarının dudaklarımdaki hissinde ve beni hiç bırakmayacakmış gibi sarılışında o kadar mükemmel bir şey var ki.

Buna bayılıyorum.

Daha önceki düşüncem geri geliyor. *Ona yeniden aşık oluyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum.*

Sonunda, Moses geri çekiliyor. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o yeşil-altın gözlerindeki alevler o kadar sıcak ki, beni su toplatabilir.

"Seni çok istiyorum anne. Kendime bekleyeceğimi söyledim. Kendime sana yemek yapacağımı söyledim. Sana birlikte kim olduğumuzu hatırlatacaktım. Sonra ... sonra seni buraya getirip yatıracak ve seni ne kadar özlediğimi gösterecektim."

"Beklemek istemiyorum. Sana ihtiyacım var. Tanrım, seni çok özledim Moby."

Tekrar uzanıp ağzını kendime doğru çekiyorum. Ondan her şeyi istiyorum, ne olacağını bilmesem bile.

yarın ya da ertesi gün olur. Bu gece kendime bunu veriyorum. Kendime bir erkeği bırakma izni veriyorum ve bu uzun zamandır yaptığım bir şey değil.

Ama Moses ile tüm engellerim ortadan kalkıyor. Öpücüğümde hissetmiş olmalı. Yıllardır bastırdığım özlemi ve çaresizliği hissetmeli. Elleri kıcımlı bulup kavırıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve hissettiğim her şeyle onu öpüyorum. Dudaklarının, dillerinin ve dişlerinin savaşını severek ağzını yutuyorum. Odanın içinde ilerlediğimizi hissediyorum ama beni nereye koyacağı ya da bırakıp bırakmayacağı konusunda endişelenmiyorum.

Moses'la değil.

Moses'la asla.

Ona en *başından* beri güveniyordum -ben, makul bir şüphenin ötesinde kanıtlanana kadar kimseye ya da hiçbir şeye güvenmeyen bir kadın olarak, yargıç ve jüri olarak oturuyordum. Ama Musa söz konusu olduğunda, ona güvenmek ikinci doğamdı. Sanırım bu, biri sizi kurtardıktan sonra kendisini sizin koruyucunuz olarak atadığında ve o nöbette olduğu sürece başınıza hiçbir şey gelemeyeceğinde oluyor.

Musa benim için bunu yaptı ve bu gece tek istediğim son on beş yıldır özlediğim her şey. Kaybettiğimiz zamanı geri getiremeyiz ama şu *anın* kıymetini bilmeyerek bu saniyeden başlayabiliriz.

Beni yatağa yatırdığında, vücudunun ağırlığının beni yatağa bastırmasını isteyerek onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum. Onun ağırlığını her zaman sevmişimdir. Çok güçlü ve yetenekli. Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalan ve kimseye güvenemeyen bir kadın olarak, ona bu yanımı verebilmek, var olduğunu bilmediğim özgürlüğü bulmak gibi bir şey.

O yuvarlanıp beni üstüne çekerken dudaklarımız ayrılmıyor. Üstüne uzandım ve her yerimde onun dokunuşunu hissediyorum. Bir eli sırtımda geziniyor, saçlarımdan geçiyor ve diğeri kalçalarımı sikinin sert çıkıntısına sabitliyor. Ona karşı kasılıyorum, vücudum beni gerçek bir kadın gibi hissettiren tek adam için yumuşamaya ve ıslanmaya başladı bile. Moses'ın yanında ben bir nesne, bir oyuncak ya da tek amacı bir erkeği boşaltmak olan bir alet değilim.

Onunlayken, *gerçek benliğim*. Ben önemliyim. Duygularım, düşüncelerim ve ruhum.

Seksten zevk alabilmem yıllarımı aldı, çünkü benim için seks bir ticari işlem olarak başlamıştı. Ama Moses'la seks hiçbir zaman olması gerekenden başka bir şey olmadı -kendi tarzında mükemmellik.

Ağzımın içinde inliyor ve sonunda geri çekiliyorum.

Bu muhteşem adama bakarak, "Sana ihtiyacım var. Muhtemelen bunu yavaş ve tatlı bir şekilde yapmak istiyorsun, ama ben sertleştim, Moby. Kahretsin, uzun zaman oldu ve seni o kadar çok istiyorum ki yavaş ve tatlı için zamanım yok. Bunun *şimdi olmasına* ihtiyacım var."

"O zaman bundan sonra sana yavaş ve tatlı bir şekilde vermeme izin vereceksin.

Çünkü senin tadını çıkarmak istiyorum, anne. Sen bunu hak ediyorsun."

"Sonra," diyorum, gömleğine uzanıp onu kaslı vücuduna doğru sürüklüyorum.

Ellerini yukarı kaldırıyor ve gömleği altından çekip başının üzerinden geçirmeme izin veriyor. Geriye kalan tek şey, Creole mirasını yansıtan pürüzsüz, altın rengi teni. Bu adamınki kadar güzel bir ten hiç görmemiştim. Avuçlarım göğsünün ve sert karın kaslarının üzerinde kayıyor.

"Tanrım, kendine bakan erkeklere bayılıyorum," diye fısıldıyorum.

"Pshhh," diyor gömleğimin eteğine uzanırken. "Ben bir hiçim. Öte yandan sen lanet olası bir sanat eserisin." Gömleği başımın üzerinden kaydırıyor ve gözleri gömleğin altındakileri takdir etmekten adeta parlıyor. "Bu memeler . . . Siktir, kadın. Mükemmeller."

Buna bir kahkaha attım. "Bunlar için cerrahıma teşekkür edebilirsin.

O bir sanatçı."

Moses başını sallar. "O burada değil, bu yüzden sana ne kadar mükemmel olduğunu söylememi dinlemek zorundasın." Elleri belimi destekliyor. "Senin de çok çalıştığını söyleyebilirim. Çok formdasın anne."

"Seni sikmek için uygun," diyorum, onu kızdırırken sert sikine karşı sallanıyorum. "Ve lanet olsun, buna ihtiyacım var."

Bizi tekrar çevirmeden önce birkaç saniye daha ona sürtünmeme izin veriyor. "O zaman ihtiyacın olanı alırsın."

Benim şortum bir saniyede gitti, onunki de öyle. İkimiz de çırılçıplak kaldığımız anda, sanki biri saf çöküşü serbest bırakmış gibi oluyor.

Birbirimizin üzerindeyiz ve tek amacımız *ziyafet* çekmek. Dudaklarım göğüs kaslarının üzerinde geziniyor, bir meme ucunu ağzıma alıyor ve dişlerimle sıyrıyorum. Beni yukarı kaldırıyor, böylece o da aynısını yapabiliyor, her seferinde birini ağzına alıyor. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık kayıyor ve sikini alt dudaklarımın arasına koymak için birini kalçasının üzerine atıyorum. Kaya gibi sert şaftına sürtünme bulduğum anda vücudum ateşleniyor.

"Oh, lanet olsun evet. Oh Tanrım."

"Sadece sikime sürtünerek mi boşalacaksın anne?

Çünkü bu çok ateşli."

Ona cevap veremeyecek kadar ileri gitmiştim bile. Orgazmım tam orada, benim onu almamı bekliyor.

Baskı çok fazla olana kadar daha sert öğütüyorum ve başımı geriye atıp bir çığlık atıyorum. "Evet, evet, evet."

"Siktir, anne. *Siktir*." Moses aramıza uzanıp sikini yeniden ayarlıyor ve ben yine çığlık atıyorum.

"Acele et. Çabuk ol. Şimdi."

Bir eliyle kalçamı kavrayarak, tek bir hamleyle içimi tamamen doldurarak eve çarpıyor. Pratik yapmamış olmama rağmen vücudum onu hoş karşılıyor ve iç kaslarım sertçe kenetleniyor.

"Lanet olsun, kadın. Lanet olsun." Moses geri çekilmeden önce bir nefes emiyor ve tekrar eve vuruyor. Vuruş üstüne vuruş yaparak baş edebileceğimden daha fazla zevk veriyor.

Boşalmaya başlıyorum ve yemin ederim hiç durmuyorum.

Her itişimde anlaşılmas sesler çıkarıyorum ve tek bildiğim, eğer beni öldürecek şey buysa, mutlu bir kadın olarak öleceğim.

Zamanın, uzayın, dünyanın ve diğer her şeyin izini kaybediyorum. Var olan tek şey Musa ve beni saran delice zevk dalgaları. Başım bir o yana bir bu yana savruluyor, ta ki ellerinden biri yanağımı kavrayıp ağzını yanağıma yerleştirene kadar.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Asla."

Amım o kadar sert kenetleniyor ki, kesinlikle onun sikini boğacak. Moses'ın ağzı benimkine çarpıyor, sonra da iliklerime kadar hissettiğim bir kükremeyle başını geriye atıyor.

Bedenim gevşiyor ve zevkin beni son bir kez daha altına çekmesine izin veriyorum.

O anılarımdakinden bile daha iyi ve burada ete kemiğe bürünmüş halde.

Mutluluk.

ELLİ

MOSES

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, patlayacakmış gibi çarpıyor. Ciğerlerim altın madalya için koşmuşum gibi yanıyor ve ciğerlerim nefes üstüne nefes alıyor.

Bu yatakta az önce ne oldu bilmiyorum ama seksin çok ötesinde bir şey, açıklayamıyorum bile. Hayatımın çoğunu uykuda geçirdikten sonra canlanmak gibi.

Enerji tenimde ve damarlarımda vızıldıyor. Kendimi yenilmez hissediyorum.

Yanımda, Magnolia gevşiyor ve ben onu göğsüme doğru çekiyorum, aramızda boşluk kalmasını istemiyorum. Nefes almak için çırpınırken kalbi benimkiyle neredeyse mükemmel bir ritim tutturuyor.

Avucumu göğsüne bastırıyorum. "Yavaş ve istikrarlı, anne. Yavaş ve sakin."

Gözlerini açmıyor ama nefes alış verişini çılgın hızından yavaşlatarak emrimi yerine getiriyor.

"Beni öldürdün," diye fısıldıyor, başını yana eğiyor. "İ . . . lanet olsun . . . ne oldu?"

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Sen oldun. Yüce İsa. Sen . . . Bilmiyorum bile." Tutarlı cümleler kurabilmem için daha fazla oksijene ihtiyacım var. "Neredeyse beni de öldürüyordu. Ama ölmek için ne güzel bir yol."

Homurdanıyor ve dudaklarım bu sesle seğiriyor. "Az önce homurdandın mı?"

Tekrar yapıyor ve birden ikimiz de kahkahalarla gülmeye başlıyoruz. İşte o zaman *mutlu* olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Tenimizdeki ter soğuyana ve Magnolia titreyene kadar uzun bir süre yorganın üstünde yatıyoruz.

"İşte, tuttum seni." Battaniyeyi altımızdan çekip vücudunun üzerine örtüyorum ve sıcaklığımı paylaşmak için benimkini onun etrafına sarıyorum.

"Daha önce yemekle ilgili bir şeyler söylemiştin ama ..." Ağzını kapatıp esnemek için duraklıyor. "Bundan sonra biraz kestirmem gerekecek. Sadece birkaç dakika. Birkaç dakika içinde hazır olacağım." Ve böylece tüm vücudu gevşiyor ve uykuya dalıyor.

Onu iki saat boyunca kucağımda tutuyorum, uyumama asla izin vermiyorum çünkü kollarımda geçirdiği her anın tadını çıkarmak istiyorum. Hayatım boyunca eksik olan parça o.

ELLİ BİR

MAGNOLIA

Mutfağa girdiğimizde dışarısı karanlıktı. Önümde bir kadeh şarapla bir bar taburesine oturuyorum, Moses'ın gömleğini ve benim şortumu giyiyorum, Creole yemeklerinin kutsal üçlüsü olan soğan, kereviz ve dolmalık biberleri doğramasını izliyorum.

"Yardım istemediğine emin misin? Çünkü bugünlerde oldukça iyi bir aşçıyım. Sonunda öğrendim."

Adanın öbür ucundan bana bakıyor, yüzünde şüpheli bir ifade var ama akıllı bir adam olduğu için tek kelime etmiyor. Yine de ne düşündüğünü tam olarak tahmin edebiliyorum.

"Bir kez. Şehir sular altındayken *bir keresinde kamp ocağında* pirinç yakmıştım ama o zamandan beri gerçekten öğrendim."

Moses'ın gülümsemesi bana onun da aynı şeyi hatırladığını söylüyor.

"Ve evet, kabul ediyorum, eğer beni beslemeseydin kasırgadan sonra muhtemelen açlıktan ölürdüm, ama gerçekten Şimdi daha iyiyim."

Moses bıçağı hâlâ elinde tutarken duraksıyor. "Yarın akşam yemeği yapmak istiyorsan, hiç durma. Bu gece kadını için yemek yapacağım. Beni neredeyse yatakta bitirdikten sonra bunu hak ettin."

Yine bir kahkaha attım, bu on beş yıldır yapmadığım bir şeydi. Görünüşe göre, bu sadece Musa'nın sebep olduğu bir şey.

"Pekâlâ. Yarın o zaman. Akşam yemeği benden. Ne yapıyorsun? Bamya mı?" Topladığı malzemelere bakılırsa bariz bir seçim sanırım.

"Karides Creole. Büyük annemin tarifi."

Büyükannesinden bahsettiği anda, bana yıllar önce ondan bahsettiğini hatırlıyorum. "Seni o mu büyüttü?"

Başını sallıyor, doğramaya devam ediyor. "Hayatımdaki en önemli kadındı, ruhu şad olsun."

"Nasıl biriydi?"

Şaraptan bir yudum alırken bana bakıyor. "Seni severdi. Senin ateşinden zevk alırdı. Kararlılığından. Her şeyin kendilerine verilmesini bekleyen insanlarla birlikte olmazdı. Belli ki bu yüzden annemi pek umursamıyormuş. Elimde bağımsız bir şey yok, bu yüzden büyükannemin onun hakkında haklı olduğunu varsaymak zorundayım."

Moses daha önce anne ve babasından hiç bahsetmemişti, bu yüzden bu ifşaat büyük bir his. Burnumu sokmayacağım ama karşımdaki adamı hayatımdaki herkesten daha fazla anlamak istiyorum.

"Sen de mi anneni tanı mıyordun?" Soruyu sessizce soruyorum ve yalnız olmadığını bilsin diye son kelimeyi ekliyorum.

Bıçağın ritmi yavaşlayarak duruyor. "Bunu da biliyor gibisin?"

Başımı sallıyorum. "Doğumumla ilgili komplikasyonlar. Ben başardım. O başaramadı."

Moses'ın tüm vücudu durduğu yerde yumuşamış gibi görünüyor. "Senin için bundan nefret ediyorum."

Omuzlarım bir yükselip bir alçalıyor. "Bunun suçluluğuyla -onu öldürdüğümü düşünerek- uzun süre mücadele ettim. Ama . . . Artık bunun benim hatam olmadığını biliyorum. Nasıl olabilirdi ki? Ben bir bebektim. Doğmayı ben istemedim."

"Evet... gerçek bu. Senin suçun olmadığına eminim." Doğramaya devam ediyor, bakışları kalan soğan parçasına odaklanmış. "Annem iyi bir insan değildi. Babamı tuzağa düşürmek için hamile kalmış, ya da büyükannem öyle söyledi. Beni taşıırken babam ölmüş. Benim doğduğumu görece kadar da yaşamamış."

Sesindeki acıyla yüreğim parçalanıyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

İri elleriyle sebzeleri topluyor ve bir tencereye atıyor. "Evet, en iyisi buymuş, çünkü ben doğduktan sonra beni büyükanneme bırakıp gitmiş. Babam öldüğünden beri beni yanında tutmanın bir anlamı yoktu ve onun istediği de buydu."

"Bazı insanların çocuk sahibi olmasına izin verilmemeli ama iyi ki seni doğurmuş ve sonunda büyükannene kavuşmuşsun çünkü ihtiyacın olan kişi oydu."

Bir an için yüz hatlarını süsleyen hüznün yerini bir gülümseme alıyor. "Ben de öyle anne. Aynı şekilde. Büyükannem de en azından mutluydu. Çoğu büyükanne ve büyükbaba başka bir bebeği büyütmekten heyecan duymazdı ama büyükannem bende babamı gördü ve onu deli gibi sevdi."

"O zaman şanslıymışsın."

Çenesi düşüyor. "Çok şanslıydım, en azından on beş yaşına kadar. O hastalandı. Kanser. Çok kötüydü. Çalışmayı bırakmak zorunda kaldığında okulu bıraktım, çünkü faturaları ödemek ve onu iyileştirmek için yeterli para yoktu. Ve onun bu konuda hiçbir şey yapmadan kaybolup gitmesine izin verecek değildim."

Sesindeki hüznü duyabiliyorum ama aynı zamanda bir gurur duygusu da var.

Doğru olanı yapmıştı.

"Sana sahip olduğu için de şanslıydı."

"Belki. Belki de değil. Diplomam olmadan girebileceğim işlerin ihtiyacımız olan parayı karşılamaya yetmeyeceğini hemen öğrendim."

Hikayenin nereye varacağını çok iyi biliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, sadece Moses'ın anlatmasını bekliyorum.

"İhtiyacımız olan parayı kazanabileceğimiz başka işlere bulaştım ve lanet olsun, onu çok kızdırdım. Bana geleceğimi feda etmenin buna değmeyeceğini söyledi ama onu kurtarmak için yapmayacağım şey yoktu."

Bir bacağımı altına katlıyorum. Bu konuşma ne kadar derin olursa olsun, şaşırtıcı bir şekilde kolay da. "Yaptığın seçimleri anladığımı tahmin ediyorum, keşke başka seçimler yapsaydım dese bile."

"Belki de. Ama başkalarının mallarını çalıp iyi bir kârla satma konusunda yetenekli olduğumu fark etmek, her zaman yapmamı umduğu Tanrı'nın işi değildi."

Kilerden ve buzdolabından diğer malzemeleri toplar ve onu sonsuza kadar mutfakta dolaşırken izleyebilirim. Mutfak

Yemekler zaten harika kokuyor ve onu yemek yaparken izlemek gördüğüm en seksi, en tatmin edici manzaralardan biri.

"Sen kontrolün dışındaki koşullarda kapana kısılmış bir çocuktun.

Yaptığın şey zorunluluktan kaynaklanıyordu."

"Biliyorum. Ama zorunluluk burada sona erdi. Çünkü o öldüğünde. çıldırdım. Dünyadan nefret ettim. Kendimden nefret ettim. Tanrı'dan nefret ettim. Bu kadar iyi bir kadını alıp hayatına nasıl bu kadar çabuk son verebilirdi?"

Sebzeleri karıştırıyor, suyu ve baharatları eklemekten önce ocağın altını biraz kısıyor ve devam ediyor.

"Ondan sonra ruhum umurumda bile olmadı. Boka battım, kral olmaya karar verdim ve Biloxi'deki en zorlu ekibin tepesine tırmandım. Sınırlarım yoktu. Yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Her hareketimi öfke belirliyordu. Herkesin benim gibi canının yanmasını istiyordum. Hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değildi."

Moses yutkunurken boğazı çalışıyor ve ben sessiz kalıyorum. *Bunu söylemesi gerekiyor.* Sonunda kafasını kaldırıp tekrar göz teması kuruyor. Bu sefer yeşil gözleri parlıyor.

"Boktan şeyler yaptım, Mags. Gerçekten berbat. Ve sonra . . .

Seninle tanıştım. İşte o zaman işler değişti." Parmaklarını şıklattı.

"Göz açıp kapayıncaya kadar, yaptığım şeyi yapmaya devam edemeyeceğimi anladım. Eğer o çeteyi yönetmeye devam etseydim, otuz yaşıma kadar ölmüş olurdu - eğer o kadar yaşayabilirsem. Bu yüzden Katrina'dan sonra Biloxi'ye geri dönemedim. Bu benim sonum olurdu. Senden sonra benim için her şey değişti."

Bu kez boğazıma bir yumru oturdu, çünkü benimle tanışmasının onun hayatında bir dönüm noktası olduğunu bilmiyordum. Değişenin sadece ben olduğumu sanıyordum. "Yaşamak mı istiyordun? Bu yüzden mi geri dönmek istemedin?"

Başını yavaşça salladı ve bakımsız Abita şişesinden bir yudum bira aldı. "Geri dönmek istemediğimden değil, dönemediğimden. Bazen bir şeyin sizi er ya da geç öldüreceğini iliklerinize kadar hissedersiniz."

"Bunu anlıyorum." Ağzımın kenarını ısııyorum, düşündüğüm şeyi söyleyip söylememeyi tartışıyorum.

Moses fark etti. "Ne?"

En kötü ne olabilir ki? Düşünüyorum, sonra açıyorum

Onu

. "Anlıyorum, hepsi bu. Eğer o ev bana miras kalmasaydı, eminim ki

sokaklara geri dönecektim. Sonunda, birinin ara sokakta bulduğu ölü bir fahişe olacaktım. O ev beni kurtardı."

Moses benimle göz göze geldi. "Bu yüzden benimle gelmen için sana yalvarmadım. Bana bir şans vermeni ve bildiğin her şeyden vazgeçmeni bekleyemezdim. O zaman olmazdı. Yolumun beni nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim yokken olmazdı. Senin, benim ya da ikimizin birden ölme ihtimali varken olmaz."

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık ve o nefis kokan tavaasına eklemek için bir domates konservesi açtı.

"Seninle gelmem için beni zorlamadığına sevindim. Seninle kalmayı çok istememe rağmen, olduğum yerde kalmam gerektiğini biliyordum." Soğutulmuş beyaz şarap bardağında bir damla buğu yuvarlanıyor. "Sen gittikten sonra bir daha sıradan bir müşteriyle yatmadığımı biliyor musun?"

Donup kalıyor ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapamazdım. Bu yüzden başka biri oldum - herkesin isteyeceği ve neredeyse hiç kimsenin sahip olamayacağı efsanevi bir madam. Seninle tanışmamış olsaydım bunu yapabilir miydim bilmiyorum. Olduğum gibi devam edebilirdim. Ama yapamadım. Kendimi ayrıcalıklı ve pahalı hale getirdim ve o günden sonra bedavaya becermeyeceğim hiç kimseyi para için becermedim."

Çoğu erkek, eski bir seks işçisi olan kadını böyle bir şey söylediğinde gülümsemez ama Moses'ın yüzü bir Mardi Gras şamandırısı gibi aydınlanır.

"Sonunda değerini anlamana sevindim anne. O zamanlar bunu görebiliyordum ama senin anladığını düşünmemiştim."

Şaraptan bir yudum daha alıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Şaraptan olmalı çünkü benim yüzüm kızarmaz. Öyle değil mi?

Bardağıma bakarak, "Her şey olması gerektiği gibi oldu, sanırım. Ben bir aziz değildim, o yüzden böyle düşünmeyin. Ama

. . . Beni canlı canlı yemeden o hayattan istediğimi almanın bir yolunu buldum. Şu ana kadar. Son birkaç gün için

... ayak parmaklarımı kıvırmaktan hoşlanan bu ukala orospu çocuğuyla geçirmek dışında ideal."

Sırıışı genişliyor ve yüksek sesle güldüğünde dişleri görünüyor. "Sen en iyisini hak ettin." Bir süre sustuktan sonra ekliyor: "Tek üzüntüm, bunca zaman yanında olamadığım için. İhtiyacın olan her şeyi sana vermek için."

Başımı sallıyorum. "Bana vermeni istemedim. Kendim kazanmalıydım. Ve kazandım da. Kendi seçimlerimi yaptım. Hayatım üzerinde kontrol sahibi oldum. Tüm ağır işleri sen yapsaydın asla sahip olamayacağım gücü kendimde buldum."

Kuru pirinci kaynar suya dökerken kaşları kalkıyor. "Biz bir çiftiz, değil mi? Eski bir gangster-hırsız ve bir madam, her ikimiz de bize karşı yığılmış olasılıklara rağmen yaşamaya değer bir hayat kurduk."

Şarap kadehimi kaldırıp onu selamlıyorum. "Buna içerim."

ELLİ İKİ

MOSES

Dışarıda, verandada yemeğimizi bitirmek üzereydik ki gökyüzü yarıldı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Magnolia ve ben tabaklarımızı kapıp içeri koştuk, sürgüden geçerken ikimiz de sırlısıklam olmuştuk.

"Bu da nereden çıktı?" Magnolia ıslak saçlarını sallayarak soruyor, ama tek görebildiğim beyaz tişörtünün esmer tenine yapışmış olduğu.

"Bilmiyorum. New Orleans hava durumu konusunda uzman olan sensin, ben değil. İşte," diyorum tabağını alırken. "Seni masaya oturtmama izin ver. Yemeklerimden bir ısırık bile kaçırmamı istemem. Çünkü çiğnerken inlemeni seviyorum."

Gülüyor. "Sanırım bu şarabı kurtarmak için geri döneceğim anlamına geliyor."

"Hayır, gitmiyorsun. Çünkü her ne kadar seni ıslak tişört yarışmasındaki gibi görmek istesem de, gidip kurulanman gerekiyor. Ve eğer seni takip edersem, seni tekrar becereceğim."

Gülümsemesi baştan çıkarmaya dönüşüyor ve üç adım sonra dışarıda, yağmurun altında, tişörtü tamamen şeffaf bir halde buluyor kendini.

"Bunu mu demek istiyorsun? Hoşuna gitmedi mi?" Gök gürlerken dışarıdan sesleniyor.

"Kıçını buraya getir, kadın. Bana ateş püskürmediğin sürece ilk akşam yemeği randevumuzda yıldırım çarpmasına uğrayamazsın."

"Gel de al beni o zaman!" Magnolia gökyüzünden yağmur yağarken kollarını iki yana açarak bir daire çiziyor. Saçları yüzüne yapışıyor ve

ve keşke o anı yakalayıp sonsuza dek saklayabilseydim.

Özgür görünüyor. Ve çok mutlu.

Gelip onu alacak mısın? Tabii ki geleceğim. Her zaman.

Tabakları tezgâha bırakıp dışarı koşuyorum, kolumu beline dolayıp onu kollarıma alıyorum. "Sen delisin, anne."

Yanaklarından sular süzülürken sırıtıyor. "Senin için çıldırıyorum, Moby Dick."

"Hislerimiz karşılıklı." Ağzını tutup onu öpüyorum, yağmur ikimizi de ıslatırken, sanki dünyada tek bir umurumuzda bile değilmiş gibi ayakta duruyoruz.

En azından bir sonraki gök gürültüsü çatırdayana ve bana kızarmamızın artık seks yapamayacağımız anlamına geldiğini hatırlatana kadar.

Onu içeri taşıyorum, üzerimizden yere akan suyu umursamıyorum. Yatak odamızın bitişiğindeki banyoya ulaşana ve duşu başlatmak için musluğu çevirene kadar durmuyorum.

Onu ayağa kaldırıyorum, ellerimi ıslak tişörtünün üzerinde gezdiriyorum, cömert göğüslerini avuçluyorum ve ağzıma götürüyorum. Meme uçlarını kumaşın üzerinden emiyor, dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Magnolia'nın elleri başımı kavıyor, ağzımı ona doğru daha sıkı çekiyor.

Kulağımdaki iniltisi beni en çok tahrik eden şey.

Duşun buharından gelen ısı tenime çarpıyor ve sonunda geri çekiliyorum. "Soyun anne. Benim için ıslak ve *çıplak* olmanı istiyorum."

Magnolia'nın dudakları geri adım atar atmaz yukarı kıvrılıyor ve emirlerimi harfiyen yerine getiriyor. Şortunu bacaklarından aşağı itiyor ve ardından gömleğinin eteklerine uzanıyor. Yavaş yavaş yukarı çekerek tüm o pürüzsüz, *pürüzsüz* tenini ortaya çıkarıyor. Tişört göğüslerine takılıyor ve meme uçları serbest kaldığında sikim kaya gibi sertleşiyor.

İnlemem banyoda iki kat daha yüksek sesle duyuluyor ve tişört bir tokatla yere düştüğünde bir ziyafetle karşı karşıya kalan bir adamım. Ona doğru ilerliyorum ve o da duşa geri dönüyor, kalçalarını sallayarak beni baştan çıkarıyor.

Bir erkeğin **b ö y l e** bir cazibeyle karşılaştığında yapacağı tek bir şey vardır.

Yiyin.

ELLİ ÜÇ

MAGNOLIA

Moses beni duşa kadar takip ediyor ve ağzımı almak ya da tekrar göğüslerime saldırmak yerine dizlerinin üzerine çökerek beni şok ediyor. O koca ellerini kalçalarımın dolayıp doğrudan amıma yönelirken sprey sırtına ve kafasına sıçırıyor.

Oh, evet. Klitorisimi ağzına alıp dillerken tek düşüncem bu, daha yaklaştığımı bile fark etmeden beni neredeyse orgazma gönderiyor.

Kimi kandırıyorum ben? Beni sikip attığından beri tahrik oluyorum. İkinci raunt? *Getir bakalım.*

Moses hayal kırıklığına uğratmıyor ve konu bu olduğunda asla uğratmadı.

Bir parmağını içimde kaydırıyor, içeri ve dışarı pompalıyor, G noktama vurmak için öne doğru kıvrıyor. Bu, klitorisimdeki emişle birleştiğinde, dizlerim zayıflarken dik durmak için omuzlarını kavramamı sağlıyor.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun? Tanrım, Moby."

Moses yukarı bakıyor, dudakları sularıyla parlıyor ve gülümsüyor. "Daha yeni başlıyoruz, anne. En iyisi dayan."

Ve dayanıyorum. Çünkü Moses ayağa kalkmadan önce beni tekrar boşaltıyor ve ben de destek için ona yapışıyorum. Ciğerlerim sanki az önce kendimi cezalandırıcı bir antrenmana sokmuşum gibi kabarıyor.

"Yüce Tanrım. Hükümet seni dilini ölümcül bir silah olarak kaydettirmeye zorlamalı, çünkü neredeyse beni tekrar öldürüyordun."

Sırtışı daha fazla büyüyemezdi, ama siki aramızda sanki övgüyle bir santim daha büyümeye kararlıymış gibi zıplıyor - ve

zaten bir canavar. Onu kucaklamak ve iyiliğine karşılık vermek için uzanıyorum ama başını sallıyor.

"Daha sonra. Şu anda seni beceriyorum. Ve şimdiden özür dilerim. Yavaş ve tatlı üçüncü raunt olmak zorunda."

Gülmeden duramıyorum ve Moses'la seks yapmanın çok uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey olduğunu fark ediyorum. Belki de hiç.

"Bana istediğin gibi ver, Moby. Ben hazırım."

Sırtımı bir kez daha duvara yaslamam için bizi döndürürken beni kaldırıyor. "Bacaklarını belime dola."

Uyduğumda, ağızma bir öpücük konduruyor ve dudaklarında kendimi tadıyorum. Bacaklarımın arasından ıslaklık fışkırıyor, sikini ıslatıyor.

"Sikimi o daracık, küçük amına sok, kadın. Sikmek istiyorum."

Gırtlaktan gelen bu komut beni tahmin ettiğimden daha fazla tahrik ediyor. Emir almaktan hoşlanmam ama Musa'nın emirleri beni daha da azdırıyor ve ihtiyacımı artırıyor.

Aletini kavriyorum, sert bir vuruş yapıyorum çünkü karşı koyamıyorum. Sert bir nefes veriyor.

"Benimle dalga geçme, anne. O amcığa ihtiyacım var. Hem de çok. Ben sınırdan bir adamım."

Şaftını giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "O zaman ihtiyacın olanı alsan iyi olur."

Eve çarpmak yerine, beni santim santim indiriyor, vücudumla kendini beceriyor ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en seksi şey olabilir. Beni yukarı kaldırıp aşağı indirirken omuzlarındaki ağır kaslar bükülüyor ve esniyor. Tekrar tekrar, daha fazla izleyemeyene kadar, çünkü zevk beni boğmakla tehdit ederken başım bir o yana bir bu yana savruluyor.

İkimiz de boşalırken banyo çığlıklarımızla yankılanıyor ve kafamda kalan tek düşünce *Moses benim ve gitmesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla.*

ELLİ DÖRT

MAGNOLIA

Ertesi sabah cep telefonum çaldığında, en güzel rüyayı görüyorum ve uyanmak istemiyorum. Ama uyanıyorum çünkü o aptal şey çok gürültülü çalıyor.

"Neden zilimi açtım ki?" Komodine uzanarak mırıldandım. Tam o anda rüya görmediğimi fark ediyorum. Moses beni bir kudzu sarmaşığı gibi sarmış ve ben uyurken içine kıvrıldığım sıcaklık tamamen ondan geliyor.

"Neler oluyor?" diye mırıldanıyor uykudan pürüzlenmiş bir sesle.

"Özür dilerim. Telefonumun açık olduğunu bilmiyordum. Kapatayım." Kim olursa olsun aramayı reddetmek niyetiyle komodinden telefonu alıyorum ama ekranda Norma'nın adını görüyorum. Önemli olmadıkça genelde aramaz. "Kahretsin. Buna baksam iyi olacak."

"Tamam anne. Sen yap." Esniyor ve bir kolunu başının üzerine atarak sırt üstü yuvarlanıyor.

Yorganın altından çıkıp ekrana dokunuyorum. "Hey, Norma. N'aber?"

"Umarım seni uyandırmamışımdır. Aramak için beklemeye çalışıyordum ama ..." "Ama ne? Ne oldu? Bernie iyi mi?"

Sesimdeki endişeyle Moses gözlerini açtı ve doğrulup oturdu.

"Bilmiyorum. Elini attığında bir şeyleri devirip duruyor, sanki sandığı yerde değıllermiş gibi ve bu beni korkutuyor. Bu sabah üçüncü kadehi içti ve iyi olduğuna yemin ediyor ve doktora gitmeyi reddediyor."

"Sence ne olabilir?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla Bernadette'in canı sıkılmış ve eğlence olsun diye Norma'yı gaza getirmiş olabilir.

"Bilmiyorum. Felç belirtileri var mı diye bakıyorum, çünkü aklıma gelen tek şey bu."

Felç dediğinde içimde ağır bir düğüm oluşuyor. "Kahretsin. Tamam. Hemen geliyorum. Onu hastaneye birlikte gitmeye zorlayabiliriz."

İç geçirdi. "Teşekkür ederim, Mags. Onun nasıl olduğunu bilirsin. O söylemeden ambulans çağırırsam beni öldürür."

"Merak etme Norma. Onun yerine beni öldürebilir."

Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde, Moses çoktan yataktan kalkmış ve kıyafetlerine uzanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor bir çift şort giyerken.

Bu adam daha mükemmel olabilir miydi?

Bana bir soru sorduğunu ve o zaten yarı giyinikken benim burada çıplak durduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor.

"Büyük teyzemin evi. Norma'ydı. Eskiden Bernie'nin hizmetçisiydi. Şimdi ona yaşlı yarasaya bakması için para veriyorum, çünkü onun savaş baltası gibi tavırlarıyla başa çıkabilecek birkaç kişiden biri."

Gri tişörtünü başının üzerinden atıp göğsüne ve karnına doğru çekiştiriyor. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Norma felç geçiriyor olabileceğini düşünüyor. Öyle olsa bile Bernie bunu asla kabul etmez."

Çekmeceye gidip bir sütyen ve iç çamaşırı çıkarıyorum, sonra da dolaptan basit bir elbise alıyorum. İkimiz de tamamen giyiniktik ve on dakika içinde çıkmaya hazırдық.

"On altı yaşındayken seni evden kovan büyük teyzen bu mu?" diye soruyor Rolls'a kayarken.

"Evet. Bu Bernie, tamam. O, büyük annenin aksine, başkasının çocuğunu büyütmekten heyecan duymuyordu. Annem bir fahişeydi ve Bernie bana sonumun onun gibi olacağını söylemişti. Sanırım onu haklı çıkardım. Bunu yaşamama asla izin vermedi."

"Hey," diyor Moses, elimi orta konsolun üzerinden tutarak. "Kendin hakkında böyle üzücü bir şey söylediğini son kez duyuyorum. Anladın mı beni?"

Midemde bir kıpırtı var ve geri döndüğü için çok minnettarım.

"Seni anlıyorum. Ama kendini hazırlasan iyi olur. Bernie ... şey, neşeli bir kadın değildir ve uzaktan dost canlısı olmakla suçlandığını hiç sanmıyorum. Ancak ben onu kızdırmaktan büyük zevk alıyorum. Yani ... evet. Bununla ne yapacaksan yap."

Gölümsüyor ve elimi sıkıyor. "Bir şey olmaz. Küçük yaşlı bir kadınla başa çıkabilirim."

Daha iyi bildiğim için gülüyorum. "Bil diye söylüyorum. Senden nefret edecek."

Arabayı dolduran kahkahalar sağırılık sınırında. Moses bana sırtıyor. "Meydan okuma kabul edildi."

ELLİ BEŞ

MOSES

Magnolia'nın büyük teyzesinin yaşadığı siyah panjurlu, bakımlı beyaz sıra ev iyi bir mahallede. Trey'in becerileri sayesinde, Magnolia'nın evin ve büyük teyzesinin Sosyal Güvenlik çeki tarafından karşılanmayan tüm bakım masraflarını karşıladığını biliyorum.

Bu Magnolia hakkında bir şeyler söylüyor, büyük teyzesi ona bakmazken bile yaşlı kadına bakıyor.

Magnolia'yı daha çocukken evden attığı için kadından hoşlanmamaya zaten yatkınım ama bunu kendime saklayacağım ve onu etkilemek için elimden geleni yapacağım. Sadece Magnolia'nın bundan keyif alacağından emin olduğum için değil, aynı zamanda büyük annem insanları nezaketle öldürmenin büyük bir hayranıydı. İnsanları öldürmekte daha iyi olsam da, kadınım için fazladan yol kat etmeye hazırım.

Arabayı park ediyorum, o da arabadan iniyor ve kaldırımla aramızdaki küçük bahçeyi kapatan çitin ferforje kapısını açıyor. El ele yürüyoruz ve beni merdivenlerden ön kapıya götürmeden önce onu sıkıyorum.

Doğrudan içeri girmek yerine kapıyı çalarken beni "Kendini hazırla" diye uyarıyor. Bu bana çok şey anlatıyor. Burada kendini evinde hissetmiyor ama yine de geri gelmeye devam ediyor.

Evet, tüm bu durum Magnolia'nın karakteri hakkında çok şey söylüyor, farkında olmasa bile.

Yüzünde endişeli bir ifade olan yaşlı, siyah bir kadın kapıyı açıyor. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım hastaneye gitmesi gerekiyor. Az önce ona söyledim ve beni kovdu." Kadının gözleri beni incelerken genişliyor.

Magnolia gözlerini deviriyor. "Bernie seni kovamaz çünkü sana ödeme yapmıyor. Ben ödüyorum. Kovulmadın."

Norma olduğunu tahmin ettiğim kadın başını sallıyor. "Ben de ona öyle söyledim ama dinlemedi." Bakışları tekrar bana kaydı. "*Bütün* bunlar da kim?"

Magnolia kısa bir kahkaha atıyor. "Bütün bunlar," elini gövdem üzerinde gezdiriyor, "Moses. O benim arkadaşım. Çok iyi bir arkadaşım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Moses. Umarım onu buraya getirerek ne halt ettiğini biliyordur Mags. Çünkü bugün gözyaşı döküyor."

İçeriden bir ses, "Ne dediğiniz umurumda değil! Hastaneye gitmeyeceğim. Beni zorlayamazsınız."

Magnolia, "En iyisi içeri girip onunla konuşayım," der.

Norma yoldan çekiliyor ve Magnolia içeri girmeden önce elimi bırakıyor.

Norma'nın önünde duruyorum. "Ben de memnun oldum hanımefendi. Yardımcı olamayacağım sürece yolunuza çıkmayacağım."

Başımdan başlayıp ayak parmaklarıma kadar uzanan geniş bir bakışla beni süzüyor. "En kötü ihtimalle Bernie'yi alıp arabaya koyabilirsin. Benim yaşlı kemiklerim artık bunu yapamaz. Minibüse binmek zorundayız ve bugün yaptığı gibi, sırf inat olsun diye tekerlekli sandalyesini platformdan aşağı yuvarlayıp kendini öldürebilir."

"Dediğim gibi, elimden gelen yardımı yaparım. Emrinizdeyim hanımefendi."

"Onu neden aradın ki?" Magnolia'nın büyük halası Bernadette yan odadan bağırır. "Ona hiçbir şey söylememeni söylemiştim!"

Norma'ya gülümsüyorum. "En iyisi peşinden gidip Bernie'ye bağırarak başka birini vereyim."

"Tanrı seni korusun, evlat. Keşke bu kadar kolay olsaydı."

ELLİ ALTI

MAGNOLIA

Odaya girdiğimde Bernadette çılgına dönmüştü ama umurumda değildi.

Hiç istifimi bozmadan hemen konuya giriyorum. "Senin derdin ne, yaşlı kadın? Eğer bir sorunun varsa, hastaneye gitmelisin."

"Tek yaptığım birkaç bardağı devirmektir. İnsan olduğum ve arada bir sakarlık yaptığım için beni dava edin. Norma ne düşünürse düşünsün, felç falan geçirmiyorum. Bak, hâlâ gayet iyi konuşabiliyorum."

Bu konuda haklı. Konuşması hiç bozulmamış, yüzü de sarkık falan değil. Yine de endişelenmek için bir neden olmasa Norma paniğe kapılmazdı.

Sonra Bernadette'in tüm yüzü değişir ve gözleri kocaman olur. "*Sen de kimsin?*"

Moses'ın oturma odasına girdiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

"Moses Gaspard, hanımefendi."

Bernadette'in çenesi düşüyor ve tıpkı bana yaptığı gibi Moses'a da ateş püskürmesini bekliyorum ama tavırlarında bir değişim oluyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor ve sanki daha önce hiç erkek görmemiş gibi ona bakıyor.

Onu suçlayamam. Bakılması gereken bir adam.

"Büyük birisin, değil mi?"

Ne gördüğünü anlamak için arkamı dönüyorum. Moses oturma odasının kapısını tamamen dolduruyor ve Norma'nın arkasını vücuduyla tamamen kapatıyor.

Boğazını temizliyor, sanırım bir kahkahayı bastırmak için. "Sanırım yeterince büyük. Duyduğuma göre ilginç bir sabah geçiriyormuşsun."

"Hmph. Burada heyecan verici bir şey yok." Cılız elini at sineği kovalar gibi havada sallıyor. "Her zamanki gibi çok abartıyorlar. Ben iyiyim. Her zaman iyiydim. Uykumda nalları dikeceğim geceye kadar da iyi olacağım. Tanrı ve benim bir anlaşmamız var ve ben bu şekilde gidiyorum."

Moses ondan korkmuyor ve ben de bunu yiyorum.

"Üst kattaki adamla yaptığınız pazarlığa karışmak bana düşmez," diyor, "ama kontrol edilmeye değer olduğunu düşünmüyor musunuz? Bilirsin, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirebileceğinden emin olmak için?"

Saçlarını okşuyor, kibri hâlâ her zamanki gibi güçlü. "Kim olduğunu söylemiştin?"

"Moses. Ben Magnolia'nın adamıyım."

Bernadette konuşurken bakışları bana takılıyor. "Ona para mı veriyorsun?"

Sabırlı olması için dua ediyorum, çünkü önümüzdeki üç dakika içinde büyük teyzemi öldürdüğüm için hapse girmek istemiyorum.

"Hayır, hanımefendi. Bilmiyorsanız söyleyeyim, büyük yeğeninize paha biçilemez."

Bernadette'le birlikte kendi mezarını kazıyor olsa da, sözleri karşısında kalbim eriyor.

"Çok kıvrak bir dilin var evlat. Beni doktora gitmeye ikna etmek için seni mi getirdi? Yakışıklı bir adamın fikrimi değiştireceğini mi düşündü?"

Öne doğru bir adım attı ve elini sırtımda hissettim.

Ortaklar.

"Hayır, hanımefendi. Sizinle tanışmak istediğim için beni yanında getirdi. Siz Magnolia için önemlisiniz, o da benim için."

Bernadette dönüp kaşlarını tekrar çattı. "Bunu nereden buldun? Sokağın köşesinden mi?"

"Hayır, on beş yıl önce beni kurtardı. Cenazeme katılıp katılmayacağına karar vermek zorunda kalmamanın nedeni o." Çiğ ama doğru.

Bernadette'in dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor ve nasıl cevap vereceğine karar verirken odayı ağır bir sessizlik kaplıyor. "O zaman sanırım çocuğa teşekkür etmeliyim." Elini uzatıyor. "Buraya gel

Buraya. Seni yakından görmek istiyorum. Görüşüm eskisi gibi değil ve oradan görüldüğün kadar yakışıklı olmana imkân yok."

Verdiği yanıt karşısında soluğum mu kesilsin, güleyim mi, yoksa gözlerimi mi devireyim bilemiyorum ama Moses dediğini yapıyor, sandalyesine doğru geliyor ve önünde çömeliyor. Elini tutuyor ve sırtını öpmek için kaldırıyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Maison. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Endişelenmemiz için bir neden var mı? Çünkü bu hanımların her ikisi de sizin gelişmeye devam ettiğinizden emin olmak istiyor." Moses'ın Creole aksanı Bernadette'le konuşurken kalınlaşıyor ve Bernadette bunu yutuyor.

"Bu sandalyeye sıkışıp kaldığım ve artık bacaklarımı esnetemediğim düşünülürse, beklenebileceği kadar iyiyim."

"Çift mi görüyorsun?" Moses soruyor.

Kadın cevap vermeden önce bir süre ağzını kapatıyor. "Görüyordum. Ama geçti. Başkan'a yazacak bir şey yok."

"Tıp fakültesine hiç gitmedim, o yüzden bu tür şeylerden pek anlamam hanımefendi, ama emin olmak için doktorunuzdan bir randevu almanız iyi olabilir."

Sanırım Norma da ben de nefesimizi tutmuş onun cevabını bekliyoruz.

Bernadette gözlerini Moses'a dikti. "Nerelisin evlat? Senin halkın kim? Bu isim ve aksanıyla Kreol olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

Çenesini eğiyor. "Öyleyim. Ailem New Orleans'ta başladı ama ben Biloxi'de doğdum ve büyük annem tarafından büyütüldüm. O da senin gibi güçlü fikirleri olan bir kadındı."

Bernadette homurdanıyor. "Bu konuda haklısın. Bir aile reisinin güçlü bir ahlaki pusulaya sahip olmasında yanlış bir şey yok. Yönlendirilmek istemeyen bir aileyi yönetmenin ne kadar zor olduğunu kimse bilemez." Bunun üzerine Bernadette bana baktı. "Bunu kontrol etmek imkansızdı."

Moses ayağa kalkıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Ruhu var, tamam mı, ve bu onun hakkında en sevdiğim şey. Çok iyi bir kadın yetiştirmişsiniz... Fransızcamı bağışlayın Bayan Maison."

Bernadette bir Moses'a bir bana bakıyor. "Belki sonunda onu düzeltebilirsin. O yanlış yolu seçti."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Moses konuşuyor Birincisi.

"A y n ı fikirde değilim. Onu doğrudan doğruya ve hiçbir şeyi değiştirmedim. Eminim sen de değiştirmedin."

Bernadette ne diyeceğini bilemiyor. Moses onu zor durumda bıraktı ve o da bocalıyor. Onunla çelişmek istediğini görebiliyorum ama bir türlü söyleyemiyor.

"Benim için doğru olanı yaptı. *Sanırım* bunu tartışamam."

Bernadette'in bu itirafı yaptıktan sonra yerinde duramadığına inanamıyorum ama göğsümde düğümlendiğini hiç fark etmediğim bir şey aniden çözülüyor. "Ben de senin için doğru olanı yapmaya devam edeceğim Bernie. Hiç gerek yokken beni yanına aldın. Seni bir süre daha yanımda tutmak istiyorum."

Bernadette'in bakışları bana yöneliyor ve orada daha önce görmediğim bir şey görüyorum ... belki de hiç. *Şefkat*.

"Tanrı izin verdiği sürece buralarda olacağım. Sanırım emin olmak için doktordan bir randevu alabilirim."

"Pekâlâ. Norma'ya onu aramasını söyleyeceğim," diyorum ve Norma'nın odanın karşısındaki aynanın yansımasında başını sallamasını izliyorum.

"Şimdi hikâyelerimin zamanı geldi. Uğradığınız için hepinize teşekkür ederim."

Moses tekrar onun önüne çömeldi. "Benim için bir zevkti Bayan Maison. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

ELLİ YEDİ

MAGNOLIA

Norma kapıyı arkamızdan kapatıp merdivenlerden inerken Moses'a " Lanet olası bir mucize yarattın," diyorum. "Nasıl yaptın bilmiyorum ama başardın." Başımı sallıyorum, Bernadette'in sivri diliyle onu dilim dilim doğramamasına hâlâ şaşırmış durumdayım.

"Ne diyebilirim ki? Benim de ... ne hatlar karıştırdığım bir yolum var."

Moses'ın bakışlarını takip etmek için dönüyorum ve Rolls Royce'unun arkasına park etmiş süslü, gerilmiş siyah bir arabaya takılıyorum. Cam açıldığında tanıdık bir yüz görüyorum.

Mount.

Camı tekrar açmadan önce, "Bin," diye emrediyor. "Siktir," diye fısıldıyor Moses nefesinin altında.

"Ne istiyor bu herif?" Ona soruyorum ama Moses sadece başını sallıyor.

Arabaya doğru yürürken kalbim hızlanıyor, gümbür gümbür atıyor ve nedenini bilmiyorum. Mount'la ilgili korkularımı Keira'yla bir araya geldikten sonra yatıştırdım ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum çünkü Keira onu öldürür.

Ama yine de ... bu konuda bir şeyler rahatsız edici.

V gelip bize arka kapıyı açarken Moses'ın duruşu sertti. Ona teşekkür ediyorum ve aracın diğer tarafına en yakın, Mount'un karşısındaki koltuğa geçiyorum. Moses da onun tam karşısındaki koltuğa oturuyor.

"Keira iyi mi?" Kapı kapanır kapanmaz soruyorum. "Rory?"

"İyiler," diye yanıtlıyor Mount ve nabzım biraz sakinleşiyor. "Ama Alberto Brandon'ın karısı dün evlerinde öldürülmüş olarak bulundu. Boğazı kesilmiş."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Aman Tanrım." Moses'a döndüm. "FBI'nın evi aradığı kişi oydu."

"Hatırlıyorum." Moses, Mount'un karşısında oturduğu yerde kaskatı ve hareketsiz. "Kim yaptı bunu?"

Mount başını sallar. "Bilmiyorum ama polisin aynı gece Magnolia'nın dairesinin duvarına insan kanıyla yazı yazıldığını tespit ettiğini duydum. İnsan kimin kanı olduğunu ve her iki suçu da aynı kişinin işleyip işlemediğini merak ediyor."

Moses'ın ses tonu kırılmış bir şekilde, "Departmanda bunu araştıran birileri var mı?" diye sorar.

"Öneriyi ben yaptım."

Öneri. Doğru. Bir emir verdi.

"Bu Cavender'ın kapıyı tekrar çalacağı anlamına geliyor. Ve bunu da bir şekilde bana bağlamaya çalışacak."

Mount başını sallar. "Binanızdaki cinayetten sizi sorumlu tutmaya kararlı. Adamı sen mi öldürdün?"

"Nefsi müdafaaydı. Beni bıçaklamaya çalıştı ama sadece yan tarafımı kesti. Beni gafil avladı. Asansörde kapana kısılmıştım. Ya ben ya o diyecektim ve kendimi seçtim." Kendimi yüksek sesle söylerken, bunun mutlak gerçek olduğunu fark ettim. Hayat bazen böyledir. Öldürmek ya da öldürülmek.

"Birinin yaptığı gibi." Mount uzun bir süre sessiz kaldı. "Brandon rüzgarda. Karısının seni öldürmesi için birine para verecek kadar çok istemesi için bir neden biliyor musun?"

Ağzım açık kalıyor. "Sence... *sence* beni öldürmesi için bir kiralık katile para mı verdi? Kadını tanımıyorum bile. Kocasının kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Hor görülen bir kadın tehlikeli ve öngörülemezdir," diyor Mount.

"Kocası kızlardan birini beceriyorsa bu benim suçum değil. Artık bununla hiçbir ilgim yok."

Kral bacak bacak üstüne atar. "Yine de ev hâlâ senin. Belki de öyle sanmıştır."

Alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Moses'a bakıyorum. "Sence bu mümkün mü?" diye soruyorum.

Moses omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Her şey mümkün. Ama şimdi ikisine de soramayız. Sadece o orospu çocuğunu bulmalıyız."

onu öldürdü."

"İyi plan." Mount'ın dikkati tekrar Moses'a yönelir. "Magnolia'ya her şeyi anlattın mı?"

Moses'ın yüzü kararır ve nefes verir, kabini garip, yoğun bir basınçla doldurur.

"Bana neyi anlattın?" Midemde bir şeyler kıpırdanırken soruyorum.

Mount başını sallıyor. "Bir anlaşma yaptık, Gaspard. Ve tıpkı geçen seferki gibi... pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmekte çok yavaşsın."

"Üzerinde çalışıyorum," diyor Moses ve kelimeler sanki dişlerini gıcırdatarak konuşuyormuş gibi geliyor. "Bırak da bunu kendi yöntemimle yapayım, Mount. Bu seni ilgilendirmez."

Mount işaret parmağını dudaklarına götürerek bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Unutuyorsun, burası *benim şehrim* ve Magnolia *benim korumam* altında. Bana emir veremezsin. Bunu hiçbir zaman çok iyi anlamadın."

"Siz ikiniz ne halitten bahsediyorsunuz? Bana neyi anlatıyorsunuz?" Mount'tan Moses'a bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum.

Mount bana dönmeden önce Moses'a uzun uzun ve sertçe bakıyor. "Onunla tanıştığın andan beri sana yalan söylediğini ve on beş yıl önce neden senin evinde olduğu konusunda sana gerçeği söylemesinin tam zamanı olduğunu. Çünkü seni kurtarmak için olmadığı kesin."

Moses ve Magnolia'nın hikayesi Magnolia Düeti'nin ikinci kitabı [Madam Temptress](#)'de devam ediyor ve şimdi başlığa dokunarak ön sipariş verebilirsiniz. Bu inanılmaz düetin EPİK sonucunu kaçırmak istemezsiniz. Okumanız için sabırsızlanıyorum! Ayrıca, Mount ve Keira ile *Creole Kingpin*'den önce tanışmadıysanız, onlarla şu anda [Acımasız Kral](#)'da ücretsiz olarak tanışabilirsiniz. İndirmek için başlığa dokunun ya da önizleme için okumaya devam edin. Ama tıklamadan önce, önemli bir sorum daha var - Magnolia için geri dönmeden önce Moses ile tanıştınız mı? Eğer değilse, Efsane Üçlemesi'ne ihtiyacınız var! [Efsanenin Çöküşünün](#) 'ilk bölümü

[Acımasız Kral'ın](#) ön gösterimini de kaçırmak istemeyeceksiniz. Bu. Öyle. Her şey! Endişelenmeyin, üçlemenin tamamı şimdi çıktı, böylece hepsini tika basa okuyabilirsiniz.

Kendi İMZALI kitaplarınızı veya güzel bir *Creole Kingpin* kupasını ister misiniz? Şimdi onları alabilirsiniz! [Meghan March Merch'göz e atmak için buraya dokunun](#) ve kitaplardan, Runaway ekipmanlarından, Seven Sinners'dan ve diğer kitapsever ürünlerinden stoklayın!

[Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

ACIMASIZ KRAL'A GİZLİ BİR BAKIŞ

BU KİTAP HAKKINDA

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum. Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır.

Başarısız bir aile içki fabrikasına borç para vermeme gerek yok, ama onlara borçlu olmak beni eğlendiriyor. *Ona* borçlu olmak.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Belki de onu elimde tutacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

[Acımasız Kral'](#)a başlığa tıklayarak ÜCRETSİZ olarak ulaşabilirsiniz.

Birinci Bölüm

Keira

Bunlar ayak sesleri mi?

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Çalışanlarım buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ve ailem yedi yüz mil uzakta Florida'da, içki fabrikasının kasvetli karından onlara gönderdiğim aylık ödemelerle emekli olarak yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu şirketi hendeklerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, kapıyı açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da ... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?"

Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha kötüsü.

O, gölgelerde fısıldanan ama kibar bir ortamda asla bahsedilmeyen, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi lanet olası bir öcü. Ve kimse bunu istemez.

Ben hiç söylemedim. Şimdi düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de aklıma getiriyor.

Lachlan Mount.

Elektrik düğmesini bulmak için beton duvarı tokatlayarak etrafta dolanıyorum ama düğmeyi çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Oh, Yüce İsa. Öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Antika masa sandalyem, masa lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın, Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeği karşısında *ağzımda* biriken tükürüğü yutkunarak geri çekiyorum, elimi doğrudan komutuna yanıt verir gibi hareket ettiriyorum. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu tutmaya çalışıyorum.

Polise.

Belki onlar . . . Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma dürtüm artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak beton zeminde donuyor. Normalde bunu viski fıçılarının ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye iniliyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var, Bayan Kilgore, ve ben bunu tahsil etmek için buradayım." "Borç mu?"

Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim, sadece kulak misafiri olurken sesini duydum. Benim türüm onunkilerle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünceyi tamamen kapattım.

"Neden bahsediyorsun sen?" Bir şekilde soruyu oluşturmayı başarıyorum.

İki parmağım, üzerinde PROMISSORY NOTE yazan bir belgeyi masamın yara bere içindeki ahşabından sulu ışık havuzuna doğru itiyor. Gözlerim kâğıtlara kilitleniyor ama daha fazla yaklaşamayacak kadar korkuyorum.

Yüce Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kocanızın burayı teminat göstererek ne kadar borç aldığını bilmek istemiyor musunuz?"

"Ne kadar?" İrademe rağmen ona doğru yaklaşarak soruyorum. "Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes alıyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masanın üzerine koyarak eğiliyor ve loş ışıkta yüzünü gösteriyor. Granitten oyulmuş sert yüz hatları, delici karanlık

Gözler ve amansız bakışlar, ona mükemmel bir şekilde uyan takım elbisenin görece nezaketiyle tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? Mümkün değil. "Brett o kadar borç para alsaydı bilirdim ve sana söyleyeyim, almadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kağıtlara odaklanıyor. *Eğer bunu gerçekten o yaptıysa*

. . . Etkileri felaket olur.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adadı. Benimle bitemez.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımın üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"

Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerledikçe duvara yaslanıp geri çekiliyorum ve kapıya giden kaçış yolumu kapatıyorum. Kaçacak hiçbir yer yok. Beni kapana kısırdı.

"Çünkü karşılığında almak isteyebileceğim bir şey var."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Ne?"

Benden bir adım ötede duruyor ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturuyor. "Sen."

Keira ve Mount'un hikayesinin devamını kaçırmak istemezsiniz.
Acımasız Kral'ı ÜCRETSİZ indirmek için buraya dokununuz!

EFSANENİN DÜŞÜŞÜNE GİZLİ BİR BAKIŞ

BU KİTAP HAKKINDA

İki farklı dünyadan geliyoruz.
Ben sokaklardan geliyorum. O fildişi bir kulede de yaşayabilir.
Ben hayatımı yumruklarımla kazandım. Onun bir yumruk bile atabileceğinden şüpheliyim.
Yollarımız asla kesişmemeliydi. Asla tanışmamalıydık. Bu gerçekleri değiştirmez.
O kırmızı dudakların tadına bakmak için ruhumu satardım. Onun gülüşünü duymak için şeytanla bile savaşırdım.
Tek bir gece için cehennemde yanardım.
Scarlett Priest benim gibi erkeklerin varlığından bile haberdar olmamalı, ama bazen baştan çıkarma iradedden daha güçlüdür.
Eğer bu şekilde öleceksem, düşüşümün her saniyesine değecek.

[Efsanenin Çöküşü](#)'ne başlığa tıklayarak ulaşabilirsiniz.

BİRİNCİ BÖLÜM SCARLETT

Bedenim bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Gözlerimi açtığımda karanlık beni karşılıyor.

Bu da ne böyle?

Bekle bir dakika. Hayır. Zifiri karanlığa biraz gri karışmış. Belki başımın üstünden bir parıltı bile geliyordur?

Uykuya mı daldım? Yatağımdan mı yuvarlandım?

Otmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. *Neden hareket edemiyorum?* Korku omurgamdan aşağı süzülüyor çünkü uykuya dalmadığımdan %99,99 eminim. Ben şekerleme yapmam. Zamanım yok.

Ayrıca, eğer kestiriyor olsaydım, Proclaimers'ın "500 Miles" şarkısı kulaklıklarımda bangır bangır çalışıyor olmazdı.

Bekle. Koşuyordum. Uyuklamıyordum. *Öyleyse neden hareket edemiyorum?* Kıpırdıyorum, ama halı kestanesi gibi bir şey çıplak kollarıma sürtünüyor.

Neler oluyor böyle?

Proclaimers, şarkı tekrar başlamadan önce bir anlığına sessizleşiyor. O değerli sessizlik ritminde yapbozun parçaları bir araya geliyor ve vücudumda dolaşan kan neredeyse donmuş bir nehirdeki buzlu su gibi yavaşlıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Sadece . . hayır. Bu gerçek değil. Tehditler gerçek değildi. Beni yakalayamadılar. İnkâr etmeye çalışsam da iç sesim kafamın içine giriyor ve inanmak istediğim her şeyle çelişiyor.

Beni yakaladılar. Tehditler gerçektir. Beni öldürecekler. Ryan ve Christine'i dinlemeliydim. Neden dinlemedim?

Doğru, çünkü böyle şeyleri asla ciddiye almam. *Ve şimdi . . .* Kalbim gümbür gümbür atarken ellerimi esnetiyorum ve parmak uçlarım haliya benzeyen bir şeye değişiyor.

Gerçeklik kafa karışıklığıma çarptıkça midem düşüyor.

Bir haliya sarılmıştım. Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Proclaimers kulaklarımda feryat ederken, titreşimler tenimi ürpertiyor. *Neydi o? Bir kapı mı kapanıyor? Ayak sesleri mi?*

Ardından seslerin mırıltısı geliyor. Dinlemeye çalışıyorum ama müzikten kelimeleri çıkaramıyorum, ta ki

Bir şey yan tarafıma çarpıyor ve neyse ki halı darbeyi köreltiyor. *Az önce biri beni tekmeledi mi?*

Ben akıllı bir kadını. Bilgili. Hayatım boyunca Manhattan'da yaşadım ve üç soygun girişiminden kurtuldum. Küçülen bir menekşe değilim, ama hayır için katıldığım iki kadın kendini savunma seminerinin hiçbirini, *muhtemelen size defalarca ölüm tehdidinde bulunmuş biri tarafından kaçırıldıktan* sonra bir haliya sarılmış olarak uyandığınızda ne yapmanız gerektiğini kapsamıyordu.

Şarkının sesi, Proclaimers'ın sevdiği kadın için yapabileceği her şey hakkında biraz daha ilahi söylemek için düşünüyor ve işte o zaman kükremeyi duyuyorum.

"Ne yaptın?" diye bağıyor bir adam ciğerlerimdeki nefesi emecek kadar yüksek sesle. Sesi öfkeli ve güçlüydü.

Korku, tenimde soğuk bir ter oluşturuyor.

"Tamir edebileceğini söylemiştin!" Başka bir ses, bu seferki daha yüksek perdeden, Proclaimers'ın sesini yarıp geçiyor, şarkı tekrar şiddetlenip onları bastırmadan önce.

Bir şeyi düzeltebileceğimi kim söyledi? Neyi düzeltebileceğini? Nereyi? Beynim hızla çalışıyor, ama milyarlarca ton korkuyla ve büzülüp kaçma dürtüsüyle ağırlaştığı için normalden daha halsiz.

Daha fazla mırıldanma. Daha fazla kafa karışıklığı kafamın içinde isyan ediyor.

Neyi düzelteceğim? Kimin için? Bu beni öldürmeyecekleri anlamına mı geliyor? Çünkü bugün öldürülmemeyi gerçekten çok isterdim. Ya da yarın. Ya da hiçbir zaman.

Sonra yuvarlanmaya başladım. Gerçek anlamda. Tekmelendiğinde yan yatan bir kaya gibi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım! Düşün! Düşün! Düşün!

Vücudum darmadağın olana ve kulaklıklar kulaklarımdan düşene kadar yuvarlanıyor. Halıdan kurtulup sırt üstü yere düştüğümde parlak ışık beni kör ediyor ve tavana bakıyorum.

Ayağa fırladığımda deri ve halı temizleyicisi kokuları burun deliklerime çarpıyor, sanki çok içmişim gibi bir tarafa doğru eğiliyorum. Etrafımda dönüp bir çıkış arıyorum ama iri bir el omzumun çıplak tenine konuyor.

Avuç içi sıcak, sanki bir cepten yeni çekilmiş ya da yumruk yapılmış gibi. Dokunuşu parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor.

Vay be. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Sarsılarak uzaklaşıyorum, tökezleyerek ilerliyorum ve kendimi deri bir sandalyenin kolunda yakalıyorum. "Lütfen beni öldürme. Düzeltmemi istediğin her neyse, düzelteceğim."

Başımı eğmiş, benden birkaç metre ötede duran adamın yırtık kot pantolonlu bacaklarına bu sözleri söylüyorum, her ne kadar onu ikna etmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğuna ne zaman karar verdiğime dair hiçbir fikrim olmasa da. Şu anda kendimi korumaya çalıştığım için mantıklı davranmam konusunda tüm bahisler kapandı.

Bir darbe ya da bir tür sözlü saldırı için hazırlandım ama hiçbiri gelmedi. Yerdeki kulaklıklarımın yükselen Proclaimers'ın cılız sesi dışında odayı ağır bir sessizlik kaplıyor.

Yırtık kotlu adamın hareket etmesini bekliyorum. Bana doğru gelmesini. Beni öldürmek için. Ama yapmadı.

"*Siktir.*" Sanki nefesinin altından konuşuyormuş ve benim duymamı istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle çıkıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sonunda cesaretimi toplayıp bir çift devasa kot pantolonlu bacağa bağlı bedeninin geri kalanına bakıyorum. "Lütfen incitme-"

Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere bakarken sesim kesiliyor. Sadece bu gözlerden bile bir servet kazanabilirdi. Bunun en büyük nedeni, burnundaki hafif çarpıklık ve keskin elmacık kemiklerinden biri boyunca uzanan bir yara izinin soluk beyaz çizgisi nedeniyle hiç de çekici olmaması gereken gülünç derecede çekici bir yüze yerleştirilmiş olmaları. Dudakları sert bir çizgi oluştururken, dağınık koyu sarı saçları yüzüne dökülüyor.

Bu canavar, her ne kadar muhteşem olsa da, beni öldürecek.

Kafamın içindeki ses nihai hükmü veriyor, bu sonuca varıyor çünkü bir şekilde, ruhumun derinliklerinde, bu adamın başka bir insana acı çektirmekten korkmadığını biliyorum. Ham, vahşi enerji vücudundan dalgalar halinde akıyor ve yoğunluğu karşısında dişlerim takırdamakla tehdit ediyor.

Güzel ve vahşi. Şu anda zihnimde gördüğüm son yüzün fotoğrafını çekerken böyle bir sıfat kullanırdım.

İşte bu. Dinlemem gerekirdi. Ama dinlemedim. Hepsi benim hatam.

Titreyen dudağımı ısıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken omuzlarımı dikleştiriyorum, düşmesine izin vermeyeceğim yaşlar.

Henüz değil.

Önce Azrail'le pazarlık yapacağım.

Scarlett ve Legend'in destansı devamını kaçırmak istemezsiniz hikâyesinin . 'nü için buraya tıklayın. *Efsanenin Düşüş* satın almak

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜETİ

Creole Kingpin

Madam Temptress

(Nisan 2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

Scarlett Evi'nin

Efsane Çöküşü

Sonsuzluk Mücadelesi

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun

Beyaz Sövalye

FORGE ÜÇLEMESİ:

Seytanla Anlaşma

Seytanın Seytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günah

Günahtan Zevk

Kadar Suçlu

Almak

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERISI:

Bu Maskenin Altında

Bu Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelerin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirlî

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanmış olan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere yaklaşık bir düzine dilde milyonlarca kitap satmıştır. Kalbi göçebe olan yazar Şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında, gerçek hayattaki alfa kahramanı ile sonsuza dek mutlu yaşarken bulunabilir.

Sizden haber almak ister. Onunla bağlantı kurun:

www.meghanmarch.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Creole Kingpin](#)

[Telif Hakkı](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

[tarafından Creole](#)

[Kingpin hakkındaBölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Acımasız Kral'a Kısa Bir Bakış](#)

[Meghan Marchtan 'Efsanenin](#)

[Düşüşüne Kısa Bir Bakış](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

